

**BÁT CHÁNH ĐẠO**  
**LỚP CHÁNH KIẾN**  
**Tập 1**



*Trưởng Lão* THÍCH THÔNG LẠC

**BÁT CHÁNH ĐẠO**  
**LỚP CHÁNH KIẾN**

(Tài Liệu Chuyên Ngữ Pháp Âm)



**Tập 1**

**NHÓM BẢO TỒN CHÁNH PHÁP**



**MỤC LỤC**

<b>(LCK-001A)</b>	<b>7</b>
* Khai giảng	
* Tác bạch	
* Mục đích lớp học	
* Trách nhiệm làm sáng tỏ Phật pháp	
<b>002-(LCK-001B)</b>	<b>51</b>
* Dựng Lại Chánh Pháp	
* Kinh Hành	
* Định Vô Lậu	
* Tư Duy Nhân Quả Thảo Mộc	
* Thân Hành Niệm	
<b>(003-(LCK-001C)</b>	<b>99</b>
* Phật Tử Cúng Dường	
* Đức Buông Xả	
* Giới Luật	
<b>004-(LCK-002A)</b>	<b>115</b>
* Tư Duy Nhân Quả Thảo Mộc	
* Định Chánh Niệm Tĩnh Giác	
<b>005-(LCK-002)</b>	<b>145</b>
* Sắp Xếp Lớp Chánh Niệm Tĩnh Giác	
* Trang Bị Tri Kiến Giải Thoát	
<b>006-(LCK-003A)</b>	<b>179</b>
* Tư Duy Nhân Quả Thảo Mộc	
* Làm Chủ Nhân Quả	

* Phân Lớp Chánh Niệm Tĩnh Giác	
<b>007-(LCK-003B)</b>	<b>223</b>
* Phân Lớp Theo Chánh Niệm Tĩnh Giác	
* Định Vô Lậu	
* Tứ Bất Hoại Tịnh	
* Khất Thực	
* Vấn Đạo Nhân Quả Thảo Mộc	
<b>008-(LCK-004A)</b>	<b>285</b>
* Tư Duy Nhân Quả Thảo Mộc	
* Tâm Vô Lậu Là Chứng Đạo	
* Chấn Hưng Phật Giáo	
<b>009-(LCK-004B)</b>	<b>319</b>
* Chánh Niệm Tĩnh Giác	
* Nhiếp Tâm An Trú	
* Định Vô Lậu	
* Nhận Xét Bài Nhân Quả Thảo Mộc	
* Tứ Niệm Xứ	
<b>010-(LCK-005A)</b>	<b>353</b>
* Triển Khai Tri Kiến Giải Toát	
* Định Chánh Niệm Tĩnh Giác	
* Đặc Tướng	
* Nhận Xét Nhân Quả Thảo Mộc	
<b>011-(LCK-05B)</b>	<b>385</b>
* Nhận Xét Bài Làm	
* Tư Duy Nhân Quả Thảo Mộc	
* Sách Tấn	

## **(LCK-001A)**

- \* Khai giảng**
- \* Tác bạch**
- \* Mục đích lớp học**
- \* Trách nhiệm làm sáng tỏ Phật pháp**



Nếu trong này chật thì ngồi ở ngoài hành lang cũng được mấy con. Rồi mấy con có tác bạch, cúng dường gì nói trước đi con.

### **TÁC BẠCH**

Kính bạch Chư tôn đức.

Kính dâng lên lời tác bạch.

Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật,

Nam mô bốn sư Thích Thông Lạc Như Lai Phật.

Kính bạch Chư tôn đức! Phật tử chúng con ở thành phố Hồ Chí Minh, vì phước duyên, chúng con được có mặt trong ngày

khai giảng lớp Bát Chánh đạo tại nơi Bảo Tự này, qua sự tìm hiểu của chúng con, chúng con được biết, Chư tôn đức là những bậc Thầy phạm hạnh đã chứng. Cuộc sống tu tập nơi đây vẫn còn nhiều vất vả, khó khăn, với tất cả tâm tình tha thiết, gởi trọn niềm tôn kính đối với Chư tôn đức, cũng như để chia sẻ bớt phần nào khó khăn của Tu viện.

Hôm nay, đầy đủ phước duyên lành, chúng con xin thành tâm đóng góp chút tịnh tài, tịnh vật và cho phép chúng con được cúng dường bữa Ngọ trai (hàng ngày) cho các vị Chư tôn, mong Thầy hoan hỷ chấp nhận cho chúng con kính cúng dường hiện tiền Chư tôn đức. Nguyên hồng ân Tam Bảo gia hộ cho Chư tôn đức pháp thể khinh an, tuệ tâm thường chiếu, mãi là bậc Thầy khả kính, luôn dìu dắt chúng con trên lộ trình giải thoát.

Nguyên đem phước báo này hồi hướng cho cha mẹ, thân bằng quyến thuộc chúng con được thân tâm thường lạc, phước thọ tăng long. Đồng cầu nguyện cho khắp pháp giới chúng sanh đồng trọn thành Phật đạo, ngưỡng mong trên Chư tôn hiền đức từ bi ai khẩn lạc thọ cho chúng con được ân chiêm



công đức.

Nam mô công đức Nam Bồ tát ma ha tát.

Bây giờ các con sắp, ngồi xuống hết, bên đây nữ, bên đây nam. Quý Thầy, quý sư ngồi lên trên này, mấy con ngồi xuống bên đây hết đi. Còn một số Phật tử nếu mà trong Tổ đường chật quá thì mấy con ngồi 2 bên hành lang.

Xích lên đi con, bên nam, bên tăng xích lên đi, dồn lên trên, ngồi trên hết đi.

Mấy con ngồi xuống đi con.

Bên nam mấy con ngồi xích lên chút đi, các con ngồi hai hàng.

Bên nữ, trong cái khu vực nữ, mấy con có đủ mặt hết không con? Sao Thầy thấy còn thiếu, chắc là do nhà bếp mấy người.

### **MỤC ĐÍCH LỚP HỌC**

Hôm nay, đây là cái buổi học, tu học đầu tiên của Đạo Phật, mà là một cái duyên tốt, cho nên Thầy mới tổ chức cái khóa tu học theo Bát Chánh Đạo, từ thấp đến cao. Vì trình độ của quý thầy, của quý cô, hiện giờ chưa biết đang ở cái lớp nào mà mình

tu cái lớp nào, do cái sự tu tập không có cái sự hướng dẫn cụ thể, rõ ràng, tu chung chung, nên hiện giờ phải xếp đặt lại cái lớp học cho nó cụ thể, rõ ràng để được đào tạo trở thành những bậc giải thoát vô lậu. Chứ không phải chúng ta đưng pháp nào tu pháp này, mà phải đi từ thấp đến cao, tu cho có chất lượng, học cho có chất lượng.

Chúng ta biết rằng Đạo Phật có: 8 lớp học, 3 cấp, nhưng cái lớp đầu tiên là Chánh Kiến. Hiện giờ, ai cũng hiểu biết sơ sơ về Chánh Kiến của Phật, nhưng thâm sâu về lớp Chánh Kiến thì chưa ai thâm sâu. Do đó, ***hôm nay Thầy mở cái lớp tu học này để giúp chúng ta bước vào cái lớp căn bản nhất đó là Chánh Kiến nhìn mọi pháp, mọi sự kiện xảy ra trước mắt chúng ta trong sự chân thật, như thật, không còn làm lạc, không còn mơ hồ, thấy mọi vật như thật, thì chừng đó chúng ta mới có sự giải thoát thật.***

Ví dụ, chúng ta nói rằng các pháp vô thường, nhưng sự hiểu biết vô thường như thật thì chúng ta chưa thật sự hiểu biết vô thường như thật. Chúng ta nói các pháp do nhân quả sinh ra, sống trong nhân quả, chết

về với nhân quả. Ai nói cũng được, nhưng sự thật thấy như thật, biết như thật của nhân quả thì chắc chưa ai biết. Cho nên lớp này học như thật, biết như thật, thấy như thật, chứ không còn cái mơ hồ, hiểu biết một cách trừu tượng mơ hồ không rõ ràng.

Hôm nay, muốn học được vậy thì mọi người phải được sắp xếp vào lớp căn bản. Nếu người nào chưa hiểu biết thì được học cái lớp để giảng giải hiểu biết và đồng thời được tự mình triển khai sự hiểu biết đó. Còn người nào đã hiểu biết thì được sắp xếp lớp cao hơn để chúng ta tiến tới sự hiểu biết thâm sâu hơn nữa để đi vào thiền định.

Vậy muốn biết được sắp xếp lớp, thì mọi người phải trình bày sự hiểu biết của mình, sự tu tập của mình.

### **Có hai phần tu tập:**

***Phần thứ nhất là sự hiểu biết bằng tri kiến giải thoát.***

***Phần thứ hai là nhiếp tâm trong thân hành để an trú trong thân hành.***

Vậy thì hai phần này, căn cứ vào hai phần này mà sắp xếp lớp. Vậy muốn căn cứ vào hai phần này được sắp xếp lớp, thì

trước tiên mọi người trình bày cho Thầy xem sự nhiếp tâm của mình: **Khi chúng ta đi, chúng ta biết chúng ta đang bước đi, biết bước đi bằng mắt nhìn, biết bước đi bằng lắng tai nghe bước đi, biết bước đi bằng cảm nhận, cảm giác bước đi.** thì ai là người biết bước đi bằng cái thấy của mình thì cho Thầy biết rằng mình biết bước đi.

Vậy thì quý phật tử sẽ ngồi để chừa một cái khoảng trống ở giữa, để mọi người đi kinh hành mà Thầy xem xét biết họ đang đi bằng mắt, thấy bước đi, đi bằng tai nghe bước đi, đi bằng cảm nhận bước đi thì chỉ có xét qua bước đi mà biết người đó đang nhiếp tâm trong thấy, trong nghe hoặc tâm cảm nhận.

Vậy thì quý Thầy với quý cô, ở đây mọi người tu tập, mình đã tu như thế nào thì mình cứ đi kinh hành như thế này để Thầy kiểm tra, biết được mà sắp xếp cái lớp cho quý vị, biết cách tu tập đúng hoặc sai. Còn về phần kiểm tra tri kiến của quý vị, sự hiểu biết của quý vị thì Thầy cho một cái đề tài, sau đó quý vị sẽ làm một cái bài luận về đề tài đó, rồi Thầy đọc cái bài luận đó, Thầy xét qua sự hiểu biết của quý vị mà Thầy sắp xếp

lớp cho mình để đúng vào cái vị trí hiểu biết của mình.

### **GHI DANH SÁCH NHẬP HỌC**

Nếu quý vị viết bài đó, suy nghĩ tư duy viết ra bài đó mà lạc đề thì Thầy sẽ cho vào cái lớp học những điều Đức Phật đã dạy để biết, để hiểu, rồi từ đó triển khai tri kiến mình ra mới dễ. Đó là hai điều kiện để chúng ta sắp xếp lớp. Nhưng hiện giờ, theo cái lớp học này Thầy chỉ chọn 20 người, nhưng nhìn ở đây bên nam và bên nữ thì cái số người được dự học lớp này có lẽ trên 20 người. Thầy cứ nghĩ rằng cái sức của Thầy chỉ cần hướng dẫn 20 người, nhưng hiện giờ thì nhìn tổng quát Thầy đã thấy số lượng trên 20 người. Và như vậy thì đầu tiên Thầy xin một người ở trong đây ghi danh sách của những tu sĩ bên nam, và một người bên nữ ghi danh sách của bên nữ.

Người nào chính thức được ghi danh vào lớp học Đào tạo bậc giải thoát, hoàn toàn được sự hướng dẫn của Thầy đào tạo. Thầy tin rằng mãi cái khóa học này sẽ có những người thật sự chứng đạt được chân lý một cách cụ thể, rõ ràng với sự quyết định của Thầy. Nếu người đó siêng năng tu tập

theo đúng lời Thầy dạy, thì bảo đảm họ sẽ đạt được chất lượng như vậy.

Vậy thì bên nữ có người nào làm công việc này thay Thầy không? Ghi pháp danh của những người tham dự khóa học này, phải có sự quyết tâm, phải có sự quyết tâm. Nghĩa là bên nam quý vị cho một người ghi danh người nào nhập học cái lớp đào tạo chúng đạt chân lý của Phật Giáo thì quý vị ghi danh cho Thầy chánh thức, còn những người nào dự thính thì được nghe nhưng không được chính thức vào lớp học. Tại sao? Tại vì vào lớp học thì Thầy phải kiểm tra chặt chẽ, còn người dự thính thì không có kiểm tra, để biết dự thính thì mình được nghe rồi mình về học tu, rồi sau này những cái bài vở của các vị tu sĩ nam cũng như nữ đã hoàn chỉnh được cái sự hiểu biết thì sau đó quý vị được đọc và học những cái hiểu biết đó. Còn hiện giờ thì quý vị được tham dự rồi về cũng tự làm những cái tư duy quán xét về cái Định Vô Lậu, tức là tu quán, tu thiền quán. Do đó, các vị nên ghi danh để cho Thầy biết được cái số người tham dự trong cái khóa tu này. Dù là người đó lớn tuổi mà quyết tâm tu, dù là người đó là cư sĩ quyết tâm tu, thì vẫn ghi được vào trong

lớp học này.

Nếu số lượng mà đông, khoảng 40-50 người thì Thầy sẽ chia ra làm 2 lớp để Thầy kiểm tra cho chặt chẽ. Còn nếu ít 20 người thì Thầy sắp vào 1 lớp để Thầy hướng dẫn cho dễ dàng. Nếu đông hơn nữa, Thầy sẽ sắp xếp thành 3 lớp, 4 lớp Thầy chịu khó để hướng dẫn mấy con. Nhưng phải thực tu, phải đem hết sức mình, tu không phải dễ, rất khó. Sống một đời sống phạm hạnh không đơn giản.

Vậy thì bây giờ mấy con ghi danh cho Thầy, để cho Thầy có cái sổ ghi danh người nào mà quyết tâm tu học trong cái lớp này. Bên tăng cũng vậy, quý vị ai mà đảm đương bên tăng thì cũng làm công việc này cho Thầy, ghi danh giùm Thầy.

### **THẦY ƯỚC MUỐN LỚP HỌC ĐƯỢC TRANG BỊ BÀN GHẾ VÀ HỘI TRƯỜNG RỘNG ĐỂ ĐI KINH HÀNH.**

Mấy con cứ ghi danh, còn Thầy nói chuyện cho mấy con nghe để chúng ta vừa làm việc mà lại mất cái thì giờ. Thầy rất tiếc rằng Thầy chưa tổ chức được khu Trung tâm an dưỡng. Cái khu để cho chúng ta học tập đạo đức và tập luyện những phương pháp

Phật đã dạy. Vì cái khu học tập, nó giống như một cái ngôi trường, phải có bàn ghế, phải có chỗ ngồi để mấy con học. Không phải chúng ta ngồi dưới đất. Nhiều khi chúng ta viết hoặc chúng ta làm một cái điều gì mà chúng ta phải khom mình xuống thì như vậy nó sẽ ảnh hưởng đến cơ thể chúng ta rất nhiều, và làm cho chúng ta dễ mỏi mệt hơn là khi chúng ta ngồi trên một cái ghế có một cái bàn như các sinh viên ở trong Đại học. Chỉ ngồi thẳng lưng như thế này rồi cầm cây bút ghi chép lại những điều cần học. Và sự tư duy cần học ấy nó làm cho chúng ta có sự suy nghĩ dễ dàng hơn. Còn ngồi xếp bằng như các con mà học thì Thầy thấy bất tiện, nhưng vì Thầy chưa đủ điều kiện để xây dựng những cái nơi để học, tu cho cụ thể.

Ví dụ như đây, trong cái phòng này mà có những bàn ghế như trường Đại Học. Mỗi một sinh viên có một cái bàn, cái ghế để ngồi viết, đó là cái lớp học. Và cái lớp tu thì có một ngôi nhà rộng để chúng ta tập đi kinh hành khoảng khoác, có thể nói ngoài trời. Tất cả những cái phương tiện để chúng ta đào tạo, rèn luyện cho một người tu chúng nó không đơn giản.



## **ĐIỀU KIỆN TU TẬP THỜI ĐỨC PHẬT - VÀ THỜI CỦA CHÚNG TA**

Ngày xưa, Đức Phật sống trong rừng có lẽ là ngài cũng phải có những điều kiện để giúp cho tu sĩ, nhưng ngày xưa người ta tu tập, người ta quán mà người ta không ghi chép, bởi vì ngày xưa người ta đâu có giấy, đâu có mực mà chép, người ta cố gắng tư duy. Còn hiện giờ chúng ta tư duy theo như Thầy xét thấy qua một vài bài viết về nhân quả, viết về các pháp vô thường thì Thầy thấy hầu hết là quý vị viết chung chung, chưa thâm sâu, cái hiểu biết chưa sâu. Nhưng không biết thời Đức Phật người ta tư duy như thế nào để cho người ta xả được tâm người ta, nếu không thâm sâu thì không xả được tâm. Cho nên làm sao mà mình thấy hiểu biết được như thật.

Thời đại chúng ta có đầy đủ phương tiện giúp người tu nhanh chóng lắm, không khó khăn như thời Đức Phật, thế mà thời Đức Phật, nghe người tu sao mà dễ dàng quá vậy? Từ đó, chúng ta rút tĩa qua những kinh nghiệm. Chúng ta tìm cách làm sao cho người thời nay phải tu, phải đạt nhiều hơn thời Đức Phật mới xứng đáng, vì chúng ta có

đủ phương tiện. Còn thời Đức Phật, muốn nói mà phát âm như chúng ta hiện giờ, quá khó. Phổ biến những điều mình muốn dạy đi sâu rộng thì không phổ biến được.

**Còn bây giờ, ngồi đây mà chúng ta phổ biến khắp thế giới, được nghe thấy tiếng dễ dàng. Thế mà chúng ta tu chẳng ra gì hết. Là tại sao? Tại vì Đạo Phật là Chương trình giáo dục đào tạo mà chúng ta biến nó thành pháp môn ngồi tu cho nên nó không thực hiện được.**

Như vậy, hôm nay là một cái lớp học đầu tiên để đào tạo. Thầy mong rằng, quý Thầy phải cố gắng, nỗ lực thực hiện cho bằng được để không phụ cái công của Thầy.

Bên nam, thì tu sĩ và cư sĩ tham dự cái khóa tu này là 19 người. Như vậy là bên nam gần bằng cái lớp mà Thầy dự tính nhận vào để tu tập. Nội bên nam không thì đã 19 người. Vậy thì mong rằng 19 người này hãy cố gắng tu tập kỹ lưỡng, học tập thông suốt để không phụ công ơn của Đức Phật, công ơn của Thầy, mà lại lợi ích cho chính bản thân mình được giải thoát, được làm chủ bốn sự đau khổ, thân, thọ, tâm, pháp luôn luôn thanh thản, an lạc, vô sự.

Còn cái số bên nữ thì được 23 người. Như vậy là chúng ta thấy là cả hai lớp này được chia làm 2 lớp, lớp nam và lớp nữ. Chứ một lớp mà nhập lại Thầy, cái sự hướng dẫn và điều khiển để một lớp học thì cái sức của Thầy không đảm đang nổi, cho nên chia làm 2 lớp: bên nữ tới 23 người, bên nam thì 19 người, tức là tổng cộng là 42 người. Nghĩa là cái lớp học của chúng ta vừa nam nữ là 42 người.

Như vậy, thì đến đây Thầy xin khóa sổ này lại, không cho thêm nữa. Ai muốn tu thì cũng không cho vào nữa, bởi vì khi mà sắp xếp rồi thì cứ lo tu chứ còn Thầy không nhận thêm. Từ đây cho đến khi chứng đạo mà thôi. Nghĩa là người nào rớt thì ở lại và cuối cùng tu không nổi thì về. Còn người nào được thì cứ đi tới cuối cùng chứng đạt chân lý xong thì mới thôi. Chứ Thầy không thu lỗ dờ, mà cũng không mở lớp kế tiếp, chừng nào đào tạo xong lớp này sẽ mở, còn đào tạo cái lớp này không xong thì nhất định là không mở.

## **TRÁCH NHIỆM LÀM SÁNG TỎ PHẬT PHÁP**

Bởi vì đây là cái lớp đầu tiên, phải đào

tạo cho người thực tu, thực chứng rõ ràng, cụ thể, làm chủ bốn sự đau khổ của kiếp người sanh, già, bệnh, chết. Người đó phải chứng minh bằng sự làm chủ thật sự, chứ không phải nói suông, chứ không phải nói để mà nói, mà đây là một sự thật, để chứng minh giáo pháp của Phật là con đường thực tu, thực chứng, làm chủ, chứ không phải con đường tu tập để có thần thông, phép tắc. Để chứng minh cho một bậc Vô Lậu là tâm không còn phiền não, đau khổ, để chứng minh cho một bậc Vô Lậu là làm chủ được thân già của mình, làm chủ được bệnh đau trên thân mình và làm chủ được sự sống chết, đó là mục đích của Đạo Phật. Chứ không phải Đạo Phật ra đời, dạy cho chúng ta có thần thông, phép tắc, biết chuyện quá khứ, vị lai, hoặc dạy chúng ta đi cầu một cõi giới siêu hình, cõi trời nào hoặc Cực Lạc, Thiên Đàng nào, mà chính Đạo Phật ra đời giúp cho loài người thoát ra khỏi bốn sự đau khổ của kiếp người, tức là sanh, già, bệnh, chết.

Và mục đích hôm nay lớp học tu của chúng ta là mục đích nhắm vào để làm chủ bốn sự đau khổ này chứ không phải rèn luyện thần thông, hoặc là cầu khẩn, đi vào

một cái thế giới nào. Ở đây không có mục đích đó! Mà mục đích làm chủ sự đau khổ của bản thân chúng ta mà thôi.

Vậy thì từ nay về sau, các học viên, các Thầy, các cô phải cố gắng mà thực hiện, đem lại sự lợi ích bản thân cho chính mình, **vì làm chủ bốn sự đau khổ là sự lợi ích rất lớn của đời người. Một con người mà làm chủ được bốn sự đau khổ này là hạnh phúc vô cùng. Ngay cả cảnh sống chúng ta trong thế gian, mà người làm chủ được bốn sự đau khổ này là chúng ta đang ở cõi Cực Lạc. Chữ danh từ Cực Lạc không có nghĩa là cõi Cực Lạc mà là hạnh phúc, rất là vui.** Chữ Cực Lạc có nghĩa là rất vui chứ không có gì cả. Vì vậy mà ngay trong cuộc sống chúng ta sống rất vui, không có buồn phiền, không có đau khổ, không có sợ hãi, không có lo lắng nữa. Đó là mục đích giải thoát của chúng ta.

Vậy thì được danh sách, Thầy xin báo đó là 42 người, Thầy chia làm 2 lớp, 1 lớp nam và 1 lớp nữ. Thầy mong rằng bên nam cố gắng tu cho đạt được để giúp Thầy. Bên nữ Thầy mong rằng các con tu cho được để hướng dẫn người nữ. Thầy thấy rằng bên

nữ cần phải có một người nữ tu xong, gần gũi với những người tu, hướng dẫn họ. Còn Thầy là một người nam, mà gần gũi người nữ, đều bị khó khăn vô cùng, hướng dẫn rất khó. Khi các con bên nữ mà tu sai, thiệt ra thì Thầy biết sai, nhưng mà đến để giúp đỡ các con, hoặc khi tu sai mấy con đến thất Thầy rất khó.

Cho nên vì vậy Thầy ước mong các con phải tu, tu vì bản thân mình, tu vì giới nữ, nhiều người tha thiết tu hành để làm chủ 4 sự đau khổ nhưng không ai hướng dẫn họ. Họ phải chịu nhiều thứ âm thầm đau khổ. Cho nên, Thầy mong rằng bên nữ các con phải cố gắng nỗ lực. Một người tu chứng để giúp cho bao nhiêu người. Người nữ khổ lắm mấy con, khổ hơn người nam nhiều lắm. Bao nhiêu sự gánh vác đổ trên vai, trên đầu mấy con rất nhiều, phải ráng mà nỗ lực tu.

Còn các con bên nam hãy tu, tu để thấp sáng lại ngọn đèn của Phật Pháp. Giáo lý của Phật đã bị chìm mất, các con biết. Nó mất đi đường lối, người ta không biết đường tu, cho nên người ta tha thiết tu, đem hết công sức mình tu, nhưng cuối cùng được những gì, chúng ta thấy, người ta bỏ hết cuộc đời. Như

vậy hôm nay, cái lớp này giúp cho mấy con thực hiện làm chủ sự thật rõ ràng, cụ thể để cho người ta biết rằng Phật pháp không dối người, thực chất của nó là giải thoát như vậy.

Trong lớp này, Thầy tin rằng sự tu tập của mấy con cũng có nhiều kinh nghiệm, từng kinh nghiệm các con thấy có sự làm chủ rõ ràng, cụ thể. Nhưng có người còn yếu lắm. **Phải tiến lên, phải cố gắng lên, phải vượt lên những nghiệp lực của mình, đang đeo đẳng trong thân tứ đại của chúng ta. Phải cố gắng khắc phục!**

Vậy thì chúng ta đã có 2 lớp, Thầy cứ ngỡ rằng mình sẽ khai giảng 1 lớp mà thôi, nhưng không ngờ phải 2 lớp. Như vậy, từ đây về sau các con có 2 lớp học. Phải ráng, bên nam cũng như bên nữ, cố gắng hơn mấy con. Cố gắng có nghĩa là tu đúng, chứ không phải cố gắng mà ráng sức để tu sai thì điều đó không được, mà phải ráng. Có gì khó khăn thì Thầy sẽ gần bên mấy con mà giúp mấy con vượt qua những khó khăn đó. Để mấy con đạt thành sự cứu cánh chính bản thân mấy con. Khi mấy con tu được tức là mấy con tắt lại ngọn đèn Phật pháp, làm sáng tỏ muôn phương giúp cho mọi người

biết đường đi, các con hãy ráng. Nhiệm vụ trọng trách của các con rất nặng, còn cực khổ, đường đi về phía trước còn nhiều gian khổ, không phải đơn giản. **Nói thì dễ, nhưng làm không phải dễ, phải bền chí, phải gắng sức, phải vươn lên, đừng chững bước trước những sự khó khăn nào, phải tập luyện âm thầm.** Nghĩ rằng, người tu hành sẽ chuyển được nghiệp quả muôn đời, muôn kiếp của mình cho nên ngay trong giờ này, phút này, mấy con gặp nhiều khó khăn.

### **TU CHÁNH NIỆM TỈNH GIÁC: ĐI KINH HÀNH CÓ BỐN PHÁP**

**Về pháp tu**, thì không có gì khó, mấy con cũng đã biết rồi, mấy con đã biết hết rồi. Đi kinh hành, tức là Chánh Niệm Tỉnh Giác. **Có 4 pháp tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác.** Người nào đặc tướng hợp với pháp nào thì ôm pháp đó mà nhiệt tâm, mà đẩy lui những hôn trầm, thùỵ miên, vô ký, và những lười biếng của mình. Thì mấy con biết đi kinh hành có 4 pháp.

**Pháp thứ nhất: “tôi đi tôi biết tôi đi”,** như mấy con thấy, nói thì dễ, nhưng đi như thế nào mà “tôi đi tôi biết tôi đi” cho đúng



pháp. Mấy con thấy, khi mấy con đi mà mấy con cúi mặt xuống như thế này, đó là mấy con đi sai pháp. **Đi mà cúi đầu xuống đó là sai pháp.** “Tôi đi tôi biết tôi đi”, **đi tự nhiên, thanh thân, an ổn, không bị ức chế, không bị gò bó.** Đi mà cúi đầu xuống là gò bó rồi mấy con, đi sai pháp. Như Thầy thấy có nhiều người đi kinh hành cúi xuống, đó là cái sai.

Rồi mấy con biết, khi mà ngồi nhiếp tâm, tức là nhiếp trong hơi thở hoặc nhiếp trong thân hành đưa tay ra, đưa tay vô như thế này, nhất là nhiếp trong hơi thở, biết hơi thở ra, hơi thở vô, hay hoặc là nhiếp tâm trong tâm thanh thân, an lạc, vô sự, sự yên lặng của thân tâm của chúng ta, đó là cái dạng tu Tứ niệm xứ.

Thí dụ, như bây giờ Thầy ngồi kiết già, lưng thẳng, rồi Thầy nhiếp tâm, Thầy nhắc: *tâm thanh thân, an lạc, vô sự*, rồi Thầy nhiếp tâm, mà Thầy cứ cúi đầu xuống vậy, Thầy gom tâm mình lại thì cái đó chúng ta tu sai mấy con, bị ức chế. **Cho nên các con ngồi thì lưng thẳng lên, nhìn xa, để đầu đừng cúi xuống, không bị gom tâm, thì điều đó mấy con tu đúng. Đi cũng vậy,**

**đừng cúi xuống, đừng cúi đầu xuống, đừng ngồi thụng lưng xuống rồi khòm như thế này, sai pháp mấy con.**

Các con có thấy các bậc Tôn túc đã tu sai pháp, lớn tuổi có nhiều người ngồi thụng xuống như thế này, không còn sức ngồi thẳng nữa, **ngồi thụng xuống, rồi cái đầu cúi xuống, như vậy tu sai pháp, mấy con bị gom tâm, bị ức chế tâm không đúng cách. Cho nên mấy con phải cố gắng sửa lại cái tướng ngồi, tướng đi thì mấy con tu mới đúng.**

Do cái lớp mà Thầy dạy, chắc Thầy phải kiểm tra lại từ đi, từ ngồi, từ nằm, từ cách đứng của mấy con. Nếu không kiểm tra thì chắc chắn mấy con sẽ tu sai hết, không đúng. Mà tu sai thì không bao giờ mấy con đạt được chân lý, tu sai làm sao đạt được. Cho nên tu tập phải đúng. Phật Pháp dễ không khó, nhưng tại chúng ta hiểu lầm, chúng ta hiểu sai, rồi chúng ta tập sai, làm cho Phật pháp khó, chứ không phải khó.

Thầy nghĩ rằng, đức Phật nói **“thấy lỗi mình, đừng thấy lỗi người”**. Câu nói thì nghe dễ, nhưng “thấy lỗi mình”, mình có làm lỗi mình thấy điều là khó mấy con,

hiều khi mình làm lỗi mà mình không thấy lỗi, mình cứ thấy mình đúng. Cho nên câu nói đó khó, không phải dễ. **Nói “đừng thấy lỗi người” không có nghĩa là chúng ta là một người có Chánh tri kiến mà cái người làm sai chúng ta không thấy sao? Thấy chớ, nhưng mà chúng ta không bị dính mắc, không nói ra những sự sai của người khác, chứ chúng ta biết người đó làm sai.**

Cũng như có một người sống bên Thầy, tâm họ sân hận dữ tợn, Thầy biết họ sân hận dữ tợn chứ, Thầy biết chớ, tức là Thầy cũng hiểu họ sai đó chớ, họ ác pháp chớ, Thầy biết chớ nhưng Thầy không nói sai mà Thầy rất thương yêu họ. Cho nên thấy lỗi mình để mình sửa, thấy lỗi người mình có sửa được lỗi người đâu, mình có khuyên được họ đừng sân đâu. Cho nên biết lỗi họ, nhưng rất thương họ mà thôi, chứ không giận hờn họ, không tức giận họ. Đó là, lời nói của Đức Phật “*thấy lỗi mình, không thấy lỗi người*”. Có nghĩa là mấy con cứ nghĩ là người tu theo đạo Phật không thấy lỗi người khác. Thấy chớ, bởi vì Đức Phật dạy chúng ta chánh kiến mà. Thấy người đó sân biết sân, thấy người đó tham biết tham mà, thấy người đó

tham ăn tham ngủ biết si mà. Mình thấy biết rất rõ chứ đâu phải.

Thí dụ, như bây giờ mấy con ở trong thất mà mấy con thấy người đó tu sai các con cũng biết sai chớ, nhưng khả năng của mấy con không đủ để mấy con giúp đỡ họ đâu, mấy con nói họ không nghe đâu. Cái lời nói của mấy con chưa có trọng lượng là tại vì mấy con cũng tu chưa xong. Cho nên, vì vậy mấy con phải tu cho mình. Vì vậy mà đức Phật bảo: *thấy lỗi mình đừng thấy lỗi người*. Nghĩa là mình còn lỗi thì mình đừng nên thấy lỗi ai hết nhưng mình biết chớ sao mình không biết. Thí dụ như giờ này là giờ mấy con phải thức dậy tu mà mấy con còn ngủ thì cái người thức dậy tu họ cũng biết mấy con sai đó chớ. Nhưng họ không nói, chỉ có Thầy nói để Thầy hướng dẫn mấy con khắc phục cái lười biếng, cái ham ngủ của mấy con mà thôi. Chứ họ biết chớ, họ biết hết nhưng họ không có quyền nói, bởi vì họ là người tu chưa chứng. Cho nên, chúng ta phải cố gắng khắc phục từng chút, đừng để lỗi lầm, đừng để sai lầm mà con đường tu chúng ta không đạt được.

Hôm nay, được phân lớp và được biết

số lượng người tham dự trong lớp tu. Vậy thì từ đây về sau tạo mọi điều kiện để cho mấy con tu tập.

### **ĂN, NGỦ PHẢI ĐÚNG GIỜ GIÁC QUY ĐỊNH, KHÔNG ĐƯỢC PHI THỜI**

Thứ nhất, là được vào cái lớp này rồi thì mấy con thông qua những người thân của mình, khi vào lớp này tu thì những hạnh ăn, ngủ và đọc cư phải được trọn vẹn, mấy con nhớ. Hồi nào tới giờ chưa mở lớp thì ăn, ngủ chưa được trọn vẹn lắm đâu. Còn bây giờ thấy chúng ta phải có một trách nhiệm rất nặng là chúng ta gánh vác, gánh vác Phật pháp, làm sao tu cho được mới gánh vác được Phật pháp. Cho nên chúng ta có một trách nhiệm rất lớn: làm cho Phật pháp sáng tỏ. Dựng lại chánh pháp của Phật là nhiệm vụ của mấy con. Còn Thầy có nói gì đi nữa, có viết kinh sách gì đi nữa mà mấy con tu không được thì lời nói của Thầy chẳng có giá trị gì cả. Kinh sách Thầy cũng chỉ là như các kinh sách khác mà thôi.

Cho nên cái nhiệm vụ trọng trách của mấy con rất nặng. Vì vậy mà **giới luật phải nghiêm chỉnh. Sống ăn một bữa, thà chết, nhất định sống không phạm giới.**

Do đó các con ngủ không được ngủ phi thời. Tùy theo ở lớp mấy con, ví dụ như cái lớp bắt đầu từ 7h tối đến 9h thì các con cứ giữ giờ khắc đó nghiêm chỉnh, đến 9h mấy con mới đi ngủ, còn cái lớp 10h thì mấy con sẽ đi ngủ đúng 10h. Trước 10h, nhất định, thà là chết, nhất định không ngủ trước giờ đó. Lớp 11h thì đúng 11h mấy con mới đi ngủ. Mà nếu mà ngủ trước 10h hoặc 10h rưỡi, thà chết nhất định là không ngủ. Dù chúng ta chết thì chúng ta cũng không ngủ, vì trách nhiệm chúng ta rất nặng mà chúng ta lại đi ngủ như vậy thì không xứng đáng. Tốt hơn khi thấy mình không đủ khả năng, không đủ sức tu tập, xin Thầy ra khỏi lớp. Để làm gì? Để cho còn lại những người làm gương hạnh để họ sách tấn nhau, tu thì phải có bạn, thiện hữu tri thức. Người tu mà người sai đã làm cho người tu vất vả mà không được sách tấn lại còn bê trễ. Người đó tu vậy thì mình đại gì mà tu như thế này, thôi mình cũng bắt chước người đó, do đó cái lớp học còn gì nữa mấy con?

### **BÍ QUYẾT THÀNH CÔNG CỦA THIÊN ĐỊNH ĐÓ LÀ ĐỘC CƯ**

Cho nên thấy mình không nhiếp phục

được, không khắc phục được cái sự giới luật, mình sống không đúng, phi thời thì mình xin ra khỏi lớp. Thà là mình sống một đời sống đạo đức với bên ngoài, mọi người, tiếp xúc với mọi người mà sống đạo đức không làm khổ mình, khổ người, đạo đức nhân quả hơn là mình đi sâu vào con đường giải thoát hoàn toàn. Cho nên, ăn, ngủ không được phi thời, cho nên độc cư phải được trọn vẹn, từ đây về sau các con đừng tiếp duyên nói chuyện, có muốn hỏi pháp thì hỏi Thầy, đừng nói chuyện với nhau. Vì nói chuyện tức là không phòng hộ ý căn, không phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân ý của mình, thì con đường tu, không bao giờ chúng ta đạt được. Mà Thầy thường nhắc, **bí quyết thành công của thiền định, đó là độc cư.**

Hôm nay vì trách nhiệm, vì gánh vác thiện pháp, vì gánh vác Phật pháp, làm cho sáng tỏ, thì độc cư là cái hạnh duy nhất đủ cách thức để các con gánh vác được việc lớn của một con người. Thì không lý nào mà mấy con lại tham dự vào lớp tu học này mà không kê vai gánh vác sự nặng nhọc này. Thầy tin rằng mấy con phải thừa sức gánh vác. Và vì vậy ăn, ngủ, độc cư phải cố gắng giữ trọn vẹn. Thà chết nhất định không

phạm giới độc cư. **Bởi vì độc cư là pháp phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý, làm cho mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý thanh tịnh. Nếu chúng ta đã phá độc cư thì mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý mình không bao giờ thanh tịnh. Và không bao giờ thanh tịnh thì chúng ta tu ngàn đời cũng không được giải thoát.**

### **NGHIỆP THIỆN ÁC TÁI SANH LUÂN HỒI**

Đời có gì mà vui đâu mấy con. Nói chuyện để cho vui mình, sự thật có gì đâu, các pháp đều là vô thường, nay thì như thế này, mai như thế khác. Bữa nay các con được mạnh khỏe ngồi đây nghe Thầy nói chuyện, nhưng ngày mai các con sẽ nằm trên giường bệnh mà đau, mà khổ. Ai thay thế cái sự khổ đau này cho các con. Bữa nay còn được ngồi nghe Thầy nhưng ngày mai, một cơn bệnh, một cơn bạo bệnh mấy con sẽ ra đi, ra đi với nỗi đau khổ và tiếp tục tái sanh luân hồi, làm thân chúng sanh. **Làm thân người khổ lắm mấy con, khổ lắm.** Các con nhìn con kiến bò trên mặt sân, mặt nền nhà, chạy đi tứ tung tìm thức ăn quá vất vả, không có chúng sẽ chết đói mấy con. Mà



chắc chắn trong cuộc đời mấy con không thể thoát khỏi làm thân chúng sanh.

Khi các con giết hại chúng sanh, khi các con ăn thịt chúng sanh, hành động giết hại chúng sanh, ăn thịt chúng sanh là nghiệp, là nhân, là quả thì các con tránh làm sao khỏi sanh làm loài vật. Nhưng có những lúc mấy con cũng là một con người sống năm giới trọn vẹn thì chắc chắn khi chết mấy con cũng được sanh làm người. Như vậy một *người chết là sanh nhiều vật, sự đi tái sanh đó là nghiệp của mấy con, chứ không phải linh hồn, chứ không phải riêng có một cái gì trong con mà đi tái sanh.*

Cho nên nghiệp ác, khi các con sát, các con chết, thì cái nghiệp ác của các con sẽ sanh ra làm loài vật. Và nghiệp thiện đúng tiêu chuẩn 5 điều lành của Phật thì các con sẽ sanh làm người. Nhưng làm người chưa hẳn trọn vẹn, vì cái duyên thiện mà sanh làm người đó cho nên con người của các con còn có những điều ác. Cho nên lúc thiện, lúc ác, lúc phạm giới, lúc phá giới.

Hiện nay, những người ngồi trước mắt Thầy, nói về 5 giới, cũng chưa chắc mấy con đã trọn vẹn, nhưng cũng có lúc mấy con giữ

gìn 5 giới được trọn, những lúc ấy là nghiệp tái sanh làm người.

Những lúc mấy con giữ gìn không trọn vẹn, giết hại chúng sanh, vô tình dẫm đạp lên chúng sanh, làm chúng sanh chết. Nghiệp đó mấy con cũng phải trả, không thể nào mà không trả. Vì luật nhân quả công bằng, công lý. Một hành động làm thì phải chịu quả khổ của hành động đó. Một hành động thiện thì phải hưởng phước của hành động đó, cho nên mấy con không tránh khỏi. Vì mấy con từ nhân quả sanh ra, sống trong nhân quả, chết về nhân quả, làm sao tránh khỏi nhân quả. Mấy con đang ở trong một cái lưới bao của nhân quả, làm sao mấy con ra khỏi nhân quả mà gọi là thoát.

*Cho nên đạo Phật ra đời, giúp cho mấy con, để thoát ra khỏi nhân quả, đi ngược lại nhân quả, cho nên nhân quả làm cho con đau khổ, thì con  **bình tĩnh, vui vẻ, không sợ đau khổ, đó là chuyển nhân quả. Nhân quả là phải có vui, có buồn, có tham, có sân, có si. Trái lại mấy con không vui buồn, không tham, sân, si tức là nhân quả không tác động được mấy con là mấy con đã ra khỏi luật nhân quả.***

**Đó là đạo Phật dạy cho chúng ta như vậy.**

Thế các con phải cố gắng cứu mình, không khéo khi bỏ thân này, các con không tránh khỏi làm thân chúng sanh, làm thân loài vật, rồi trong đó có làm thân người. Thầy quá sợ hãi, cho nên, Thầy rất thương những cụ già, sắp sửa chết rồi, mà không biết đường, thì tức là sẽ phải tái sanh, không những tái sanh một người mà tái sanh nhiều người, và không những tái sanh con người, mà còn tái sanh con vật, để trả cái quả đã từng gieo nhân ác đó, không thể nào tránh khỏi mấy con. Tiếc vì ở đây mấy con không có đôi mắt Tam Minh cho nên các con không thấy được mà thôi.

Đến đây Thầy nhắc nhở như vậy.

**SẮP XẾP LỚP HỌC: LỚP NAM, LỚP NỮ**

Rồi Thầy xin hướng dẫn cho mấy con cách thức đi kinh hành, cách thức ngồi thiền, như thế nào đúng, rồi mấy con về sửa lại, rồi ngày mai lớp của người nam. Và hôm nay Thầy sẽ đặt cái ngày nào trong một tuần lễ để gặp Thầy.

Ngày hôm nay là ngày đầu tiên khai

giảng lớp học, chúng ta sắp xếp cho những người tu thành 2 lớp: lớp nam, lớp nữ. Vậy thì Thầy mong rằng cái sự hiện diện của các con trong những ngày kế tới đủ mặt để tiếp tục trên con đường tu. Còn ngay khi tu tập thì mấy con trong cái giờ tu thì mấy con thấy cái sức của mình không được thì xin Thầy rút ra thì Thầy chấp nhận để ghi vào sổ những người nào tu không được, xin rút ra, giới là tự nhiên, không có gì đâu mấy con sợ. Mấy con ghi tên rồi mấy con thấy tu không nổi thì mấy con sẽ xin Thầy trở ra thì Thầy sẽ chấp nhận.

Nếu quả chẳng trong 2 lớp học này, mà chỉ còn mỗi lớp có 1 người thôi Thầy cũng giảng tận cuối cùng để dẫn dắt người cuối cùng đó đi tới nơi tới chốn, Thầy không bỏ lớp. Nghĩa là, còn đủ số người thì Thầy cũng dạy như vậy, mà tất cả mọi người tu không nổi, mà chỉ còn mỗi lớp 1 người Thầy cũng cố gắng dẫn dắt mấy con đi tới nơi. Đó là cái quyết định của Thầy. Còn hoàn toàn mấy con tu không nổi, mấy con nghỉ, không còn người nào hết thì Thầy sẽ khóa sổ và không hướng dẫn. Và Thầy thấy duyên hết, từ đó, một là Thầy ẩn bóng hoặc là Thầy nhập diệt. Bởi vì Thầy thấy Phật pháp không còn ai tu

nổi, thì dù có viết kinh sách, dù có để lại cũng làm rối loạn thiên hạ. Không ai tu nổi thì để lại làm gì? Rồi người đời sau người ta cũng chót người ta đọc người ta thấy hay, nhưng mà làm có được không?

**THẦY SÁCH TẤN GẮNG SỨC TU TẬP  
LÀM SÁNG TỎ PHẬT PHÁP CHO HÔM  
NAY VÀ MAI SAU. NẾU TU KHÔNG ĐƯỢC  
THÌ ĐỐT BỎ HẾT KINH SÁCH**

Chính cái lớp mà trực tiếp Thầy dạy mấy con còn làm không được thì thử hỏi người sau người ta làm được không. Thì tất cả những sách vở khi mà Thầy hướng dẫn mấy con lớp này, Thầy tuyên bố để cho mấy con biết rằng Thầy không phải con người còn danh, còn lợi, còn ham sống đâu. Mà nếu cái lớp này mà Thầy đào tạo mấy con tu không trúng thì những sách vở của Thầy, Thầy sẽ đốt sạch, không lưu lại cho đời sau. Và Thầy tuyên bố, lời Thầy tuyên bố, tất cả những điều này không thể tu được. Nếu sách vở này còn lưu hành, hãy đốt bỏ, để lại đời sau rất vất vả khổ sở, Thầy tuyên bố. Và đồng thời, Thầy xin ra đi, từ giả thế gian từ đó, Thầy đi vào Niết bàn tự tại. Do sự tu tập, do duyên của mình hưởng được mà chúng

sanh không hưởng được.

Cho nên ở đây cũng là cái lớp quyết định còn mất của Phật pháp. Chứ không phải là mở lớp này để rồi nghĩ những chuyện danh chuyện lợi đâu, không phải đâu. Mà được thì Thầy sẽ ngồi trong một lớp yên tĩnh, soạn bộ sách đạo đức và bộ giới luật hoàn chỉnh, và giáo trình học tập 8 lớp. Mà lớp này hướng dẫn mà mấy con tu không được thì Thầy sẽ ra đi và kinh sách Thầy đốt sạch, không để lại. Không phải như Đại thừa, tu không được để tràng giang đại hải. Làm cho người sau cứ mỗi lần nó lặn xuống, không ai tu được thì nó phải lặn xuống, sau vài trăm năm thì người ta lại đọc thấy hay người ta triển khai ra, vì cái lớp tu không được họ đã chết mất hết rồi. Chúng ta mò mẫm ra, rồi chúng ta kiến giải ra, giải thích ra, ai thấy cũng hay, nhưng cuối cùng lại bao nhiêu người, trong cái thời hưng thịnh đó, bao nhiêu người lại tập trung tu tập, bỏ hết công sức tiền của mình ra tu tập. Rồi cuối cùng chẳng được gì thì lại chìm xuống. Cứ thịnh suy cái kiểu đó là không đúng.

Cho nên, cái thực hiện được là được, cái thực hiện không được là dẹp bỏ. Để thế

hệ đời sau quá khổ mấy con. Chính Thầy là những thế hệ sau của các Tổ, cho nên Thầy tu được như thế này mà các con không tu được thì để lại cho đời sau không ai tu được, quá khổ. Mà chính trực tiếp Thầy đào tạo, mà không được thì phỏng chừng, đời sau đọc sách Thầy, tu được không? Chắc chắn không được. Do đó, nếu được thì triển khai dựng lại chánh pháp, không được thì chúng ta dừng lại, Phật pháp không thể có người làm được nữa. Chúng ta nên đốt sạch, và không nên để. Từ đó con người tùy theo duyên phước của họ, chúng ta không đủ khả năng để dạy đạo đức họ, thôi từ đó họ như thế nào thì chúng ta cũng đành, tại duyên phước của họ. Bởi vì đây mà mình đem hết sức lực của mình, các con tu tập cũng hết sức lực của các con, nhưng mà không làm được thì tức là duyên của chúng sanh không đủ hưởng phước báu của Phật pháp, thì Thầy có ra công làm cho nhọc nhằn cũng không ích lợi gì.

Vì bản thân mấy con đã bỏ hết, đã theo đến đây mà tu tập, ăn ngày một bữa, sống đúng giờ giấc, hành hạ xác thân của mình đến mức độ như vậy. Độc cư trọn vẹn, cô đơn chịu đựng thế này mà làm không được

thì còn gì nữa. Dẹp hết đi những triết học, những giáo lý của tôn giáo. Nhiều khi chúng ta xét, nếu được thì lợi ích lớn mà nếu không được thì dẹp đi, đừng để con người, con cháu chúng ta về sau quá đau khổ, quá đau khổ. Đời đã khổ, lại thêm Tôn giáo làm khổ đau hơn nữa. Đừng vì một lý do an ủi tinh thần chúng ta để rồi làm sai lệch cả một đời người rất uổng phí mấy con.

Cho nên hôm nay Thầy tuyên bố như vậy cũng là mục đích sách tấn cho mấy con, mà là sự thật. Nếu mấy con đạt được, tu được thì tiếp tục triển khai kinh sách, sẽ tiếp tục viết và xin phép để phổ biến rộng rãi cho mọi người biết. Còn nếu không được thì chúng ta dẹp phất, bỏ luôn, Thầy không thể nào mà chịu nhìn thấy cái sự tu tập của mọi người không được mà phải vất vả khổ sở như thế này. Thà là bản thân Thầy chịu khổ hơn là các con chịu khổ. Mà chịu khổ mà phải đạt được thì sự chịu khổ đó không uổng. Đã khổ, mà không đạt được những gì thì quá uổng một kiếp người. *Cho nên chúng ta phải có hướng rõ ràng, cụ thể. Không thể lừa đảo kẻ khác. Chúng ta không vì danh, vì lợi, nhất định là không lừa đảo.*



Cũng như bây giờ cơm chúng ta ngồi ăn biết bao mồ hôi của người khác đóng góp, cũng như y áo chúng ta mặc biết bao người khác phải làm ra. Thế mà chúng ta ngồi tu không được mà lại lừa đảo người khác nữa sao. Nhất định chúng ta phải làm được, mà làm không được nhất định là không lừa đảo. Chúng ta phải ra cày ruộng, phải ra cấy, nếu chúng ta còn muốn sống. *Chúng ta phải làm để mà sống, không nhờ vào giọt nước mắt mồ hôi của kẻ khác, không biến chúng ta trở thành cây tâm gửi, ăn bám vào người khác một cách nhục nhã. Chúng ta phải làm thật, tu thật để xứng đáng thọ dụng của mồ hôi nước mắt của người khác.*

Đến đây thì Thầy xin chấm dứt cái buổi nói chuyện này và đồng thời Thầy sẽ hướng dẫn cho mấy con hành động tu tập cụ thể hơn. Các con sẽ chữa cho Thầy một khoảng đường đi để Thầy hướng dẫn cho mấy con đi.

Bây giờ thì mấy con tập, mấy con thấy thôi, rồi ngày mai, ngày mốt còn 2 ngày, ngày mai tức là bên nam học trước, ngày mốt là bên nữ được hướng dẫn của Thầy để mấy con học cái lớp nữ. Nghĩa là dù sao đi nữa

như Thầy thiết nghĩ thì tự mấy con, Thầy thì nghĩ như vậy nhưng tự mấy con nên nghĩ bên nam nên học trước hay bên nữ học trước, bởi vì nam nữ bình đẳng. Còn nếu một đợt thì Thầy dạy mấy con làm sao được, các con hiểu. Một mình Thầy dạy một lớp đông và đồng thời phải kiểm tra mấy con từng người nữa thì buổi dạy học của chúng ta có thể rút lại buổi chiều nữa, các con hiểu không. Cho nên vì vậy đó thì Thầy nghĩ rằng các con bên nam cũng như bên nữ, hai bên đều bình đẳng mà nếu cho một lượt với nhau thì Thầy dạy không hết. Vậy thì các con bên nam trước hay bên nữ trước đó là cái quyền của các con để các con cho Thầy biết rồi Thầy sẽ cho. Chớ còn nếu mà Thầy cho nam thì nữ nói thấy trọng nam, phải không? Dù là một cái chuyện nhỏ thôi cũng là Thầy trọng nam. Mà nếu Thầy cho nữ thì các con nói Thầy thương bên nữ nhiều. Thầy biết nói sao hơn? Bây giờ do cái chọn của các con là hơn. Bởi vì ở đây đối với Thầy nam nữ bình đẳng, không có bên nào hơn hết, không có bên nào trọng hết, bên nào cũng vậy.

Do đó bây giờ nêu ý kiến, Thầy xin hỏi mấy con, người nào có ý kiến về cái lớp học này, nữ trước hay là nam trước. Coi vậy nó

đơn giản chứ, không khéo nó sẽ mang tiếng đó mấy con. Nó không đơn giản đâu. Coi vậy chứ phải có cái sự thấy biết hiểu để mà cái sự hướng dẫn cho nó đi vào cụ thể hơn mà nó lại bắt đầu từ cái lớp chúng ta nó phải có sự bình đẳng và công bằng hơn, chứ không thể mà nói suông suông được. Nhiều khi Thầy bảo thì mấy con nghe rồi, Thầy bảo thế thôi bây giờ thì nam học trước, nữ học sau. Nhưng mà mai một bên nữ nói Thầy trọng nam lắm đó, khinh nữ, cho học sau. Các con hiểu điều đó? Cho nên hiện giờ Thầy xin nhường lại những ý kiến của mấy con thì bây giờ đó thì mấy con muốn bên nữ học trước hay là muốn bên nam học trước là tùy ở mấy con.

Vậy thì theo Thầy thiết nghĩ cái ý kiến đó, nói về bình đẳng hồi nào đến giờ thì người ta coi bên nữ không có bình đẳng với bên nam. Vậy thì Thầy mong rằng các con vui vẻ để cho bên nữ có ý kiến trước bên nam, bởi vì mình là người nam, mình biết nhường người ta đi mấy con. Lẽ ra thì bên nam Thầy cho mấy con có ý kiến trước, nhưng mà vì cái ý kiến của bên nam trước thì coi như là trọng nam khinh nữ nữa cho nên Thầy xin mấy con cho bên nữ có ý kiến trước để

cho họ được đứng trước, để cho họ mừng chút. Tại vì hồi nào tới giờ họ bị áp chế, áp đặt họ quá nhiều. Các con thấy rõ ràng mà, trong đạo đức của Nho giáo cũng áp đặt họ mà: trai thì năm thê bảy thiếp, gái thì chính chuyên à. Cho nên nó áp đặt họ một cách rất là đau khổ. Do đó chúng ta thấy cái nền đạo đức của con người như Khổng - Mạnh mà còn có những điều kiện đó thì bây giờ chúng ta là Phật Giáo đạo đức không làm khổ mình, khổ người, chúng ta nhường cho người nữ một chút có gì sao, không sao đâu, phải không mấy con? Bên nam mấy con phải hiểu cái điều đó, cho nên thông cảm được với Thầy. Không phải là Thầy thương bên nữ đâu mấy con, mà Thầy muốn có sự bình đẳng vì từ lâu người ta đã bị áp đặt quá nhiều. Cho nên bây giờ, theo Thầy bây giờ trong cái lớp này, Thầy mong bên nữ các con sẽ có ý kiến. Vậy thì người nào đại diện cho bên nữ mấy con góp ý kiến cho Thầy để trong khi đó Thầy phân ra làm 2 lớp, lớp nào trước, lớp nào sau để tiện cho Thầy dạy chớ. Rồi mấy con bên nữ có ý kiến đi mấy con, người nào đại diện đi. Người nào đại diện một người thôi, có ý kiến thôi.

Rồi con có ý kiến đi con, nói đi.

[tu sinh nữ có ý kiến] Bạch Thầy, con muốn bạch với Thầy cho bên Nam học trước ạ.

**Thầy:** Bên nữ thì họ muốn nhường cho bên nam trước, đó là cái sự tự ti của họ. Họ thấy họ là, bởi vì từ lâu người ta áp đặt thành một cái tư tưởng, không có tự lực, cho nên họ cứ sợ là họ không bằng người nam cho nên mấy con mới muốn nhường lại cho người nam, cái thứ nhất. Hay hoặc là vì khiêm tốn mà họ nhường lại cho bên nam, phải không các con hiểu không? À đó, thứ nhất đó là họ cũng muốn họ bình đẳng chứ đâu phải họ không muốn bình đẳng. Nhưng cái lịch sự khéo léo của họ nhường lại bên nam. Vậy thì bên nam có ý kiến gì thì mấy con cứ trả lời, người nào đại diện thì, rồi con.

**Tu sinh nam:** Con xin bạch Thầy là con cũng nghĩ là nên nhường lại cho bên đó Thầy. Nhường cho bên nữ.

**Rồi bên nữ.** Còn bên nữ sao mấy con có người khác.

**Tu sinh nữ:** Dạ kính bạch đức Trưởng lão, dạ kính mời đức Trưởng lão quyết định.

**Thầy:** À có một ý kiến là quyết định. À bây giờ đó thì Thầy sẽ quyết định như này, nếu mà mấy con đồng ý thì Thầy sẽ quyết định cho nó rõ ràng, bởi vì Thầy là Thầy của mấy con rồi, nhưng mà Thầy quyết định cho nó công bằng hơn, phải không? Và mấy con cũng nhận thấy cái điều mà Thầy đã gọi ý như này giờ đó, Thầy muốn phá đi một cái tư tưởng. Cái tư tưởng không có bình đẳng để cho có sự bình đẳng. Vậy thì các con bên nam thì Thầy biết rằng các con cũng có cái tư tưởng rất là bình đẳng cho nên nhường lại bên nữ để mà có ý kiến đó. Mà có hai người trong cái đại diện của cái phần này. Vậy thì còn ai có ý kiến về cái phần này nữa không? Con!

**Tu sinh nam:** Thưa Thầy con muốn đầu phiếu cho công bằng đi Thầy!

Đầu phiếu, công bằng. Rồi, ai còn có ý kiến gì khác không? Con.

**Thầy Chơn Thành:** Kính bạch Thầy! Nếu mà chúng ta bây giờ bỏ phiếu thì nó sẽ trở thành cái như Thầy đề nghị, theo con là bên nữ thì dầu sao như Thầy vừa giảng là chịu nhiều cay đắng hơn nam. Thì nó phải được hưởng một tí chút cho nữ vui vẻ. Theo

con là như thế, chứ không nên bàn cãi nhiều.

À theo ý kiến của Thầy Chơn Thành, từ lâu tới giờ bên nữ gánh vác nhiều sự cay đắng và mỗi cái nền đạo đức đều coi như là người nữ bị áp đặt rất nhiều, cho nên hiện giờ trong cái lớp chúng ta thì với cái ý kiến của thầy Chơn Thành nên ưu tiên cho người nữ. Vậy thì bên nam mấy con chắc cũng đồng ý trên cái điều đó hết? Mấy con cũng đồng ý hết hả?

Vậy thì như vậy là theo Thầy, cái lớp nữ sẽ học trước, phải không mấy con? Bởi vì bây giờ như vậy là rõ rang rồi, mấy con đã nhường rồi thì, và đồng ý rồi, thì cái lớp nữ ngày mai sẽ học, và cái lớp nam sẽ ngày mốt, được không? Đó như vậy đó, để cho như vậy chúng ta là cái người nam chúng ta từ lâu được ưu tiên cho cái nền đạo đức từ lâu tới giờ, cái nền đạo đức của phong kiến thì chúng ta đã ưu tiên, quá ưu tiên. Bây giờ chúng ta muốn đem lại cái sự bình đẳng chúng ta nhường lại. Vì cái người phụ nữ rất là chịu nhiều thiệt thòi và cay đắng trong cuộc đời họ quá nhiều. Vậy thì Thầy thấy cái lớp của chúng ta hôm nay về tinh thần mà đạo đức không làm khổ mình, khổ người

mấy con đã thực hiện được một phần rồi đó mấy con. Cách thức đó chúng ta đã nói lên được cái tinh thần của chúng ta là bình đẳng thật sự, cho nên Thầy thấy rằng các con cũng không có gì hơn là các con ngày mai được ưu tiên học trước, phải không bên nữ các con? Như vậy các con không tự ti mặc cảm mà các con cũng thấy rằng mình xứng đáng.

Và như vậy khi mà bên nam nhường cho mình học trước thì các con phải là NHỮNG NGƯỜI TU CHỨNG QUẢ TRƯỚC, có phải không? Học trước thì phải chứng trước chứ sao. Và bên nữ, cái khuyết điểm bên nữ là hiện giờ không có một người nữ tu chứng mấy con. Vì vậy mà gánh vác của mấy con rất nặng, rất nặng là mấy con phải nỗ lực tu để hướng dẫn cho người nữ. Họ nhiều người lắm mấy con. Thầy thấy bên ni tu đông, rất đông. Người cư sĩ rất tha thiết tu hành nhưng không có người đứng lớp dạy. Vậy thì mấy con lãnh trách nhiệm rất nặng là phải thực hiện.

Còn bên nam dù sao, bên nam cũng hãnh diện hơn, còn có Thầy tu làm chủ được bốn sự đau khổ kia mà. Còn bên nữ nhìn



xem mấy con có người nào làm chủ được chưa? Cho nên mấy con phải bình đẳng, phải thực hiện được một người nữ tu chúng như Thầy, có được không? À mấy con phải ráng nỗ lực đó. Để cho bên nam người ta có người tu rồi, phải không? Và mấy con cũng thấy rằng đạo Phật ra đời cũng vẫn là một người nam, phải không? Ông Phật cũng là nam chứ có phải là cái bà Phật ra đời để mà dựng lại cái đạo Phật đâu. Nhưng mà đến đây thì chúng ta thấy bình đẳng. Dù sao đi nữa thì cũng có bà Gosami [1:07:06] đã dẫn dắt bên phái nữ tu hành bình đẳng trong lúc đất nước Ấn Độ coi phái nữ có ra gì. Thế mà đạo Phật đã nâng, đức Phật đã nâng cái người phụ nữ trong cái thời đức Phật, bình đẳng tất cả đều chúng quả A La hán như bên nam. Thì các con thấy đạo Phật đã phá vỡ cái giai cấp và cái trọng nam khinh nữ rất là lớn. Và bây giờ Thầy mong cho các con tu có một người trong thời Thầy, thì Thầy mong cho các con bên nữ phải có người tu chúng như bà Gosami để lãnh đạo bên nữ.

Ngày xưa đức Phật tu chúng về hướng dẫn cho gia đình của mình, thì trong đó có bà Gosami là người lãnh chúng ở trong đó. Vậy thì hôm nay trong cái số mà ni thì các

con thấy, bên nam thì có 19 người chưa được 20 người mà bên nữ 23 người thì rõ ràng là nữ đông rồi, phải không? Cái nhiệm vụ của các con là phải nỗ lực thực sự tu tập. Lo lắng gánh vác việc lớn.

---->❖<----

## **002-(LCK-001B)**

- \* Dựng Lại Chánh Pháp**
- \* Kinh Hành**
- \* Định Vô Lậu**
- \* Tư Duy Nhân Quả Thảo Mộc**
- \* Thân Hành Niệm**



Thương tất cả những chị em, con cháu bên nữ sau này đang nương nhờ vào cánh tay, sức lực tu tập của các con ngày hôm nay. Các con có trọng trách rất lớn. Và bên nam sẵn sàng nhường lại cho mấy con làm được điều này để giúp cho bên phái nữ, các con cố và cố gắng hơn. Và nhớ bây giờ chúng ta đã phân lớp rồi, ngày mai nữ đến học 23 người Thầy kiểm tra rất chặt chẽ.

Và bên nam thì các con tuy rằng có Thầy tu xong nhưng Thầy mong các con sẽ là những người thấp lại ngọn đèn sáng cho

Phật pháp, các con cố gắng, đừng phụ ơn Thầy mấy con. Đừng Phụ ơn Phật, Phật ngày xưa khổ hạnh sáu năm trời để rồi chứng đạt, để lại cho chúng ta ngày hôm nay bằng máu và nước mắt của đức Phật, bằng sự sống chết hi sinh sinh mạng của đức Phật để chúng ta có được những giáo pháp như ngày hôm nay. Mà để nó chìm mất, nó lu mất cái nền đạo đức nhân bản - nhân quả này, Thầy tin rằng quá uổng mấy con, Thầy đem hết sức lực của mình bỏ hết cuộc đời của mình, mười năm giam mình trong thất, nỗ lực tu thật được để đền đáp công ơn ấy, thế mà Thầy đã làm được, sao bây giờ các con lại không làm được, làm sao đền đáp ơn Phật được.

Các con thấy sáu năm chịu đựng những sự khổ hạnh của đức Phật ghê gớm vô cùng, Thầy không bằng một góc đức Phật mấy con, tuy rằng ăn rau sống, nhưng không khổ như vậy, còn Phật khổ đến cái mức độ mà đứng dậy không nổi, nghĩa là ăn uống ít quá, cơ thể nằm mà không đứng dậy nổi thì các con hiểu, trước khi mà cái cơ thể mà nằm đứng dậy không nổi nó hoàn hành đức Phật như thế nào các con biết không, thế mà dám hi sinh ôm pháp khổ hạnh như vậy, chịu đựng như vậy. Còn chúng ta sá gì mà hiện giờ có

khổ hạnh gì đâu. Cho nên xả hết mấy con, xả hết. Thầy sẽ cố gắng giúp đỡ mấy con để mấy con đền đáp công ơn đức Phật trong muôn một. Nhớ lại những cái hình ảnh mà đức Phật khổ hạnh sáu năm, sáu năm khổ hạnh ghê gớm thật, sáu năm chịu đựng những điều đó mà làm sao chúng ta quên được công ơn đó mấy con, chúng ta cố gắng chúng ta thực hiện cho được bằng được để đền đáp công ơn của Phật.

Hôm nay, Thầy ra công ngày đêm viết sách dựng lại những gì của Đạo Phật. Mấy con biết, Thầy thức đêm, thức khuya, nhiều khi trần trở, nhìn thấy đệ tử của mình tu không được rất là đau lòng.

Mỗi khi mấy con tu mà gặp ác pháp, tâm mấy con phiền não sân lên, Thầy đau khổ vô cùng. Tại sao bờ bên kia mà mấy con không ở, mà lại ở bờ bên đây để đau khổ như vậy, cho nên Thầy rất khổ tâm, khổ tâm vô cùng. Các con biết, Thầy không khóc nhưng trần trở lắm mấy con.

Thay vì nếu người đời người ta đổ biết bao nhiêu nước mắt khi thấy đệ tử của mình, một cơn ác pháp đến mà mấy con dần không được, xả tâm không được mấy con tức

giận, mấy con đau khổ, Thầy hiểu, nhưng biết làm sao cứu giúp mấy con được, vì phải tự mình cứu lấy chứ làm sao hơn. Cho nên Thầy chỉ im lặng mà trăn trở, lo lắng không biết Phật pháp ngày mai sẽ ra sao? Nên đạo đức nhân bản - nhân quả sống không làm khổ mình khổ người sẽ đi về đâu, và loài người sẽ còn chịu biết bao nhiêu đau khổ nếu không sống đúng đạo đức nhân bản - nhân quả này. Chắc chắn điều đó không thể tránh khỏi!

Cho nên hôm nay, cái khóa tu này là vì cái sự đau khổ của tu sinh, mình là những người tu phải chứng thực sự thoát khổ này.

Đến đây Thầy xin chấm dứt và Thầy sẽ đi kinh hành để cho mấy con thấy cái cách thức đi kinh hành đúng, mà các con tập cho đúng đừng tập sai. Đầu tiên mấy con đi cho đúng cách.

### **THỰC HÀNH ĐI KINH HÀNH**

Bây giờ Thầy sẽ đi kinh hành cho mấy con thấy, để rồi về tập tu cho đúng cách, ngày một mấy con sẽ gặp lại Thầy, hãy trình bày. Còn bên nữ các con ngày mai sẽ trình Thầy về pháp đi kinh hành.

Bây giờ là cái phần thực hành để cho mấy con thấy. Đây, mấy con thấy Thầy đứng thẳng như thế này, trước khi mình đi kinh hành thì mình đứng lặng im lặng chứ đừng có vội đi ... Do đó các con đừng có đi cái kiểu mà cúi cái đầu xuống, nhìn xuống dưới chân mình đi. Cho nên mình nhìn cái đi kinh hành để mà mấy con tập. Trước khi đi tập đi tác ý: *“Tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành”* bắt đầu mình nhắc, rồi khi mình nhắc mình như vậy, tác ý như vậy thì mình cảm nhận cái bước đi của mình hơn là mình nhìn cái bước mình đi. Vì mình nhìn là mình phải cúi đầu, còn mình lắng nghe mình lại nghiêng cái tai, cái cổ, cần cổ nghiêng qua một bên. Các con thấy không, nếu mình lắng nghe thì cái đầu nghiêng để cho mình lắng nghe bước đi. Còn nếu mình tu mình nhìn thì mình cúi đầu xuống để mình nhìn bước đi đó là sai, cách tu đó là sai không đúng.

Cho nên nhiều khi chúng ta cố gắng tập trung mấy con cúi đầu chúng ta đi: *“Tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành”* hoặc đi như thế này sai, đầu cúi xuống, đó mình cúi xuống tức là mình tập trung đó, như vậy là sai. Cho nên khi mà đi thì cúi đầu xuống

là không đúng, sai. Còn khi đi mà ... phải thẳng lên, ... đến những hành động như vậy, như vậy, nghiêng cái tai, cái cổ ...

Ít ai mà lắng nghe khi mà nhìn ... khó lắm mấy con, cho nên tu trên bước đi ... cảm giác bước đi chứ không phải lắng nghe. Lắng nghe khi nào cũng có nghiêng cái tai, cho nên khi mà lắng tai mà nghe bước đi thì cái cổ mình nghiêng qua một bên... *“tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành”* rồi bước đi, tức là phần cổ hơi nghiêng một chút, thì đó là mình sai, vì mình lắng nghe. Cho nên bảo mình lắng nghe, lắng nghe cái gì chứ không phải là lắng nghe bước đi.

Bắt đầu mình đi kinh hành, đi khát thực, ôm bình bát đi kinh hành... thì tâm phải lắng nghe vào bước đi của mình, đừng lắng nghe ra ngoài tiếng động tức là mình phòng hộ tai của mình. Cho nên mình đi ra đường, ra phố, ra chợ, đi xin, mình đưa cái lỗ tai của mình, thấy mình lắng nghe hơn, cho nên vì vậy mà được lắng nghe cái thân, mình lắng nghe bước đi của mình rồi mình đi, chứ sự thật ra mình đang cảm giác bước đi. Mình ôm cái bát như thế này, tức là mình sẽ lắng nghe cái bước đi nhưng sự thật



ra cảm nhận bước đi chứ không phải lắng nghe, nhưng mà cái tai của mình nó không có nghe ra ngoài, chứ không phải nó lắng nghe trong thân.

Còn đi đúng thì phải đi như thế này, ngó thẳng ra trước, vô cảm nhận cái bước đi, mình thẳng lưng: “Tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành”, đó bắt đầu bây giờ mình bước đi. Nếu mà mình đếm thì mình sẽ đếm “một”, “hai”, “ba”, “bốn”, “năm”, “sáu”, “bảy”, “tám”, “chín”, “mười”, “mười một”, “mười hai”, “mười ba”, “mười bốn”, “mười lăm”, “mười sáu”, “mười bảy”, “mười tám”, “mười chín”, “hai mươi”; hồi này Thầy đếm đến mười thì đứng lại, nhưng mà Thầy thấy đây là cái phương pháp mình đếm 20 bước; sau khi 20 bước mình quay lại để mình tiếp tục mình tu, đếm 20 bước. Nhưng thường thường mình nhìn trước và mình cảm nhận qua cái bước đi của mình, chứ không được nhìn bước đi, mình nhìn bước đi mình phải cúi cái đầu xuống. Mà lắng nghe nghiêng cổ, về đây tỉnh thức mình đi chứ không phải là phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý mà tập trung bằng cái cảm nhận bước đi. Đó là hướng dẫn cho mấy con thấy, cái bước đi đầu tiên để thấy rằng khi mình đi thì mình phải

đi như thế nào đúng, đi nhìn ra trước, thậm chí như mấy con có thể ngo bên qua bên đây hoặc ngo bên đây được. Bởi vì nhiều khi mình nhìn ra trước mình chăm chăm mình nhìn, chăm chăm mình nhìn vẫn tập trung chứ không tự nhiên. Cho nên mình thấy có sự cảm nhận bước đi thật tự nhiên, cứ nhìn đằng trước; còn nó gom tâm nó nhìn mấy con, nó hơi mỗi mắt nhìn thì mình nên ngo bên đây, nghiêng bên kia. Nghiêng cái đầu ngo bên đây, hoặc nghiêng bên đây để cho nó tự nhiên chứ không phải gò bó; để cái đầu của mình cứ nhìn thẳng nó cũng gò bó, cúi nó cũng gò bó mà nó nhìn bước chân. Cho nên... đi như thế này đúng.

Đó, bây giờ Thầy dạy lại cho mấy con thấy, khi mà chúng ta đi như vậy thì nó rất là tự nhiên, không ngo qua, ngo lại bị ảnh hưởng nhưng mà đừng mất cảm nhận dưới bước chân đi mà mình tác ý, đó là cách thức đi.

Còn tất cả những cái phương pháp khác, thí dụ như đi kinh hành, cộng với cái hơi thở của chúng ta, bây giờ Thầy chọn lấy bước 10 bước để mà Thầy cộng với cái thân hành nội tác ý một lần. Bắt đầu Thầy tác ý

*“Tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành”*; bắt đầu mình đếm: “*một*”, “*hai*”, “*ba*”, “*bốn*”, “*năm*”, “*sáu*”, “*bảy*”, “*tám*”, “*chín*”, “*mười*”; nhắc hơi thở: “*Hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra*” rồi thở năm hơi. “*Tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành*” tức là mình thở năm hơi thở rồi, mình tác ý tiếp tục mình đi. Mình tiếp tục mình ngó, mình ngó xa bước chân mình ra, các con thấy từ cổ nó không bị cúi xuống. Mà Thầy ngó ra như thế này mà Thầy tu lâu mà Thầy cứ ngó thẳng Thầy cũng sẽ bị mỏi cổ, ... Cho nên nó có cái sự động dụng của cái cần cổ mình qua lại mà mình vẫn có cái cảm nhận được thế này thì nó sẽ không bị mỏi cổ, nó không bị hai cái vai này mỏi. Cho nên do cái sự tu tập như vậy đó là biết bước đi cộng thêm năm hơi thở và đứng dậy.

Còn bây giờ ngồi, thí dụ như bây giờ mình ngồi, Thầy dạy cho mấy con hết tất cả các phương pháp mấy con ngồi, đây là cái giai đoạn tu Chánh Niệm Tĩnh Giác thứ ba tức là ngồi.

*“Tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành”* rồi mấy con nhìn ra trước và bước đi, đếm: “*một*”, “*hai*”, “*ba*”, “*bốn*”, “*năm*”,

“sáu”, “bảy”, “tám”, “chín”, “mười”. Rồi bắt đầu bây giờ mấy con ngồi xuống. Hồi nãy đứng mình đếm, còn bây giờ ngồi xuống. Mình ngồi xuống, mình chéo chân nếu ngồi kiết già được thì mình chéo chân ngồi kiết già, còn không được thì mình ngồi bán già, không sao hết. Mình sửa y áo đàng hoàng, thẳng thốn trước sau, rồi bắt đầu mình tác ý: “Hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra”, nếu mà mình, cái đầu của mình nếu mà mình cúi xuống mình nhìn sát đây thì nó cúi xuống như thế này, rồi mình ngồi thụng xuống hoặc mình cúi xuống mình ngồi thì nó sai mất. Ngồi đây lưng thẳng, nhìn ra xa, ngẩng cái đầu ngược lên; tức là nhìn đây tới cái máy đó mà mình ngược lên, mình chỉ nhìn cái chỗ đó, thì cái cổ của mình nó càng tốt mà nó không có sai, mà nó không bị lệch, mà nó không bị cúi thì đó cách thức mình ngồi...

Mà cái lưng mình cong như thế này không tốt; lưng mình thẳng, đừng thẳng quá cũng không được, do đó tu tập thì mấy con phải dùng cái cơ thể, như các con thấy như lý tác ý cơ thể Thầy thầy ngồi thanh thản. Đừng cúi đầu thì như vậy chúng ta mới khi mà sửa cái thân chúng ta ngồi cho nó thẳng

lưng hẳn hòi rồi tác ý: *“Hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra”*.

Đó, thì mấy con thấy đúng năm hơi thở bắt đầu xả ra, nó không phải là cái pháp thân hành niệm đầu mà là pháp Chánh Niệm Tỉnh Giác mà kết hợp năm hơi thở. Cho nên chúng ta không cần tác ý từng hành động của chúng ta, đúng năm hơi thở rồi đứng lên, rồi tác ý: *“Tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành”*. Rồi bắt đầu mình ngó ra xa, rồi mình bước đi, *“một”, “hai”, “ba”, “bốn”, “năm”, “sáu”, “bảy”, “tám”, “chín”, “mười”*.

Đó, thì bắt đầu bây giờ mình ngồi xuống hít thở năm hơi thở rồi nhìn ra, rồi mình tác ý, ngồi lưng thẳng hẳn hòi, đừng có để cho nó cúp cổ không đúng...

Bây giờ về pháp đi kinh hành pháp thứ ba.

Còn cái pháp Thân Hành Niệm cũng là đi kinh hành, mà cái pháp Thân Hành Niệm thì mấy con thấy ở trong cái Thọ Bát Quan Trai, Thầy có hướng dẫn từng bước đi, từng tác ý mấy con, từng hơi thở, từng tác ý. Cái pháp đó là cái pháp để chúng ta sau khi tu Tứ Niệm Xứ mà tâm thanh thản, an lạc, vô sự mà chưa có Tứ Thần Túc, nghĩa là chưa

có bốn cái Thần lực hiện ra, nghĩa là chưa có những cái Định Như Ý Túc, Dục Như Ý Túc, Tinh Tấn Như Ý Túc và Tuệ Như Ý Túc, chưa có bốn Thần lực thì chúng ta nên ôm cái pháp Thân Hành Niệm, tác ý từng hành động thì sẽ có Bốn Thần Túc sẽ hiện ra. Cho nên trong cái sự tu tập, biết cái pháp nào mà tu lúc nào thì nó mới đúng.

Đầu tiên, mấy con sẽ tập đi kinh hành ba giai đoạn đầu đó. Nếu hôn trầm, thù miên nặng mà mấy con đẩy lui không được, thì nên ôm pháp Thân Hành Niệm tác ý từng hành động, từng bước đi, từng cử chỉ đứng lên, ngồi xuống, đưa tay, đưa chân. Tất cả cái phương pháp đó thì sẽ giúp các con sẽ đẩy lui được trạng thái hôn trầm, thù miên.

Còn hiện giờ, thì mấy con tập cho nói quen mấy phương pháp đó thôi chứ không được tập nhiều. Hãy nhớ kĩ! Chỉ có bị hôn trầm, thù miên thì mấy con mới ôm pháp đó để mà phá nó thôi, còn nếu không có, nó ít hôn trầm, thù miên nhẹ thì mấy con chỉ có bốn phạm mấy con tu ba cái pháp Chánh Niệm Tỉnh Giác, “*đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành*”, rồi kết hợp với hơi thở đứng, rồi kết hợp với năm hơi thở ngồi là đủ sức tu

tập đi Chánh Niệm Tĩnh Giác.

Nhưng tu tập làm sao nhiếp tâm cho được làm sao mà không có một niệm xen vào. Nếu các con đi như vậy suốt 30 phút, mà không có một niệm nào xen vào thì các con đã đạt được chất lượng Chánh Niệm Tĩnh Giác và an trú với bước đi. Nếu đi kinh hành mà chỉ trong vòng 1 phút mà có niệm, thì các con chưa đạt được 1 phút; nếu đi hành mà 1 phút không có niệm là các con đạt được 1 phút. Đến 2 phút có niệm là các con chỉ mới đạt được 1 phút, chứ 2 phút chưa được. Cho nên cần phải tập nhuần nhuyễn, nếu tập theo sự hướng dẫn của Thầy, là mấy con tập cho đúng cách, đừng để nhìn bước đi. Nhìn bước đi các con sẽ bị nặng đầu, lắng nghe bước đi các con cũng sẽ bị nặng đầu, mà chỉ cảm nhận bước đi các con sẽ không bị nặng đầu. Và sự cảm nhận nó sẽ giúp cho các con không có tạp niệm xen vào.

**Cố gắng tập từng bước đi, cảm nhận từng bước đi của mình, mỗi bước đi là nhiệt tâm, nhiệt tình trong bước đi thật sự, chú ý rất kĩ, cảm nhận rất kĩ từng bước đi của mình, đừng tu với số lượng**

**quá nhiều mà sức cảm nhận của mình không đủ, cho nên vẫn có hôn trầm, thùy miên xen vào, vẫn có các niệm khác xen vào.**

Và đồng thời Thầy xin nhắc lại, khi chúng ta đi 5 bước, hoặc 10 bước hoặc 10 phút, hoặc 20 phút mà chúng ta vẫn có một niệm xem vào, chúng ta vẫn biết bước đi, vẫn cảm nhận bước đi, vẫn biết bước đi, đó là chúng ta đạt được chất lượng tĩnh giác, chứ chưa được an trú.

Nghĩa là Thầy nói như thế này, khi chúng ta đi 10 bước mà trong 10 bước đó có một niệm xen vào, nhưng chúng ta vẫn biết bước đi rõ ràng và chúng ta biết có một niệm xen vào, chúng ta biết có một niệm thì người đó vẫn là người đạt được chất lượng nhiếp tâm; bởi vì không quên cái bước đi, cho nên đó là vẫn đạt được chất lượng của sự nhiếp tâm, nhưng chưa an trú, bởi vì an trú thì không có niệm, chưa an trú. Cho nên phải bước qua một cái giai đoạn, giai đoạn tiến tới là phải an trú.

Vậy muốn an trú chúng ta phải tu pháp nào để an trú được?

Chúng ta trở về Định Vô Lậu, đưa đề



tài quán xét, từ đó tri kiến của chúng ta giúp chúng ta ly dục, ly ác pháp, ly những cái tâm tham, sân, si của chúng ta, do đó chúng ta sẽ trở lại chúng ta tập thì chúng ta sẽ không niệm. Chứ không phải chúng ta tập cố gắng ức chế để không niệm, mà khi chúng ta cố gắng tập trung cao để không niệm thì lúc bấy giờ chúng ta bị lọt vào cái trạng thái tưởng, chứ không phải trạng thái của ly dục ly ác pháp cho nên sai. Các con lưu ý kỹ trong vấn đề này.

Khi chúng ta đi kinh hành mà có một niệm xét mà chúng ta vẫn biết cảm giác bước đi của chúng ta rất rõ ràng, vẫn biết niệm thì chúng ta mới đạt được chất lượng nhiếp tâm thật trong bước đi tỉnh thức. Nhưng chúng ta chưa an trú vì còn niệm, mà muốn diệt hết cái niệm này chỉ có Định Vô Lậu mới diệt hết. Cho nên cái sự mà người ta gọi là tu thiên quán, tức là dùng cái tư duy, suy nghĩ của chúng ta để cho các ác pháp không tác động vào thân tâm chúng ta được. Các dục không có sai khiến chúng ta được bằng cái sự hiểu biết của chúng ta, cho nên tất cả các niệm này sẽ không còn có tác động được nữa, là tại vì chúng ta ly dục ly ác pháp.

**Ly dục ly ác pháp cho nên cuối cùng chúng ta ngồi tâm thanh thân, an lạc, vô sự. Bây giờ chúng ta tu Tứ Niệm Xứ mới dễ; còn nếu chúng ta không tu Định Vô Lậu thì tu Tứ Niệm Xứ rất khó, không bao giờ đạt được chất lượng sung mãn Tứ Niệm Xứ.** Cho nên khi đi kinh hành chúng ta lắng nghe sự tỉnh thức của chúng ta, chúng ta biết rằng tất cả thời chúng ta tu đều cho chúng ta tỉnh thức, có niệm xen chúng ta biết rất rõ mà không mất bước đi, chúng ta biết chúng ta tỉnh thức, vậy chúng ta biết chúng ta nhiếp tâm được giai đoạn thứ nhất.

**Giai đoạn thứ hai:** Chúng ta vẫn thấy có niệm, thì chúng ta phải chuyển qua một pháp tu Định Vô Lậu, tại sao có cái Định Vô Lậu, tại vì mục đích của chúng ta tu là làm sao cho hết lậu hoặc, không còn lậu hoặc nữa, mà hết lậu hoặc thì nó là giải thoát chứ có gì? Cho nên cái quả gọi là A La Hán tức là cái quả vô lậu, không có lậu mới là A La Hán, còn người còn lậu hoặc là không bao giờ A La Hán. Chữ A La Hán có nghĩa là không lậu hoặc, cho nên người chứng quả A la hán là người không có lậu hoặc.

**Vậy thì cái Định Vô Lậu làm cho**

**chúng ta không có lậu hoặc cái định đó đưa chúng ta đi đến cứu cánh, chúng ta đi kinh hành, nhiếp tâm, an trú tâm thì chẳng qua là trợ giúp cho cái Định Vô Lậu mà thôi.** Định Vô Lậu trợ giúp cho chúng ta tỉnh thức để mà chúng ta đi vào, an trú vào để chuyển đổi cái thọ khổ trên thân chúng ta. Chẳng hạn bây giờ Thầy ngồi đây, mà tâm thầy thanh thản, an lạc, vô sự không niệm nào xen vào, thì trên thân thầy có cái bệnh đau nào, Thầy tác ý để dẫn bệnh đau đó, vẫn đẩy lui và không còn bệnh đau nữa. Đó là chúng ta đã vô lậu, cho nên khi mà chúng ta nhiếp tâm và an trú tâm trong một cái bước đi, hay hoặc là hơi thở chúng ta mà không còn niệm nào thì lúc bấy giờ thân chúng ta có đau nhức chỗ nào thì chúng ta tác ý, đẩy lui rất dễ dàng không có khó, gọi là an trú.

Cho nên, trong Định niệm hơi thở đức Phật dạy: *“An tịnh tâm hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra”*. Có nghĩa là an trú được trong hơi thở thì cái thân nó sẽ được an ổn, nó không còn tham, sân, si.

Đó là những điều mà chúng ta hiểu biết

cái pháp chúng ta áp dụng để vào cái đối tượng bệnh tật, đau khổ chúng ta và cái sự đi kinh hành Chánh Niệm Tỉnh Giác đó nó giúp chúng ta không còn niệm si. *Như vậy thì hiện giờ các con đã thấy được cái bước đi kinh hành nó rất quan trọng là vì nhiếp tâm và an trú để đo lường lại cái sự tu tập của chúng ta còn niệm hay hết niệm, an trú được hay chưa an trú được, tỉnh thức được hay chưa tỉnh thức được, tu thì phải biết kết quả của nó.* Nếu mà nhiếp tâm phải biết kết quả của sự nhiếp tâm, như mà Thầy vừa nói hồi nãy; nghĩa là nhiếp tâm vẫn luôn luôn biết bước đi, mà có niệm xen vào thì chúng ta biết rằng chúng ta nhiếp tâm được nhưng chưa an trú.

**Vậy muốn an trú thì chúng ta phải tu pháp nào để an trú, thì chúng ta tu Định Vô Lậu. Nhờ Định Vô Lậu quét sạch cho nên tâm chúng ta thanh thản, an lạc, vô sự, không niệm. Do đó chúng ta nhiếp vào bước đi thì nó không có niệm, và như vậy là rất tự nhiên không bị ức chế tâm, không bị căng đầu, đó là cách thức của đạo Phật dạy chúng ta có pháp để đối trị.**

Nhớ những điều Thầy dạy mấy con sẽ

tu không sai, còn không nhớ mấy con sẽ tu sai và bị ức chế tâm. *Tôi tu không niệm nhưng vẫn bị ức chế là sai, tôi tu tôi không biết cách thức để quán xét xả tâm thì sai.*

### **NHÂN QUẢ THẢO MỘC**

Vậy thì hôm nay, Thầy sẽ cho mấy con cái đề tài đầu tiên. *Chúng ta muốn nhìn các pháp như thật thì phải nhìn nó bằng đôi mắt nhân quả.* Vì đôi mắt nhân quả là đôi mắt Chánh kiến của Phật pháp. Bởi vì vạn vật sinh ra đều do nhân quả, mọi vật trên hành tinh chúng ta sinh ra đều do nhân quả. Chúng ta đang sống trong một cái môi trường nhân quả.

Vậy thì, chúng ta phải hiểu nhân quả chứ, vậy thì Thầy cho một cái đề tài, cho mấy con cái đề tài nhân quả. Vậy, các con quán thân nhân quả, các con quán nổi không? Thân nhân quả chắc các con quán khó lắm, bởi vì các con phải biết cái nhân nào mà sanh ra các con, từ đâu mà sanh ra các con, thì Thầy thấy chắc khó quá. Nhưng bây giờ Thầy cho các con cái đề tài quán nhân quả như thế này nè, cụ thể rõ ràng, “**Quán nhân quả thảo mộc**”:

Từ một cái hạt, đem ươm trồng lên

thành một cái cây; từ cái cây cho một cái trái, đó là nhân quả phải không mấy con, có phải không? Cái hạt là cái nhân mà, rồi bây giờ cái cây ươm lên thành ra cái trái, nó là cái quả. Cụ thể quá mà, khoa học chứ đâu có phải mơ hồ đâu. Chứ còn nếu mà nói cái thân của chúng ta, từ nhân quả, sao nó biết là nó như thế nào mấy con nói chưa cụ đâu. Do đó, cần phải có cái sự gợi ý và giúp đỡ của Thầy hơn, bây giờ các con có cái các con quán được. Nhân là từ cái hạt, bây giờ quán về nhân quả của thảo mộc, các con quán được. Bây giờ mấy con làm cái bài này để cho Thầy xem coi, phải nói thật, nói sự thật mà, không có cái hột làm sao có lên được cái cây, mà không có cái cây làm sao có cái trái mấy con, phải không?

Đó, bây giờ mấy con quán cái quả cái bài này, Thầy cho cái đề tài chung cho mấy con, ở đây đều mọi người làm một cái bài luận về nhân quả thảo mộc. Đây là nhân quả thảo mộc; rồi nhân quả vũ trụ, nó hơn rồi đó mấy con; nhân quả của thời tiết, nắng, mưa, gió bão là nhân quả đó; rồi bắt đầu mới đi dần tới nhân quả của bản thân của mấy con. Phải đi từ cái chỗ dễ cho đến chỗ khó chứ, chứ không khéo chúng ta chỉ hiểu

chung chung.

Từ đây, bắt đầu mấy con sẽ làm việc với Định Vô Lậu đó, không có người nào mà không làm việc hết. Bởi vì mấy con buộc mấy con phải suy tư mấy con mới biết được chứ. Mà mấy con nói suông qua làm sao Thầy kiểm tra được, phải không? Mấy con phải viết thành cái bài, do cái bài đó Thầy kiểm tra cái bài đó Thầy biết mấy con viết đủ hay là chưa đủ, còn thiếu hay là dư, tức là thừa. Thầy chỉ mong rằng mấy con vét hết đầu óc của mình ra, tư duy suy nghĩ, viết lên trang giấy đầy đủ nhân quả thảo mộc, đó là cái bài đầu tiên của mấy con. Cái bài này các con thấy dễ mà, không khó đâu. Bởi vì Thầy nhắc các con thấy điều đó mà, sau khi Thầy nhắc tới nhân quả của vũ trụ hoặc là nhân quả của thời tiết, thì Thầy sẽ gợi ý thêm cho mấy con, rồi từ đó mấy con sẽ viết; viết rồi thầy chỉnh lại cái bài của mấy con, chừng nào mà cái bài của mấy con xong trọn vẹn, Thầy bảo mấy con phải thẩm nhuận cái bài này, phải đọc đi, đọc lại, phải suy nghĩ như thậ thì Thầy mới cho một cái bài khác.

Đây là tu mà, đây là học, đây là tu mà, bởi vì mình đã viết ra một cái bài, mà mình

viết ra rồi mình ném chừa hẳn mình đã thấm nhuần nó đâu, mình phải đọc đi, đọc lại, rồi mình phải suy ngẫm, rồi mình phải kết luận của cái bài đó.

Chẳng hạn bây giờ các con nói nhân quả, thì ít ra các con cũng phải có một cái kết luận của nhân quả đó. Thí dụ như bây giờ mấy con phải kết luận nó chứ, mấy con quán nhân quả suông mấy con để làm gì? *Kết luận để biết đó là cái sự lợi ích cho sự tu tập của chúng ta, để chúng ta buông xả cho được, để chúng ta không còn thấy cái nhân quả đó làm cho chúng ta đau khổ.*

Đó, bây giờ nhân quả thảo mộc, thì kết luận của cái nhân quả thảo mộc là cái hạt, mà của các cái cây ớt, thì nó sẽ cho cái quả ớt, mà quả ớt thì kết luận quả ớt là cay, có phải không? Nếu mà con không kết luận thì để quả ớt làm gì đây? Thấy nhân quả thôi, kết luận quả ớt là cay, cay là đau khổ có phải không?

Bây giờ các con kết luận của cái hạt và cái quả của trái xoài, thì trái xoài cho các con có cái quả, cây xoài cho các con có cái quả từ cái hạt xoài, nó lên thành cây xoài, nó cho cái trái xoài, thì cái trái xoài đó nó



ngọt, có phải không? Còn cái kia nói cay, để kết luận được cái ngọt, cái cay, cái đắng, cái bùi mới thấy là cái nhân quả có thiện, có ác chứ. Nghĩa là, Thầy muốn nói trái ớt lên cây ớt, có trái ớt, đó là hành động ác, có phải không?

Rồi bây giờ nói về cái nhân quả của con người, tức là nói cái hành động thiện, ác của con người. Sau đó Thầy sẽ dạy, Thầy sẽ gọi ý cho mấy con, còn đây là mình nói nhân quả của thảo mộc, thì cái trái xoài, cái cây hạt xoài nó lên cây xoài, nó cho trái xoài ngọt, tức là thiện, cũng như mình làm cái hành động thiện mình phải hưởng được cái phước chứ gì, nó ngon. Còn bây giờ, cái hạt chanh mình gieo cây chanh nó cho cây chanh thì trái chanh nó phải chua chứ? Thì đó là ác chứ, phải không? Mấy con thấy cái nhân quả nó cụ thể, nó rõ ràng. Để cho ban đầu chúng ta học nhân quả cụ thể là nhân là hạt, quả là trái, nó thực tế nó cụ thể rồi, đó là thảo mộc rồi. Bây giờ có trái chua, có trái đắng, có trái ngọt, phải không, mấy con thấy không? Thì nó có thiện, có ác đó chứ.

Đó là bắt đầu chúng ta sẽ đi vào cái bài mà tư duy, suy nghĩ về nhân quả, nó phải

thấm nhuần và nó cụ thể, nó rõ ràng, đủ nghĩa, và lần lượt chúng ta đi tới cái khó hơn và chúng ta giải thích rất khoa học, nó không sai chút nào, và kết luận. Kết luận thiện là đem lại sự hạnh phúc cho mình, ác là đem lại sự đau khổ.

Kết luận, hạt chanh thì cho trái chanh chua, hạt ớt cho trái ớt cay, mà hạt xoài cho trái xoài ngọt. Để chúng ta thấy cái thiện, cái ác, cái giống đó nó sẽ cho chúng ta cái gì. Cũng như vì vậy, cuối cùng chúng ta sẽ khi mà chúng ta đi đến cái nhân quả của con người, thì cái hành động thiện thì đem lại cái phước cho chúng ta, mà làm ác thì đem lại cái quả khổ, ai làm cái này? Cũng như bây giờ trái chanh thì phải chua, mà trái ớt phải cay, làm sao mà sai được cái việc này, đâu có sai cái điều này.

**Cho nên, hành động ác thì phải chịu cái quả khổ, mà hành động thiện thì cái nhân mà thiện thì phải hưởng được phước, chứ không ai ban cho chúng ta cái phước được. Mà cũng không ai giáng cho chúng ta cái họa được mà chính chúng ta làm thiện, ác đó.**

Mục đích của chúng ta là phải triển

khai nó cụ thể nó rõ ràng, mà nó đi từng phần, để nó xác định cái nghĩa lý của nó.

Bây giờ thì về tu các con, rồi ngày mai mấy con có làm được thì ngày mai cứ nộp, cái lớp ngày mai, còn ngày mốt bên nam mấy con cũng đem nộp cho Thầy, Thầy chịu khó Thầy sẽ dạy mấy con, Thầy sẽ hướng dẫn mấy con để mấy con thấm nhuần được cái lý nhân quả. Hồi nãy về vấn đề đi kinh hành Thầy cũng dạy rồi, bây giờ về Định Vô Lậu Thầy cũng dạy rồi. Vậy thì Thầy cho cả cái đề tài nhân quả thảo mộc, bởi vì cây cỏ, trái, quả của nó, đó thì mấy con có những cái đề tài tu hành.

Bây giờ về thất thì bắt đầu mấy con đi kinh hành, trong cái giờ đi kinh hành mấy con đi, tới giờ tu Định Vô Lậu mấy con đem ra một cái tập giấy, rồi mấy con quán xét. Ở đây, có một cái sổ Phật tử cúng dường mà nếu mà có giấy tập thôi, nếu mà cái người nào mà có thì viết thành bài, còn không có Phật tử sẽ cúng dường Thầy sẽ gởi cho mấy con những cái giấy, để cho mấy con ghi ở trong cái giấy tập, ghi cái bài luận của mấy con, bài quán xét đó cho Thầy để Thầy kiểm tra. **Thầy góp ý thêm cái phần, bởi vì với**

**cái đôi mắt của thầy, Thầy đã thấy suốt cái nhân quả rồi. Còn mấy con thì chưa thấy suốt, cho nên Thầy là Thầy của mấy con để giúp gợi ý cho mấy con thấy suốt được cái lý nhân quả, mà khi thấy được suốt được cái lý nhân quả như thật, thì không còn ai mà có thể làm cho mấy con động tâm được hết, làm cho các con đau khổ hết. Đây là cái bài đầu tiên, rồi sau đó nó sẽ những cái bài mà mấy con sẽ làm tới như các pháp vô thường, rồi thực phẩm bất tịnh, rồi thân bất tịnh, tất cả những cái pháp này, rồi thân thập nhị nhân duyên, thân ngũ uẩn để các con sẽ được quán đúng y như cái chương trình của đạo Phật đã dạy, cái giáo trình học tập để cho các con được những cái điều kiện các con quán xét, tư duy, suy nghĩ nó chính xác.**

### **PHÂN LỚP**

Đó, như vậy thì hôm nay mấy con tới đây thì cái buổi thuyết giảng và thực hành, mà cũng vừa tạm để cho mấy con có những cái bài vở học này, rồi Thầy sẽ sắp xếp lớp, kế tới là cái trình độ của mấy con khi mà các lớp của mấy con chia làm hai lớp. Thì trong

cái lớp Nam, Thầy sẽ chia ra chứ không được học chung đâu, cái người nào trình độ nhiếp tâm 1 phút thì cho vào 1 phút, mà 10 phút thì cho vào 10 phút. Một cái người nao thức suốt đêm được thì cái người đó sẽ ở cái lớp nào, còn người chưa thức suốt đêm được thì ở lớp nào? Trên cái lớp mấy con còn phân chia ra nhiều lớp tu học chứ không phải là, nói bây giờ Thầy phân vậy rồi mấy con lớp mấy con, 19 người cứ vô 19 người không phải đâu. Rồi tới chừng đó Thầy chia ra, trong một tuần lễ có lẽ cái lớp nào đó sẽ được trực tiếp với Thầy trong 5 người hay 3 người thôi.

Thầy chịu khó như vậy, Thầy chia ra cái lớp của mấy con có thể là năm lớp không chừng, bên nữ cũng vậy. Cho nên có thể ngày nào có thể Thầy cũng lên lớp dạy chứ không phải là một tuần lễ chỉ có một ngày đâu. Rồi Thầy sẽ cho, Thầy sắp xếp lớp rồi, Thầy sẽ cho mấy con, bây giờ lớp mấy con là cái trình độ mà nhiếp tâm đi kinh hành nó 10 phút thì mấy con ở cái lớp cùng nhau tương đương đó mấy con đi, mấy con tập. Còn nếu mấy con nói sai mấy con nhiếp không được mấy con nói nhiếp được mấy con vô tu mấy con sẽ bị rớt. Bởi vì người ta tăng lên được,

bởi vì nhiếp không được mà, mình ở cái lớp đó là mình cũng không được, rồi cuối cùng dậm chân tại chỗ, khi người ta lên cao nữa là mình vô không nổi, tức là người ta thức suốt đêm, mình thức không được. Người ta thức suốt đêm người ta đi kinh hành còn mình thức suốt đêm được mình gục tới, gục lui, đi nó lủi qua, lủi lại. Như vậy là người ta cho mình xuống lớp liền, mình không tỉnh là mình bị cho xuống lớp liền. Nghĩa là tới đây mấy con sẽ thấy rằng, mấy con đi kinh hành là Thầy tới cái giờ mấy con tu mà mấy con đi kinh hành là có mặt Thầy hết, chứ không phải là tới giờ mấy con tu rồi mấy con phải tập luyện rồi Thầy phải chịu khó Thầy dẫn dắt học trò, mấy con tu sai là Thầy khổ liền, Thầy sấm một cây roi, một cây thước, như học trò nhỏ sao, đánh cho nó nó mới tu, nó mới học chứ còn làm biếng không đánh nó nó đâu có được, phải vậy nó mới được mấy con.

Đã giáo dục, đào tạo, huấn luyện chứ không phải để suông suông. Các con nghe khi có chương trình giáo dục, đào tạo chứ gì. Vừa dạy, đào tạo cho nó được thì nói sai thì phải đánh cho nó nhớ, chứ nói suông nó không nhớ, các con hiểu điều đó. Cho

nên mấy con nhớ, nếu mà mấy con bên nữ mà tu được một người chứng rồi mấy con sẽ biết ban đêm, cái cô đó là phải canh gác mấy con, bên nam Thầy đến Thầy gác mấy thầy mấy sư này hết, không có người nào mà chạy khỏi đâu. Còn bên nữ thì Thầy không tới chứ còn bên nữ mấy con có phước hơn, chứ mà có một cô nào mà tu chứng rồi mấy con chết, tu mà ngủ tới, ngủ lui là bị xuống lớp hết.

Không, thật sự đào tạo là phải vậy đó mấy con, huấn luyện đào tạo để cho người ta trở thành một con người vô lậu mà, đâu có phải là còn lười biếng được. Buộc học trò phải siêng năng hết. Thầy nói trong một cái lớp học mà học trò siêng năng nó sẽ giỏi, mà nhờ cái ông Thầy, mà nhờ cô giáo dạy học trò siêng năng, còn ông Thầy cô giáo lười biếng, chằm bài sơ sơ thôi thì học trò dở, nghĩa là kỷ luật đúng, hướng dẫn đúng cách thức, theo dõi từng học trò đưa đỡ ganh nó lên, làm cho nó tu, nó học cho được, thì học trò sẽ giỏi. Mà hầu hết là thầy giáo, cô giáo không có chịu khó mấy con. Cho nên vô cái ông nào ở trong lớp mà cái đứa nào, học trò nào siêng năng thì coi như là được bao nhiêu hay bao nhiêu, còn đây cho chung

chung, cho nên học trò bình thường thì nó bị dở, nhất là cái trường mà thiếu kỷ luật là học trò cúp cua nó còn dở hơn nữa. Cái lớp này không được cúp cua, Thầy nhất định là mấy con cúp cua là Thầy cho mấy con xuống lớp hết, nghĩa là bữa nay thấy buổi sáng tu chỗ nào đi ngủ đi, mấy con trốn Thầy không khỏi đâu. Ngủ là Thầy đuổi đó.

Không, Thầy nói thật mà, kỷ luật hẳn hoi, đàng hoàng chứ không phải là tu lơ mơ đâu. Nói tui già yếu quá rồi tôi mệt, tôi ngủ. Không có được, già yếu chết bỏ, tôi cũng phải đi kinh hành chứ đừng có nó là già, yếu. Hề vô cái lớp này là không ai già yếu được nữa đâu. Thầy nói đến chỗ này rồi, bây giờ mấy con nói tôi già rồi tôi đi không có nổi, đi không nổi thì bò, thì lăn chứ còn không có được lên giường nằm, chết thì Thầy chôn. Thầy có đồng mả kia kìa.

Không, thật sự mà, mấy con tu mà mấy con chết Thầy đem ra Thầy chôn, ở đây các con thấy Thầy làm đám ma không có thầy chùa tụng đâu, chết là Thầy bỏ vô hàn, Thầy đem Thầy lấp lại chứ Thầy không lo. Cái thân này là cái thứ gì mà phải để cho nó làm đám ma cho nó cực, chết thì chôn quách cho



rồi, rồi người nào thấy cái chết của người này thì người kia ớn họ phải lo tu chứ có gì đâu, không có lo cái điều đó đâu. Cho nên mấy con yên tâm, nếu mà mấy con nói: bây giờ tôi mệt mỏi quá, tôi tu không nổi, mệt mà không được thì lãn cho Thầy, đi không được thì lãn chứ còn không có nằm đấy ngủ, có như vậy thì tu mới được.

Đối với Thầy cái khóa này như vậy, bởi vì Thầy nói mấy con không được Thầy nhập diệt Thầy bỏ, Thầy ra đi Thầy không cần nữa đâu, đối với Thầy trong cái sự tự tại sanh tử của Thầy, Thầy muốn đi hồi nào Thầy đi. Bây giờ Thầy hướng dẫn mấy con không được, mấy con đã bỏ hết cái đời của mấy con vào đây ăn ngày một bữa, sống như thế này này, mấy con tu không được là Thầy dẹp bỏ hết, Thầy ra đi, Thầy không ở trên thế gian này nữa. Cái duyên chúng sanh không đủ, ra đi khỏi cái cái thế gian này còn khỏe hơn, ở đây giảng quá vất vả mà nó tu như vậy đó, nó cứ nó sợ chết, nó sợ này kia, nó sợ mỗi mệt. Nó lo nó ngủ, nó lo nó hưởng cái dục lạc để cho nó hưởng đi, khỏi cần dạy. Phải không mấy con, Thầy đi cho rồi chứ ở làm gì cho cực. Còn mấy con nỗ lực tu, thực hành đúng, bảo lãn là lãn, chứ đừng có sợ

chết thì được.

Đó, như các bác, các cụ mà lớn tuổi mà vô đây mà dự cái lớp này, tới chừng đó mà buồn ngủ, hoặc là nó mỗi chân, mỗi cẳng. Thầy nói mỗi chân, mỗi cẳng đưa Thầy chặt bỏ cái dò mỗi đó đi, nó ớn nó không có dám mỗi này, chứ còn làm nhẹ nhẹ nó mỗi. Cho nên, nếu mà đi không được thì lăn, lăn chứ không có được nằm đó mà ngủ, bởi khi nằm đó thì mấy con thấy nó ngủ, cho nên bảo lăn, làm sao cho cục cựa cái thân cho cho được thì đó là cái cách thức hướng dẫn, đào tạo của Thầy, nó khó khăn như vậy. Thầy chịu cục mà mấy con tu thì mừng lắm, mà mấy con lười biếng, Thầy đuổi, không chịu tu là Thầy đuổi luôn, không chịu tu mà ở đây Thầy cực quá mà không chịu tu mà cứ bắt Thầy cứ canh gác hoài như vậy là làm sao.

Rồi, bắt đầu bây giờ, thôi mấy con về nghỉ để chút nữa ăn cơm. Rồi tới đây cái lớp tới đây Thầy dạy từ cái ăn này, từ cái mặc y, áo của mấy con Thầy dạy hết cho nghiêm chỉnh. Bước đi như thế nào, Thầy bắt mấy con cái lớp nào đó mà tới cái giờ mà thầy dạy ăn thì mấy con sẽ ngồi ăn cơm tại cái tổ

đường này với Thầy, Thầy dạy ăn từng chút, cách thức ăn như thế nào? Tỉnh giác như thế nào trong cái lúc ăn cơm. Bởi vì đạo Phật dạy chúng ta tỉnh thức từng cái hành động này, chứ không phải dạy mà để chúng ta tự ăn thế này, thế khác đâu, không phải. Cách thức cái oai nghi, tế hạnh từng cái bước khi cái miếng ăn bỏ vào miệng phải như thế nào cho đúng, nó trọn vẹn, đó là cách thức dạy đức hạnh, oai nghi tế hạnh.

Cho nên trong cái lớp này là cái lớp đào tạo và đồng thời cái tập Văn Hóa Truyền Thống tập 3 sẽ dạy oai nghi tế hạnh, để mà Thầy dạy trong cái lớp này. Thầy sẽ viết tới đâu Thầy dạy tới đó mấy con, từ cái ăn, cái uống rồi cái đi, đứng, ngồi, nằm, tất cả mọi hành động, để con Thấy được cái oai nghi, tế hạnh của một người tu. Người cư sĩ của mấy con cũng vẫn được hướng dẫn hẩn hời, đàng hoàng chứ không phải nói tôi cư sĩ tôi làm vậy không nổi, mấy con tới đây tu để làm tu sĩ hay làm cư sĩ? Thầy không cần cư sĩ hay tu sĩ, mà đến đây phải là những bậc A lan hán và phải có oai nghi tế hạnh. *Thầy không có nói rằng bây giờ tôi còn tóc tôi mặc đồ đời, tôi còn mặc đồ tây, đồ nào mặc nhưng mà oai nghi tế hạnh phải đủ,*

*một khi mình vào lớp này tu. Chứ không phải nói tôi bây giờ tôi còn tóc tai thế này tôi cũng giống tu sĩ luôn, tôi đâu có làm thế này nổi. Thầy nói mọi tu sĩ người ta không cần cạo tóc, người ta không cần mặc y, áo tu sĩ nhưng mà người ta mặc đồ đời, nhưng mà người ta làm được về tâm về thân người ta chứ đâu phải cái bộ đồ, cái đầu mới làm cái chuyện đó được sao?*

Cái đầu trọc, cái y áo của ông Thầy không làm nên ông Thầy tu đâu mấy con. Thầy nói thẳng, thật, không làm nên một ông Thầy tu, **mà chỉ có tâm chúng ta, chỉ có hành động chúng ta, chỉ có oai nghi, tế hạnh của chúng ta mới làm nên ông thầy tu, mới làm nên cái sự giải thoát. Cái hình ảnh của một người tu sĩ là cái hình ảnh “xả phú cầu bần, xả thân cầu đạo”**. Đó là cái hình ảnh, chứ còn nói lên cái hình ảnh chứ chưa thật người đó đã “xả phú cầu bần, xả thân cầu đạo” đâu. Cho nên cái người tu cư sĩ vẫn chứng đạo như thường, đừng lo mấy con, Thầy dạy phải học tu đúng cách thì chiếc áo nào cũng thành Phật được hết, cũng chứng quả A la hán, chỉ trừ ra mấy con không quyết tâm. Còn để động tâm để mà bước hai chân, đời cũng muốn ôm mà đạo

cũng không chịu bỏ thì cái này là cái sai, bởi vì các con còn cái chiếc áo cư sĩ, còn cái đầu tóc, thì mấy con làm sai đâu có ai tưởng. Chính là mấy ông Thầy mới cạo tóc, mới đắp y, mới gánh y, người ta mới ... cho nên người ta mới sợ, người ta e ấp, người ta không dám làm, nhưng không khéo lại bị ức chế, cho nên ở đây tu thật, làm thật đầy lui giải thoát chứ không có ức chế chút nào.

Vậy thì mấy con phải hiểu, hôm nay cái buổi đầu tiên nhắc nhở để cho mấy con hiểu biết cách thức bắt đầu sự tu tập của mấy con. Nghĩa là bắt đầu một cái khóa đào tạo cơ bản thật sự, được là được mà không được là đẹp, không có dạy nữa. Đó là quyết định, phải không mấy con, để làm chi cho người ta khổ quá như thế này, bỏ hết cuộc đời không làm gì, cuối cùng chẳng lợi ích gì? Ăn không, ngồi không mà người ta đem đồ ăn cúng dường mình ... một cái rất là sai, cho nên ở đây phải làm cho được.

Đến đây, thì Thầy xin chấm dứt, bây giờ mấy con lần lượt về thất của mình yên nghỉ. Nhớ chưa? Những điều mà thầy dạy, còn những người nào tu được những cái gì thì mấy con cứ giữ gìn y như vậy, ngày mai các

con sẽ gặp thầy, rồi Thầy sẽ phân ra từng lớp mấy con, rồi bắt đầu Thầy mới kiểm tra lại những sự tu tập của mấy con được những gì? Chưa được những gì? Thầy sắp lớp hết. Lớp nào sẽ đến cái trình độ cao thì dạy cái cao, trình độ thấp thì dạy theo thấp, dễ dàng cho Thầy. Mấy con nhớ chưa?

### **PHÁP THÂN HÀNH NIỆM**

**[Tu sinh]:** ...

**[Trưởng lão]:** Được chứ, nhưng mà Thầy sợ mấy con về tập bài... nó muốn chết mấy con.

**[Tu sinh]:** *Có cái ...*

**[Trưởng lão]:** Bây giờ về cái pháp Thân Hành Niệm như lúc nãy thì thật sự ra thì Thầy cũng chưa muốn phổ biến cái pháp này lắm, tại vì cái pháp này nó có mười cái công đức Như Lai, nó có những cái thần lực. Do cái chỗ tu tập mà khi tâm chúng ta chưa ly dục, ly ác pháp mà chúng ta thực hiện cái pháp này, thì nó sanh ra những cái thần lực nhưng mà thuộc về Thần lực tướng, nó làm cho cái người tu nó bị cái trạng thái tướng. Thần lực của tướng mà, thí dụ như đang đi vậy mà có một cái lực nó đẩy chúng ta bước

tới hoặc nó đẩy chúng ta bay ra thì cái đó là cái rất là nguy hiểm, và 18 cái loại tướng nó do từ cái tu tập này nó sẽ sanh ra, cho nên tâm chúng ta hoàn toàn chưa hết ly dục, ly ác pháp mà chúng ta thực hiện cái pháp này thì nó rất nguy hiểm. Vừa rồi, thì có Thanh Trí xin Thầy để mà hướng dẫn cái pháp này để cho quay vào trong phim, nhưng Thầy thấy rất là nguy hiểm, là tại vì khi mà quay trong phim thì người ta thấy được những cái hành động tập tập luyện như vậy thì người ta lại ôm cái pháp này người tập đi, rồi nó có những cái chướng ngại gì đó nó rối loạn thần kinh, nó sanh ra những cái trạng thái tướng, Thầy thấy rất là nguy hiểm. Bởi vì cái tu tập phải đi từ cái lớp cao đến cái lớp thấp, mà lỡ quay phim đưa ra bà con ở ngoài kia biết cái pháp này ngộ rồi mới chổng khu nhau mà tu tập rồi xúm nhau mà điên mà đi Biên Hòa hết rồi mới chết Thầy chứ, các con hiểu. Cho nên Thầy chưa có muốn để quay phim, cái pháp này.

Có một lúc Thầy đã tập cái pháp này để hướng dẫn cho các vị tu pháp Thân Hành Niệm trong cái thọ Bát Quan Trai, nhưng mà gần đây, như thế nào Thầy không biết, nhưng có một số người về đây Thầy bảo xả

tâm thì họ không chịu xả mà họ cũng không xả cái tướng của họ, họ làm như nó có cái trạng thái gì nó không bình thường. Cho nên Thầy thấy không biết mấy người này họ tu như thế nào mà họ đã lạc, chắc chắn là họ đã ôm cái pháp Thân Hành Niệm này, cho nên họ có cái muốn lạc rồi. Thầy đã thấy có cái dạng người, ôm chặt cái pháp này tu tập mà bị, như cô Hòa ở ngoài Hải Phòng chẳng hạn, rồi cô gì vừa rồi đây Thầy thấy cô (Thung); hình như là không biết ôm cái pháp đó tu như thế nào đó mà cái tinh thần nó cũng không vững. Cho nên thầy thấy cái pháp để chúng ta tu tập sau khi Tứ Niệm Xứ đã xung mãn, các con biết Tứ Niệm Xứ sung mãn, ngồi chơi mà tâm thanh thản, an lạc, vô sự 12 tiếng đồng hồ vẫn thản nhiên không một niệm nào thì bắt đầu chúng ta ôm cái pháp đó mà tập thì chỉ trong vòng 5, 3 tiếng đồng hồ thì 10 Thần lực, Mười Như Lai Lực hiện ra đầy đủ. Tứ Thần Túc đầy đủ trên pháp đó, bởi vì pháp đó tu cái lệnh.

Thí dụ như: Chân mặt bước, đỡ gót lên, im lặng rồi mới đỡ gót lên, đỡ chân lên, tức là đỡ cái chân lên cao. Đưa chân tới, cái chân đưa tới, hạ chân xuống, rồi mới hạ gót xuống. Từng hành động, từng lệnh do đó cái



pháp được hướng dẫn như vậy, cụ thể như vậy thì chúng ta có một cái sức tập trung và cái lệnh đó nó trở thành một cái lực. Nhưng mà người mà nó chưa ly dục, ly ác pháp, tâm chưa thanh thản, an lạc, vô sự mà tập pháp này, lệnh như vậy, nó sẽ có cái lực tưởng. Cho nên từ cái lực tưởng đó mà nó hiện ra những cái điều kiện rất là tai hại cho cái người tu.

Cho nên Thầy thấy cái pháp hay, nhưng nó hay với cái người phải đúng giới luật nghiêm chỉnh thì nó mới ly dục, ly ác pháp. Còn không khéo dạy thành linh như thế này, người ta nghe cái pháp như vậy, người ta tu tập thì nó xảy ra có nhiều điều rất là đau buồn. Nếu có Thầy ở bên thì Thầy xả, nếu không có Thầy thì muôn đời chỉ ôm một cái bệnh thần kinh rất là khổ, khổ cho bản thân, rồi khổ cho gia đình.

Cho nên Thầy không muốn cái pháp này, mà Thầy chờ cái người nào mà tu được giới luật nghiêm chỉnh, Tứ Niệm Xứ được thanh thản, an lạc, vô sự tức là mình sung mãn, thì Thầy mới dạy cái pháp này. Tại vì trước kia người ta nói như thế này Thầy mới dạy mấy con chứ còn Thầy không bao

giờ dạy cái pháp Thân Hành Niệm. Người ta nói Thầy Thông Lạc không bao giờ có thần thông, ông có trí tuệ chứ ông không có thần thông; ông A La Hán chứng về trí tuệ chứ còn chưa có thần thông.

Cho nên muốn cho người ta biết rằng Thầy biết pháp nào tu có thần thông chứ không phải không biết, cho nên buộc lòng thầy phải đem cái pháp đó để ra mới làm cho họ biết rằng cái pháp này có thần thông. Mà cái người biết cái pháp đó thì chắc chắn là người đó phải có đủ sức đó chứ không phải là không? Ý Thầy muốn nói vậy mà, nhưng mà Thầy không khoe mình có thần thông và Thầy không thực hiện thần thông. Tại sao? Tại vì đem thần thông ra là lừa đảo người khác, không dạy đạo đức người ta được mà gieo vào lòng người ta cái thần thông, làm cho người ta ham muốn thần thông. Cho nên Thầy chỉ đem cái pháp Thân Hành Niệm của Phật mà dạy cho người ta thấy rằng, cái pháp này sẽ thần thông đó quý vị. Nếu quý vị chưa ly dục, ly ác pháp nó sẽ có thần thông đẩy quý vị bay ra khỏi cửa sổ đó, quý vị liệu thân.

Cho nên vì vậy mà lúc mà Thầy đưa ra

thì các con biết có một lúc ở đây cô Kim Tiên ở đây, và Nguyễn Thanh ở đây, thì lúc bấy giờ những người này họ áp dụng cái pháp này, họ thấy hiệu quả ghê gớm, nhưng mà những người này họ đã được những gì mấy con? Chỉ toàn là cái thần thông tưởng không mấy con, cuối cùng cái ngã họ cũng vẫn lớn như thường. Họ làm sao mà diệt ngã được, ly dục ly ác pháp mới diệt ngã chứ còn cái chuyện thần thông đó cái ngã làm sao diệt, cho nên có lợi ích gì? Không có lợi ích gì hết, các con thấy chưa?

**Cái lợi ích là mình tu tập ly dục, ly ác pháp, chỉ cái nơi đó để cho tâm chúng ta thanh thản, an lạc, vô sự. Tâm thanh thản an lạc vô sự là cái chân lý của đạo Phật, là cái sự giải thoát thật sự nơi đó thôi, chúng ta chỉ ở nơi đó đủ rồi.** Còn có thần thông hay không thần thông đâu quan trọng nữa mấy con. Cho nên vì vậy mà cái cuối cùng tu được Tứ Niệm Xứ sung mãn rồi chúng ta chẳng cần cái pháp Thân Hành Niệm làm gì. Thật sự tu làm gì, có để chơi chứ làm cái gì mấy con, để lòn thiên hạ. Mình còn danh, còn lợi chỗ nào nữa mà mình tu tập cái đó làm gì? Cho nên Thầy chỉ mong mấy con chỉ tu tập ly dục ly ác pháp, *chỉ thanh thản, an*

*lạc, vô sự trên Tứ Niệm Xứ đủ rồi mấy con, Niết Bàn tại chỗ đó chứ không phải Niết Bàn chỗ Tứ Thần Túc đâu.*

Cho nên tại vì mọi người nói rằng Thầy chẳng biết thần thông, chẳng có thần thông. Thật sự Thầy biết rõ, pháp của Phật pháp nào tu luyện có thần thông biết rất rõ, không cần niệm chú, không cần đọc bùa mà vẫn có nội lực, vẫn có đạo lực để có thần thông. Thì các con đủ biết rằng Thầy là một người rất am tường tất cả những cái phương pháp của Phật rất là cụ thể, rõ ràng, cho nên Thầy đưa ra để cho người ta biết và đồng thời có một số vị biết.

Các con thấy không, cái tâm mà tham đắm của họ thần thông để dẫn họ đi đến chỗ loạn thần kinh, rất là nguy hiểm. Và các con biết những cái phương pháp mà của các giáo pháp khác, người ta tu để luyện có thần thông, là người ta đã đi đến cái chỗ loạn thần kinh người ta rồi chứ không phải hay ho gì đâu. Còn đạo Phật ly dục ly ác pháp có thần thông, nhưng như không có thần thông; có thần thông để người ta sử dụng cái lợi ích người ta sử dụng, chứ không phải thần thông để mà người ta làm cái chuyện.

Người ta sử dụng lợi ích như thế nào? Bây giờ muốn chết hồi nào chết, thì người ta tịnh chỉ hơi thở người ta chết một cách rất tự tại, không phải đó là thần thông sao? Các con thấy cái này nó đâu có dùng tri kiến gì được đâu, cái này chỉ dùng cái nội lực như thế nào để hơi thở chúng ta tịnh chỉ mà, không phải thần thông sao?

Các con thấy cái bệnh đau trên thân mình mà chúng ta tác ý mà cái bệnh hết thì không phải đó là thần thông sao? Nhưng cái thần thông đó là thần thông giáo pháp mấy con. Cho nên cái pháp Thân Hành Niệm hôm nay Thầy không muốn mấy con quay phim là vì Thầy sợ có nhiều người sẽ hiểu lầm rồi tập sai, cái thứ nhất. Rồi tập không có được Thầy hướng dẫn, thấy các pháp có nhiều người thấy như vậy, cho nên có những điều mà đức Phật giảng ở trong cái bài kinh Thân Hành Niệm, đức Phật có nói một kết quả mà, nhưng là hầu hết người ta chưa triển khai đúng mức của nó cho nên người ta tu Thân Hành Niệm mà chỉ tỉnh thức ở trên đó mà thôi, chứ không phải tu cái lệnh như là Thầy đã hướng dẫn. Còn Thầy biết cách thức của nó hướng dẫn bằng cái lệnh của Thân Hành Niệm mà nó đạt đến mức độ đó.

*Thầy biết ý thức lực của chúng ta ghé gồm lắm. Nhưng mà vì cái tâm dục của ta chưa hết cho nên cái tướng dục nó còn. Do đó khi mà thực hiện cái lệnh đó nó thành cái tướng chứ không phải cái gì. Chứ còn dục nó hết, ly dục ly ác pháp nó hết, tâm thanh thản, an lạc, vô sự thì cái lực của tướng nó trở thành lực của ý thức tức là Tứ Thần Túc của chúng ta. Dục Như Ý Túc mà, muốn gì là thân tâm chúng ta làm xong.*

Thầy không muốn cho con thu cái hình ảnh của cái bài pháp này đâu, nhưng mà Thầy ngại, sợ có một sự tai hại cho những người khác khi các con cho thu rồi các con có một sự phổ biến, có nhiều người chưa biết Thầy, họ nhìn được cái hình ảnh đó, họ thấy tuyệt vời quá, cho nên họ lại chớp cái phương pháp đó họ tu, họ lệnh.

Lẽ ra thì như thế này thì nói mới tốt, cái bài pháp *Thân Hành Niệm* là cái bài pháp tập thể thao, thể dục rất là tuyệt vời, nhưng mà phải tập có người hướng dẫn cho đúng thời gian, cái đặc tướng của người đó thì nó sẽ không sanh tướng. Còn người nào bị tướng rồi thì không nên tập pháp này, mà người nào không có bị tướng thì người

này lấy cái pháp này trở thành cái môn thể thao, thể dục rất là tuyệt vời, mỗi buổi sáng chỉ tập cần 30 phút hoặc 1 giờ là cơ thể người đó không bệnh, Thầy bảo đảm cái pháp Thân Hành Niệm như vậy, nó vừa tập luyện được tinh thần, cũng như các con thấy pháp thể dục, thể thao vậy; thì nó đếm 1, 2, 3, 4. Nó đưa tay ra trước đếm 1, 2, 3 theo thể thao; nhưng mà cái 1 của họ là họ cũng tập trên những ý ra lệnh đó mấy con; còn cái này nó ra lệnh từng hành động, cho nên do đó nó cụ thể, nó thực tế hơn, nó rèn luyện được cái tư tưởng của nó, cái tinh thần của nó, rồi nó rèn luyện cái cơ bắp của nó nữa, cho nên nó kết hợp cả hai tinh thần và vật chất nó kết hợp cả hai, cho nên cái pháp Thân Hành Niệm là cái phương pháp thể thao trọn vẹn. Còn cái kia nó đếm 1, 2, 3, 4 rồi đưa tay chân lên xuống hạ xuống, rồi co tay, co chân nó đếm từng, nhưng mà cái sức tập trung không mạnh bằng cái, về tinh thần nó không mạnh bằng cái pháp Thân Hành Niệm.

Cho nên cái người đau bệnh nào Thầy nói ở trong đây mà cái người nào mà đau bệnh ngặt nghèo nhất, cái bệnh ngặt nghèo nhất mà ôm cái pháp Thân Hành Niệm, mà

người đó đừng bị tưởng, cái người mà yếu mà bị tưởng đó thì không nên tập. Cái người mà không bị tưởng thì nên tập cái pháp đó bệnh nào nó cũng đẩy lui ra hết. Như bây giờ mấy con bị ung thư, bị gì kệ không biết, nhưng mà cứ ôm pháp Thân Hành Niệm mấy con tập đi rồi mấy con sẽ hết. Nó là cái phương pháp nó từ tinh thần cho đến các cơ của mấy con sẽ vận động mà tập luyện suốt nửa tiếng, hoặc 1 tiếng đồng hồ, thì các con biết cái sự vận động của cơ thể các con nó sẽ có cái lực, cái lực nó sẽ đẩy tất cả các bệnh các con ra. Cho nên người ta tập dưỡng sinh, người ta tập thể thao, thể dục là cơ thể người ta ít bệnh, ít đau là tại nó có cái vận dụng của cái cơ của nó. Còn cái này chúng ta tập hợp cả cơ lẫn tinh thần chúng ta tập luyện, thành ra nó có sự hoạt động làm cho cơ thể chúng ta thải trừ những cái chất độc tố ở trong người chúng ta ra rất nhiều.

Đó là cái phương pháp mà đạo Phật đã tìm ra được cái phương pháp thể dục, thể thao rất tuyệt, nhưng nó là cái pháp luyện thần thông cũng là hay nhất, nhưng mà sai là chúng ta bị chết với nó, nó hay chừng nào là nó độc chừng nấy. Cho nên ở đây thì như về Định niệm hơi thở, 19 cái đề mục của Định



niệm hơi thở riêng về hơi thở thì có 16 cái đề mục. Những cái đề mục nào cũng là tuyệt vời hết, nhưng mà ai ném vào hơi thở thì coi chừng bị rối loạn hô hấp, nó không dễ đâu, cho nên phải được cái người có kinh nghiệm dạy thì nó mới được, còn không thì chúng ta nên tập đi kinh hành thân hành ngoại là tốt nhất, kết hợp chút ít hơi thở chúng ta là được, đừng kết hợp nhiều, đó là những điều mà Thầy căn dặn.

Và hôm nay đến đây Thầy cũng xin là cái pháp Thân Hành Niệm, các vị dừng lại, trừ ra được Thầy thấy người đó phải tu pháp Thân Hành Niệm để phá cái gì Thầy mới cho, còn Thầy không cho thì mấy con đừng tu tập. Vì trải qua thời gian Thầy thấy quá khó, cho nên đem những cái pháp hay mà dạy chung chung thì chắc chết người ta hết, không được.

Cho nên, Thầy xin mấy con hoan hỉ, tại sao Thầy không muốn đưa cái pháp này ra trong cái buổi hôm nay, mà Thầy để cái người nào mà đệ tử của Thầy trong những cái lớp tu học này, cần phải tu pháp này Thầy dạy trực tiếp, Thầy dạy họ không sợ họ loạn thần kinh đó là những cái pháp rất tuyệt vời

của đạo Phật gọi là Pháp Thân Hành Niệm.  
Đến đây thì Thầy xin chấm dứt.



## (003-(LCK-001C))

\* **Phật Tử Cúng Dường**

\* **Đức Buông Xả**

\* **Giới Luật**



Bây giờ, cô Liên Châu con có cúng dường gì quý thầy không con? Con cứ đến đây trình Thầy. Nếu mà có cúng dường thì Thầy sẽ chia cái này làm sao tượng trưng cho bên nam, bên nữ một người một số để mấy con trực tiếp mấy con cúng dường, con!

**[Phật tử]:** Dạ thưa Thầy, từ mấy ngày trước con nghe Thầy nói là 20 vị học và chuyên tu, vì thế con chuẩn bị hai chục phần. Con còn phần còn lại một ít sách vở và giấy thì con gửi cho Thầy để Thầy soạn giáo án và bây giờ nếu thiếu như vậy thì vài ngày nữa con sẽ bổ sung cho đủ.

**[Trưởng lão]:** Rồi, được rồi con, hổng sao! Bây giờ trong cái số người đó thì con đã biết rằng 42 người. 42 người, thì sau đó 42 phần. Như vậy thì ở đây mọi tu sĩ thì coi như

là mình sẽ chia đồng đều, người nào phải y như người nấy, bình đẳng con. Bây giờ trong cái phần này thì coi như là chưa đủ thì để đó sau này Thầy sẽ phát, khi nào mà đủ Thầy sẽ phát. Cái số lượng người thì con đã nắm xong rồi, còn cái giấy mà chia để Thầy soạn thảo Thầy viết, còn cái phần mà để gửi cho quý thầy tập vở này kia để cho quý thầy tu Định Vô Lậu đó, làm những cái bài viết.

**[Phật tử]:** Dạ thưa Thầy, những cái phần này là những phần để đựng thức ăn, con làm hai bộ đó Thầy. Thầy có thể cho con mở ra con trình Thầy.

**[Trưởng lão]:** Rồi rồi, con mở ra trình bày đi con. Con ngồi xuống đi con.

**[Phật tử]:** Đây là cái ly uống nước và một cái muống để ăn, một cây viết (cây viết con để trong đây). Đây là những cái hộp dùng để ăn cơm, đựng thức ăn. Con làm mỗi một người là 2 bộ.

**[Trưởng lão]:** Bộ này rồi thì bộ kia còn lại...

**[Phật tử] :** Một bộ thì gồm có đựng cơm, canh, rồi đồ xào, đồ kho, đồ ngọt, phần này đựng rau và trái cây.

**[Trưởng lão]:** À được rồi con, vậy là quá là nhiều. Như vậy là xong rồi. Đây mấy

con, Thầy thấy một cái khẩu phần của mấy con, bút, mực, viết, sách và kem đánh răng, xà bông đầy đủ. Còn có thêm hai cái chai dầu nữa. À bây giờ mấy con ráng tu nha, công lao của quý Phật tử cúng dường quá đầy đủ, không thiếu chỗ nào hết. Thầy mong rằng trong cái khóa này mấy con sẽ nỗ lực tu tập cho đạt được để đền đáp công ơn của Phật tử. Người ta làm việc quá vất vả, quá khổ sở, người ta sẵn sàng giúp đỡ mình tu học. Như vậy thì còn bao nhiêu phần sau này con sẽ đem lên giúp đỡ cho họ.

Trong một cái khóa tu, một cái tập giấy này là nó quan trọng lắm các con. Mấy con sẽ tu cái Định Vô Lậu. Từ lâu tới giờ mấy con cũng có nghe đạo Phật rồi, cũng nói Định Vô Lậu quán rồi, mấy con cũng biết thiền quán rồi. Nhưng hôm nay mới thật sự thiền quán đó mấy con. Mới thật sự đào tạo, huấn luyện mấy con trên cái sự quán này chứ không phải như trước kia nói chung chung là chúng ta về tự suy nghĩ mình như thế nào, là suy nghĩ đâu. Bây giờ vào khuôn phép để quán cho đúng chứ không được quán cạn cợt mà không được quán sai. Nhờ Phật tử giúp đỡ mấy con mà hôm nay cô Liên Châu đã cúng dường đúng cách để cho mấy con tu tập.

Và đây là cái phần để dựng thực phẩm,

để Thầy nghiên cứu kĩ về cái phần này. Sau cái thời gian sử dụng những cái hộp này coi nó gọn hay không. Bởi vì người tu sĩ, chúng ta phần nhiều là chúng ta bỏ vào trong bát. Ngày xưa đức Phật đi xin cái bát, và hầu như Thầy nghĩ người ta cúng dường cho đức Phật, mà trong cái thời đó nó không có những cái vật dụng này đâu. Cho nên họ gói bằng lá, bằng lá chuối hoặc bằng lá cây, rồi họ gói thực phẩm, họ bỏ vào trong bát. Chứ không lẽ mà họ múc họ đổ sao, không phải đâu. Họ gói đàng hoàng kĩ lưỡng lắm. Cho nên có món ăn, món mềm, món cứng hẳn hoi.

Rồi về đó chắc chắn là khi Thầy đọc lại những đoạn kinh của Phật thì khi ăn rồi thì đào lỗ mà chôn lấy những cái vật mình ăn, có lẽ là những cái miếng lá gói đó, mới mở ra rồi để ra, rồi lần lượt mình mới xớt vào trong cái bát cơm của mình ăn từng món, món mềm, món cứng. Do như vậy chắc chắn là phải để trong từng cái bọc lá.

Còn ở đây chúng ta mà có những cái hộp này cũng tiện lợi. Nhưng có cái điều kiện bất tiện, là vì cái bàn tay của chúng ta, nó có nhiều những điều mà nó không vệ sinh lắm. Cái người mà làm á, họ sẽ bóc cái này rồi họ bỏ đồ ăn vô. Bây giờ cơm chúng ta để trong cái bát vậy, bưng nguyên cái hộp này vô thì

cái bàn tay của cái người làm không có sạch, mà để trên ... cơm chúng ta thì nghe nó cũng ớn lắm mấy con. Bệnh đau thì không thấy nhưng mà nghe nó cũng mất vệ sinh. Vậy thì Thầy sẽ nghiên cứu như thế nào để khi mà chúng ta bỏ vào trong cái bát mà chúng ta thấy rất là vệ sinh. Bởi vì chúng ta đạo Phật là đạo rất vệ sinh mấy con. Cho nên đạo Phật dạy đạo đức vệ sinh đó. Cho nên chúng ta phải học theo Phật, phải sống sao cho đúng vệ sinh, mà vệ sinh càng giữ gìn tốt thì cơ thể càng khỏe mạnh, đó là giúp đỡ chúng ta không có bệnh tật, cho nên cái tinh thần của đạo Phật là tinh thần rất là tốt đẹp.

Cho nên Thầy mong rằng sự nghiên cứu đây là lần đầu tiên dùng hộp đựng thực phẩm, đó là còn sự nghiên cứu. Cách nào để cho tiện lợi thì chúng ta phải sử dụng nó tiện lợi mà nhờ Phật tử người ta sẵn sàng đóng góp giúp đỡ chúng ta. Thầy nghĩ rằng cứ những cái hộp này mà bỏ thực phẩm rồi cho vào trong cái bát của mình, mà cái bát thì lớn, cho vô hết rồi bỏ trong túi mang đi thì gọn gàng vô cùng. Mà cái bát nhỏ chút vậy chắc bỏ không hết đâu mấy con. Cho nên đó phải nghiên cứu lại kĩ, mà cái bát của Thầy mấy con thấy cái bát sành, cũng lớn lắm đó chứ. Mà Thầy sợ cơm mấy con mà nửa bát rồi mà bỏ cái này vô thì nó tràn

ngập, nó không có hết.

Đó thành ra, làm sao để nghiên cứu sao cho nó đơn giản nhất để rồi ngày mai ngày một tiếp tục đi khát thực Thầy cũng sẽ đến Thầy sẽ nhét ba cái này vô bát Thầy coi xem nó có ra sao cái đã, để Thầy nghiên cứu kĩ đã rồi Thầy báo cho con. Rồi.

**[Phật tử]: ...**

**[Trưởng lão]:** Đây, thì hôm nay trình bày tất cả những cái vật cúng dường của Phật tử cúng dường trong cái khóa tu học này. Thầy mong rằng chúng ta là những người tu sĩ, **thừa hai vật là chúng ta phạm giới đó mấy con. Cho nên chỉ một vật thôi.**

Bây giờ Phật tử cúng dường này, một cây bút xanh, một cây bút đỏ thì như vậy chúng ta giữ được hai cây. Tại vì cây bút đỏ để chúng ta gạch những cái gì mà cần thiết, bút xanh để chúng ta viết. Còn cái gì mà thừa ra, cái gì mà nó thừa ra thì chúng ta, nếu mà chúng ta giữ trong được mười ngày thì chúng ta chịu khai giới ra chúng ta giữ, còn nếu không thì chúng ta thấy cái gì cần thiết, mình là người tu sĩ buông xả hết rồi, nếu cần thiết thì mình giữ để cho mình, tứ sự mà. Còn cái gì không cần thiết, **BỎ HẾT**, đừng có ôm ấp nhiều quá. Thầy nói trong một khóa tu tập rồi, chắc chắn là Phật tử cúng dường



tiếp. Mấy con đi, mà tu chứng quả A la hán là nó không biết bao đồ chứ không có ít đâu. Rồi tới chừng đó A la hán mà mang mấy bao đồ thì Thầy thấy nó kì quá, có phải không?

Cho nên chúng ta giữ sao cho trọn vẹn ba y một bát, cái gì mà cần thiết thì chúng ta nhận. Như bây giờ cô Liên Châu cúng dường cho mỗi vị trong một lớp hai chai dầu, mà quý vị cất hai chai dầu này là quý vị sẽ phạm lỗi. Đây là giới luật mấy con, không được hai món. Đó là giới luật. Cho nên vì vậy, do như vậy, mấy con là những người tu sĩ cũng như những cư sĩ mà đã theo học cái lớp này thì mấy con cũng nhớ là phải học coi như chỉ tứ sự cần một món như thế này thôi chứ không được hai món.

Thầy dặn trước, nếu hai món Thầy vô thất Thầy thấy có hai món là Thầy hốt bỏ ra. Thầy dặn trước, nó không phải là, đối với Thầy là phải giữ đức hạnh, phạm hạnh cho nghiêm chỉnh, chứ không được trong cái thời khóa mà trong cái thời gian tu tập, trong 6 tháng, 1 năm, 2 năm mà đồ đạc ngập thất mình thì không được. Rồi mua rương, mua tủ mà chất vô đó thì Thầy không chấp nhận. Xả ra hết, từ những cuốn kinh sách cho đến cuối cùng mấy con xả hết chỉ còn ba y một bát, không có một vật gì.

*Tất cả những kinh sách cho mấy con đọc rồi, mấy con thấm nhuần rồi, từng tư duy suy nghĩ mấy con viết rồi thì bao nhiêu để ở trong tâm của mấy con thôi, còn bao nhiêu quét ra hết, cho những người khác chưa đọc. Không có để làm thư viện nữa. Các con hiểu chỗ đó. Cho nên vứt cho người khác. Chẳng hạn như bây giờ sách Thầy viết rồi mấy con đọc mấy con hiểu rồi, cho người khác hết. Tu hoàn toàn không còn cuốn sách nào hết, như vậy mấy con sẽ là giải thoát. Chứ mấy con thấy tiếc sách này hay quá, để dành thì mấy con còn dính mắc.*

Nhớ những lời Thầy dạy, PHẢI HỌC BUÔNG XẢ TỪNG CHỨT không được để một cái vật gì hết. Cho nên những điều mấy con viết xong cái nào mà có thể hay Thầy sẽ cho nó vào một cái tập sách để cho cái lớp mới vào học, người ta sẽ đọc những cái bài viết về quán nhân quả, quán vô thường của mấy con để người ta nương vào đó người ta triển khai cái tri kiến của người ta. Thì những cái bài đó được thành sách, nhưng mà khi thành sách và người ta đọc rồi thì người ta trao cho người khác, người ta không cần giữ trong thất người ta cuốn này, cuốn kia đâu. Hoàn toàn bỏ hết, còn chỉ ba y, một bát, nghĩa là đi đâu mấy con có cái túi mấy

con bỏ cái bát của mấy con, đủ rồi. Trong đó có cái mùng, cái mùng để chống muỗi và y áo mấy con đủ rồi, đừng có thêm một cái gì khác hơn hết nữa. Đó là đầy đủ của sự tu tập. Phải tập một đời sống ba y một bát như một người lính chỉ có ba lô ở trên vai mà thôi. Nghĩa là lúc nào đi đâu cũng dễ dàng không có mang xách. Chứ sự thật ra Phật tử cúng dường nhiều rồi mấy con đi Thầy thấy bao bao, đùm đùm, đề đề, bỏ hết đi đời có gì? Thân còn không giữ được thì có gì.

Cho nên đây là cái lần ngưỡng mộ, tin tưởng cái sự tu tập của mấy con mà Phật tử đã cúng dường, Thầy mong rằng các con, uống trong cái bát cũng được rồi không còn phải ly nữa mấy con, phải không? Mình tập đơn giản nhất cuộc đời của mình đừng thêm thối gì để buông hết, thân còn giữ không được huống hồ giữ gìn làm gì, nào cái này, nào cái kia rất là bận.

Do đó, **cái làm của Phật tử, người ta sống người ta thấy tiện nghi người ta nhìn muốn mình cũng tiện nghi, nhưng mình là người tu không để dính mắc mấy con.** Không để dính mắc. Từ cái vật bình thường cho đến cái vật đẹp đẽ, cho đến những máy móc sang giàu tiền bạc đều bỏ xuống hết, bỏ xuống hết. Người Phật tử có lòng cúng dường

chúng ta sẵn sàng hoan hỉ nhận, nhưng xài hay không xài là do quyền của chúng ta chứ không phải là ở Phật tử. Chúng ta nhận cái lòng của họ để họ tạo duyên phước sau này họ có duyên tu như mình. Nhưng cái hạnh buông xả của chúng ta làm gương hạnh cho họ, còn ***nếu không thì chính những vật dụng của họ cúng dường lại xỏ mũi dắt mình đi vào trong đục, mình không xả là mình chết với những vật này. Mình tham đắm những vật này là mình chết, phải tái sanh luân hồi đau khổ vô cùng.*** Cho nên những cái điều mà Phật tử cúng dường, những vật mà Phật tử cúng dường chúng ta thấy, biết, biết ơn của họ, nhưng chúng ta đừng dính mắc, buông xuống hết đi. Nghĩa là tập làm sao ăn trong bát, uống trong bát như vậy đủ rồi. Cái muống này đẹp lắm mấy con, cúng lắm, tốt lắm, *nhưng đừng tham đắm mấy con.* Ngày xưa đức Phật đầu có muống, lấy cái tay bốc cơm ăn mấy con, phải không? Những ***vật thêm tốt thì thêm nặng cho chúng ta,*** đi đâu mang gánh vác nghe nặng nề lắm.

Cho nên, Thầy thật sự là Phật tử cúng cái gì chúng ta cũng nhận để gieo cái duyên với họ có duyên tu hành như chúng ta. Và chúng ta buông xả để chúng ta làm thân giáo gương hạnh cho họ để họ biết buông xả mà

tu tập giải thoát. Chỉ có buông xả, buông xả hết thì chúng ta mới giải thoát.

“Buông xuống đi, buông xuống đi

Chớ giữ làm chi có ích gì

Thở ra chẳng lại còn chi nữa

Vạn sự vô thường buông xuống đi”

Các con nhớ điều đó, **chúng ta không tham đắm một vật chất gì trên thế gian này thì giải thoát ngay liền tức khắc.** Chúng ta biết ơn Phật tử giúp chúng ta có bữa cơm đủ sống nhưng chúng ta không tham đắm gì.

Sách vở Thầy viết nói đúng sự thật, giác ngộ các con hiểu được chân lý rất hay, những gì trong cuộc sống chúng ta sai trái được Thầy vạch ra rất rõ ràng. Nhưng chúng ta cũng đừng ôm ấp những tập sách này, cũng đừng vì nó mà tích thành thư viện thì nó làm cho chúng ta đau khổ. Bỏ xuống đi, chỉ cần biết buông xả mà thôi.

Người chưa hiểu chúng ta sẽ sẵn sàng cho mượn, sẵn sàng biếu cho người chúng ta không có giữ gì hết. Thầy sẵn sàng viết, nhưng Thầy cũng bỏ hết, một ngày nào đó Thầy ra đi tất cả những điều này để lại cho người sau, người chưa biết, còn người biết

rồi thì chúng ta buông xuống hết mấy con, không có gì cần, đời có gì đâu, vạn pháp vô thường, buông xuống đi, có cái gì của mình đâu mà mình giữ mấy con? Không cái gì mình còn tiếc nữa, thành ra nghe lời Thầy, VI TẾ LẮM, TÂM DÍNH MẮC CHÚNG TA VI TẾ LẮM. Chúng ta sẽ bị tất cả những vật chất này trói buộc chúng ta như sợi dây lòi tói, chắc lắm mấy con, khó buông lắm. Nó là ái kiết sử đó mấy con nó trói buộc.

Cho nên Thầy nghiên cứu cách nào để mấy con trong một bát mấy con vừa gọn vừa vệ sinh, để cho chúng ta sống hàng ngày. Giữ thân thể vệ sinh để chúng ta mạnh khỏe mà tu tập cho đến ngày tu xong, chứ không phải giữ vệ sinh để chúng ta sống trường thọ. Thân này trường thọ để làm gì mấy con? Khổ đau vô cùng, còn một phút sống trong thế gian này, còn mang cái thân nhân quả này còn có sự khổ đau, đau bao giờ hết. Chúng ta tu xong mau mau chúng ta rời khỏi cái thân này, bỏ nó xuống đi. Nó là cái thân nhân quả, nó là cái ổ bệnh, nó là sự tai họa, nó là sự khổ đau. Chỉ vì chúng ta bỏ nó chưa được mà chúng ta còn sống với nó, chứ nếu mà chúng ta bỏ được là chúng ta vứt, quăng nó đi, ném nó đi, bỏ nó đi, có tốt đẹp gì khi cái thân này là cái thân bất tịnh.

Đến đây, Thầy xin chấm dứt, mấy con nhớ những lời này và mãi mãi những lời nói này sẽ còn ghi mãi muôn đời. Thôi bây giờ các con ra nghỉ, một chút ăn cơm vì thời gian nó cũng quá nhiều. Rồi ngày mai, ngày mốt Thầy còn phải hướng dẫn mấy con. Sự thật ra bộ sách đạo đức mà Thầy viết chắc chắn là còn lâu lắm! Nhưng không sao. Cố gắng sẽ có.

**[Tu sinh]:** *Mô Phật, bạch Thầy! Như còn giờ giấc đi khát thực thì vẫn như cũ?*

**[Trưởng lão]:** Cũng bình thường, để rồi Thầy sẽ sắp xếp sau con. Thầy còn nghiên cứu mọi mặt. Bây giờ ví dụ như cô Út đem ra sau đó thì mấy con cứ nhận sau, khi nào mà các con đến lớp Thầy dạy, Thầy bảo các con ra trước các con ra trước.

**[Tu sinh]:** *Dạ kính thưa Trưởng Lão là sáng hôm nay là, buổi trưa hôm nay là mình vẫn ra..*

**[Trưởng lão]:** Có lẽ là cô Út đã đem thực phẩm ra sau rồi, phải không con? Còn nếu không có thì đúng giờ thì Thầy sẽ cho người hướng dẫn để mà nhận cơm con. Rồi mấy con ở trước mấy con ra trước đi mấy con. Mấy con ra trước đi.

**[Tu sinh]:** *Thưa Thầy! Tại vì sáng*

*ngày mai 7h thì người nữ sẽ tu tập. Bên ni với lại cư sĩ nữ lại đây Thầy?*

**[Trưởng lão]:** Lại đây con, tập trong cái phòng này. Cái này là cái thời khóa tu tập trong thời Đức Phật, nó có mấy cái bức thư của Thầy trong này, Thầy sẽ gửi cho mấy con, con gửi cho mấy người đó mấy cái tập sách này đi con. Mấy người Phật tử đó, rồi Nguyệt Cảo với Tuệ Hạnh sao, hôm nay lên tu phải không?

**[Tu sinh nữ] :** ...

**[Tu sinh]:** *Kính thưa trưởng lão, con muốn xem lại danh sách bên nam.*

**[Trưởng lão]:** Đây Thầy sẽ cho, Thầy sẽ phát cho. Đây con! Rồi để rồi trở về, ngày mai đừng làm bài để nộp Thầy. Phải làm bài á. Ở đây có mấy cây viết.

**[Tu sinh]:** *Thầy ơi Thầy, cho con giữ cái quyển Thọ Bát Quan Trai gần Thầy đi Thầy, hầu như con xả rồi mà có cái quyển đó*

**[Trưởng lão]:** *À thì thôi còn bây giờ thì chưa, lần lượt là xả hết.*

**[Tu sinh]:** *Cái quyển đó cũng xả à Thầy?*

**[Trưởng lão]:** *Cũng có xả hết. Không có*



cái gì, chỉ còn ở trong tâm thôi à.

**[Tu sinh]:** [...], Bạch Thầy, tụi con mấy cô Phật tử có làm muối với đường để gửi cho con rồi sau có muối mè đâu có gửi tụi con đem về thôi[20:56]

**[Trưởng lão]:** À bây giờ thì cứ đem về để, để mà khỏi mang đi, rồi mai một lần lượt học cái giới tới đâu rồi Thầy sẽ dạy tới đó hết.

[Ồn ào]...

Rồi, con có không con? Người nào không có tập vở lại đây Thầy phát cho.

**[Tu sinh]:** Thầy nói xả không được Thầy đốt hết sách phải không ạ?

**[Trưởng lão]:** Thầy đốt sách chứ, bây giờ không ai tu được mà.

**[Tu sinh]:** thầy ơi...[21:45]

**[Trưởng lão]:** Thôi để học hai hôm nữa đi rồi lên Thầy sẽ cho vô lớp, không sao đâu con.

**[Tu sinh]:** Con phải nói trước vì hôm ông gặp cô Út, không có đăng ký nè, không có biết.

**[Trưởng lão]:** Thôi được rồi con, Thầy nhớ rồi, con học xong đi rồi lên Thầy sẽ

nhận vô tu.

**[Tu sinh]:...**

**[Tu sinh]:** Dạ kính bạch đức Trưởng Lão cho con xin cây viết.

**[Trưởng lão]:** Cây viết hả con, rồi, đây để Thầy lấy cho con. Con viết mực đỏ hay mực đen.

**[Tu sinh]:** Con lấy đủ rồi.

**[Trưởng lão]:** Không sao hết, à được rồi. Cây viết này là cây viết đỏ, cây viết này là cây viết xanh. Còn đây là cây bút chì.

**[Tu sinh]:** Dạ còn cây viết đỏ nào không thưa Thầy?

**[Trưởng lão]:** Hết đỏ rồi con.

**[Tu sinh]:** con bạch Thầy, con xin Thầy quy y cho con.

À Thầy quy y á con, con sẽ về viết cái danh sách, con sẽ gửi về Thầy, Thầy sẽ quy y cho con. Thầy làm cái thiệp phái cho, cho con cái pháp danh. Ráng tu thôi.

**[Tu sinh]:** Con xin bạch Thầy, Phật tử con thì mới đạt...[hết]

## 004-(LCK-002A)

\* Tư Duy Nhân Quả Thảo Mộc

\* Định Chánh Niệm Tĩnh Giác



Hôm nay, bắt đầu Thầy sắp lớp cho mấy con căn cứ vào, thứ nhất là những cái bài mà hôm qua Thầy cho đề tài để xem coi mấy con có cái sức hiểu biết quán về cái nhân quả của thảo mộc. Đó là đề tài mà hôm qua Thầy đã cho mấy con để thử cái sự hiểu biết của mấy con về nhân quả. Đây là cái căn bản nhất mà về hiểu biết về nhân quả rất là khoa học.

Nhân là cái hạt, mà quả là cái trái, mà nó thuộc về nhân quả thảo mộc thì ai cũng biết chắc chắn đó là cái hạt thì mới lên được cái cây, cái cây mới ra được cái quả. Mà đó là cái sự thật, đó là nhân quả đúng, không có còn mơ hồ, không còn sai. Vậy thì, các con luận như thế nào để mà nói cho nó rõ ràng về cái nhân quả thảo mộc. Nếu mấy con nói

về nhân quả mà con người thì nó trật, bởi vì đây là nó có đề tài, nó rất là rõ ràng, cụ thể.

Mình nói về nhân quả thảo mộc tức là mình suy nghĩ để mình chứng minh khi mình nói đến những sự trừu tượng của nhân quả, thì nó có sự chứng minh làm cho người ta hiểu, mình không có nói chuyện mơ hồ mà nói chuyện nhân quả rất rõ ràng.

Cho nên, để xác định được cái nghĩa Nhân là gì, Quả là gì? Thay vì mình giải thích sông Nhân là cái hạt, mà Quả là cái trái thì nó đơn thuần như vậy. Nhưng mình phải nói cái nghĩa của nhân quả, để rồi từ đó mình nói đến cái nghĩa của nhân quả của từng cái hành động của chúng ta. Nhưng bây giờ chúng ta chưa nói, chưa nói cái nhân quả đó, mà chúng ta chỉ nói đến nhân quả thảo mộc mà thôi. Nếu mấy con nói xa hơn thì mấy con bị lạc đề, nếu viết xa hơn là lạc đề mà nói không đủ thì mấy con thiếu chưa đủ, tức là mình chưa hiểu hết nhân quả của thảo mộc.

Nếu mà nói đúng thì lần lượt cái bài mà để về Định Vô Lậu quán về nhân quả thì lần lượt mấy con sẽ đi từng bước một, nhân quả thảo mộc, rồi nhân quả thời tiết tức là

nắng mưa gió bão thời tiết, rồi mới tới nhân quả của con người, mà nhân quả của con người tức là nhân quả của loài động vật. Từ nhân quả mà nói đến con người, thì chúng ta mới truy tìm nhân quả từ đâu mà có nhân quả, bắt đầu nó từ cái chỗ cụ thể là nhân quả của thảo mộc, rồi từ đó chúng ta mới suy ra, mới tìm ra để chỉ cho người ta thấy nhân quả rõ ràng và cụ thể.

Bây giờ, mấy con đã làm cái bài nhân quả, người nào làm xong cứ nộp cho Thầy cái bài để Thầy kiểm lại coi cái trình độ, cái mức hiểu về nhân quả của mấy con. Mấy con làm cái bài nhân quả mấy con xé một cái tờ giấy trong lòng của nó hai tờ tức là bốn trang hoặc sáu trang thì nó nhẹ đi không, nếu không Thầy ôm một đồng tập nhiều như thế này thì nhiều lắm mấy con, nhưng mà sau này mấy con sẽ làm những bài này rồi mấy con cho vào trong cái bì để mấy con giữ lại, khi những cái bài này chưa đủ Thầy sẽ gợi ý cho mấy con sẽ đủ.

Phật tử hỏi: Thưa Thầy, con có đọc cái cuốn sách của hoà thượng tổ sư Minh Đăng Quang, bạch Thầy, có nói rằng nhân quả từ cái cây do thời tiết nó sinh các loài thảo

mộc, rồi các loài thảo mộc nó mới phát triển thành cây lớn, từ đó các cây lớn có tích tụ lâu nó mới thành một cái thân, rồi sau đó nó mới phát triển thành con người. Dạ như vậy có có không Thầy?

Thầy trả lời: Hồng có. Cây là cây, mà con người là con người, động vật là con vật. Nhưng trước khi nó từ cái hành nó hoạt động trong vũ trụ, bây giờ thí dụ như môi trường chết như ở cung trăng nó đâu có cây cỏ đâu nó là môi trường chết, nhưng mà nó có cái hành nó hoạt động cho đến một triệu hai triệu năm sau thì cung trăng nó sẽ là môi trường sống. Do cái hành đó, nó mới hoạt động rồi nó mới tạo thành cái duyên nó hợp lại, nó hợp cho đến khi nó có những cái màu mỡ nó mới sinh ra cái loài thảo mộc, rong rêu, rong rêu nó mới chết, mới chết nó mới để lại cái chất màu mỡ, chất màu mỡ có thể hợp đủ duyên sinh nó mới sinh ra cây cỏ. Cây rong trước, xong rồi mới đến cây cỏ sau. Rồi từ cây cỏ nó chết nó mới để lại cái duyên, rồi từ trường nó phóng ra từ trường để nó hợp với cái duyên rồi nó mới sinh ra cái thảo mộc.

Nhưng mà bây giờ thầy không muốn

nói cái đó, nếu mà mình muốn nói về cái nguyên nhân sinh ra nhân quả thì mình phải đi vào nhân quả của thời tiết rồi, cái nhân quả thời tiết mới nói cái đó. Còn bây giờ, mình chỉ nói cái nhân quả thảo mộc là hiện mình thấy cái hạt sinh ra cái trái thôi đủ rồi.

Phật tử hỏi: Nhưng mà ngày hôm qua con có nghe Thầy nói quán, quán về nhân quả của loài thảo mộc phải không ạ?

Thầy trả lời: Quán về nhân quả của loài thảo mộc.

Phật tử hỏi: Nhưng mà nếu mà quán thì quán về cái nhân, cái nhân ban đầu, những cái nhân có hạt giống mới có cái nhân. Nhưng từ ban đầu từ đầu mà có hạt giống?

Thầy trả lời: Từ đầu mà có hạt giống, tức là chúng ta phải quán qua thời tiết rồi, nhân quả của thời tiết chứ không thể nào. Bởi vì, thời tiết mới có nắng mưa gió bão, nó mới có lên được cây thảo mộc, nó mới có cái hạt. Ví dụ như nguyên nhân sinh ra để có cái hạt, cái nhân mới có cái hạt. Từ đó nó mới có mưa gió ẩm ướt, nó mới lên cây rong, chứ không phải cây rong nó có cái hạt con hiểu không? Cái hạt nó mới lên cây rong. Thì cái

nguyên nhân của thời tiết nó mới sinh ra cây rong, nhưng mà ở đây Thầy nói cái hạt, cái nhân. Nhân quả tức là chỉ định cái hạt và cái quả của nó thôi.

**[Phật tử hỏi]:** *Nếu mà chính cái nhân, thì cái nhân bắt nguồn từ đâu chứ Thầy?*

**[Thầy trả lời]:** Bắt nguồn từ cái chỗ thời tiết. Nhưng mà điều kiện là, Thầy đã nói rồi mình chưa có quán tới thời tiết. Bởi vì bây giờ con quán thời tiết thì mơ hồ làm cho người ta không hiểu, mà đi vào nhân quả là cái hạt và cái trái để cho người ta cụ thể, rồi lần lượt mình đi đến chỗ đó mình dần chứng thì người ta mới hiểu. Còn nếu bây giờ con đi ngang vô nhân quả người ta còn chưa hiểu cái danh từ nhân quả nữa, tức là muốn giải thích nhân quả thì phải giải thích nghĩa, mà giải thích nghĩa thì chúng ta đi vào nhân quả của thảo mộc trước. Nhưng mà nói đến nguyên nhân sinh ra thảo mộc thì tức là chúng ta nói đến thời tiết, đề tài nó phải đi tới thời tiết.

**[Phật tử hỏi]:** *Nếu như vậy, khi một bài viết ra hỏi về nguyên nhân cái hạt giống thì sao ạ?*

**[Thầy trả lời]:** À chưa, cái này là tôi



chỉ nói cái hạt giống và cái quả để sinh ra thảo mộc thôi, để nói về nhân quả thôi, đó là tôi nói về thảo mộc thôi, tức là có cái hạt giống mới lên cái quả, còn tôi chưa nói đến nguyên nhân sâu xa, sinh ra loài thảo mộc. Tức là tôi muốn nói nguyên nhân sâu xa tức là nhân quả sâu xa đó. Nhưng mà bây giờ nói về nhân quả sâu xa đó là phải có đề tài gọi là nhân quả thời tiết. Bởi vì thời tiết có nắng mưa gió bão, có độ ẩm, có không khí thì nó mới có cái duyên để mà nó từ rong rêu, thảo mộc. Thảo là cỏ, rồi mới tới mộc, rồi mới cây, rồi mới thể hiện được nhân quả. Cho nên tôi đi vào chỗ này nhân quả là tôi muốn giải thích về nhân quả đó.

**[Phật tử hỏi]:** Dạ thưa thầy vậy là chỉ nói về nhân từ cái hạt sanh ra cái trái?

**[Thầy trả lời]:** Đúng rồi, nói từ cái hạt. Bởi vì mình muốn nói về nhân quả thì mình nói về cái hạt, cái trái của nó. Cái đó nó cụ thể. Bây giờ thí dụ, thầy có cái hạt giống người ta cho thầy cái hạt giống, thầy không biết cái hạt giống từ đâu nhưng người này có cho thầy, thầy nói bây giờ cái hạt này thầy sẽ ương, thầy tưới nước, thầy nhổ cỏ nó mới lên thành cái cây, cái cây này mới cho thầy cái

quả, cái quả này cay, đắng, hoặc quả này nó ngọt. Nói tới đó đủ rồi.

Bây giờ mới kết luận của sự thọ hưởng này, nếu thầy trồng cây ớt thì thầy phải ăn quả ớt đắng thôi. Chứ đâu biết là đắng nhưng mà ngâm trong đó là mình nói chuyện ác đó, chứ mà mình chưa nói ra nhưng mình nói cho người ta biết.

**[Phật tử hỏi]:** *Có chứng mình qua nhân quả loài người không?*

**[Thầy trả lời]:** Chưa, chưa tới, cái đó chưa tới con còn dài lắm, nhân quả nó đâu có quán thế được.

Bắt đầu cho người ta hiểu cái nhân, cái quả đã, rồi sau đó mình mới đưa người ta đi vào cái chỗ nhân quả của hành động, rồi mình mới vào cái chỗ nhân quả của thiên nhiên, thời tiết. Lúc bây giờ càng lúc nó càng rõ ra. Máy con làm đúng thì nộ, mà chưa đúng thì xem lại. Nó chỉ từng phần đi vào quán nhân quả, nó không phải là quán trọn vẹn đủ thứ hết, hổng được. Nó đi từng phần, từng phần, rồi từ đó mình mới thấy rõ ràng nhân quả nó rất là rõ.

Hôm nay thầy cho cái đề tài nhân quả

của thảo mộc, thầy có dặn trước là đừng có truy tìm cái nguyên nhân sinh ra cái cây thảo mộc. Mà đây là chỉ nhân quả để giải thích cái nghĩa của nhân và quả. Cũng như đầu tiên mà nói về nhân quả thì người ta giải thích cái chữ nhân là gì, chữ quả là gì. Ví dụ nhân là hạt, quả là trái. Người ta giải thích cái chỗ đó ra, nhưng mà đây là đề tài thiên nhiên nên mình lấy cái nhân quả của hạt, trái mình nói ra, trái đắng, trái ngọt để mình đưa vào cái thiện, ác của nó thôi. Cho nên khi mà kết luận của nhân quả thì quả ngọt thì mình thích, mà quả đắng cay thì mình không thích. Do muốn nói cái chỗ này để cho mình dựng nên nhân quả bắt đầu cụ thể rõ ràng. Ví dụ, nói hạt và trái thì chắc chắn ai cũng hiểu, đó là một sự thật, không thể ngoài vấn đề mà không có hạt thì không thể nào có trái mà ăn. Nó như vậy.

Đó thì lần lượt mấy con lần lượt những cái bài này, nó còn nhiều lắm. Bây giờ nói về nhân quả của thảo mộc, rồi sau đó mới nói về nhân quả thời tiết để truy tìm nguyên nhân. Hay hoặc là thầy sẽ cho đề tài nhân quả của con người, rồi sau đó mới truy ra cái sâu xa của nhân quả. Mà nói về nhân quả của loài người thì con người từ nhân quả mà

sinh ra, vậy thì nhân quả sinh ra nó do chỗ nào? tức là do môi trường sống mà có. Đò lần lượt thầy sẽ cho những đề tài đó, nhưng mà thầy nghĩ rằng cái đề tài lần lượt thầy sẽ sắp xếp những đề tài này cho mấy con cho nó phù hợp. Ví dụ như thay vì thầy cho nhân quả con người trước thì nó không hợp với nhân quả thảo mộc. Nếu thầy cho nhân quả thời tiết tức là mình truy nguyên cái nhân quả, cái gốc từ đâu mà sinh ra nhân quả thì nó quá xa, quá mơ hồ.

Cho nên thầy sẽ cho lần lượt, thí dụ như bây giờ thầy cho nhân quả của thảo mộc, rồi tới thay vì thầy cho nhân quả của một con người, của động vật thì thầy không cho mà thầy cho nhân quả của thời tiết để truy ra cái gốc rồi mới tới con người. Con người sinh ra nó nằm ở chỗ nào mà nó có những hành động nhân quả của nó, mà trong cái nhân quả của con người thì có ba nơi xuất phát nhân quả : Thân, Khẩu, Ý. Đó là nhân quả của con người.

Nhưng ở đây chúng ta chỉ nói là nhân quả của một thảo mộc mà thôi. Từ cái nhân lên cái cây thành cái quả. Có vậy thôi. Chúng ta chưa nói, nói thảo mộc là cái tên nói

chung, chứ sự thật chúng ta nói về cái loại mộc, còn thảo ( cỏ) chúng ta chưa nói. Cây cỏ cũng có bông, trái chứ đâu phải không nhưng mà chúng ta nói chung, gộp chung lại, chúng ta giải thích về nhân quả của thảo mộc mà thôi. Tức là cái hạt lên cây cho ra cái trái là tạm đủ và kết luận cái bài đó ở tại chỗ đó để chúng ta cảm thấy rằng khi mà gieo cái hạt của loài cây đắng, hoặc là cái cây cay thì sẽ cho chúng ta những cay đắng, còn cái hạt mà cho quả ngọt thì chúng ta thọ hưởng quả ngọt. Đến đó đủ rồi chúng ta không nói gì nhiều nữa, rồi đến những bài khác.

Do những bài này, tất cả tập trung nó lại thành một cái nhân quả, một cái đạo luật nhân quả , rồi từ đó kết luận của một cái đạo luật nhân quả này nó trở thành đạo đức không làm khổ mình, khổ người. Nó đi dần dần mà Thầy sẽ hướng dẫn cho mấy con làm những đề tài đó.

Bắt đầu bây giờ mấy con người nào làm xong thì cứ nộp thầy chịu khó thầy đọc lại sai thì thầy góp ý để cho mấy con hiểu biết thêm để rồi cho mấy con làm cho nó đúng về nhân quả. Tại sao mấy con biết không?

**Tại vì chúng ta không hiểu nhân quả thì chúng ta hay phiền não lắm, hay khổ đau lắm.** Khi mình hiểu nhân quả, trước cơn đau của cái bệnh mình, mình biết cái nhân quả. Bởi vì, mình đau là cái quả mấy con mà do cái nhân nào mà mình đau. Từ cái chỗ mình hiểu biết do đó mình thấy mình không giao động trước cái quả khổ của mình. Cũng như mình thấy một người khác họ mắng chửi mình, mình biết họ là người đang gieo một cái duyên của một cái nhân ác và mình là người đang trả quả. Do đó mình đã bị người ta chửi nhưng mà mình lại không có để cho cái quả đó làm cho mình đau khổ cho nên vì vậy mình thấy mình đang trả quả và đồng thời mình giữ gìn tâm mình đừng để cái nhân quả đó làm cho tâm mình giao động. Thì như vậy, rõ ràng trước nhân quả mà nhân quả không tác động được mình mà mình lại chuyển được nhân quả đó là mình được giải thoát.

**Mục đích mình hiểu được nhân quả như vậy để tâm mình bất động không đau khổ thì sự hiểu biết đó là tri kiến giải thoát.** Cho nên, có người hỏi thầy tri kiến giải thoát là cái gì? Là một sự hiểu biết mà làm cho tâm mình không giao động, làm

cho tâm mình không đau khổ. Đó là sự hiểu biết của ý thức của chúng ta, chứ không có gì đó mà gọi là Tuệ. Cho nên gọi là tri kiến giải thoát, sự hiểu biết giải thoát đó là danh từ trong kinh điển.

Cho nên ở đây để căn cứ vào những bài này mà sắp xếp cái người hiểu hoặc chưa hiểu. Nếu mà chưa hiểu hoàn toàn, viết trong cái bài luận về nhân quả thảo mộc mà viết không đúng thì thầy xếp loại người đó sẽ được học cái lớp thầy sẽ giảng về nhân quả, cho người đó học cái lớp để họ có cái sự hiểu biết nhân quả rồi sau đó đưa đề tài buộc họ phải tự làm, làm ra một cái bài nhân quả. Còn ở đây hầu hết mấy con cũng nghe, biết được nhân quả rồi, nhưng muốn sắp lớp của mấy con coi trình độ hiểu biết nhân quả như thế nào. *Nhiều khi cái nhân quả mấy con hiểu nó rộng rãi, mênh mông mà không cố đọng lại để vào một cái đề tài để quán sát tâm mình.* Cho nên thầy muốn các con phải **có một tri kiến hiểu biết về nhân quả rất thâm sâu, nhu nhuyễn, nhuần nhuyễn để khi gặp ác pháp thì nội cái tri kiến nhân quả nó đã đủ sức giữ gìn, bảo vệ tâm mấy con không còn giao động một chút nào nữa, mà khi tâm không còn giao động**

**trước các ác pháp thì đó là chánh tri kiến.** Cho nên lớp hôm nay mấy con học là cái lớp chánh tri kiến tức là chánh kiến. Nếu mà không có hướng dẫn cho mấy con học và tập luyện nhu nhuyễn được cái kiến thức để hiểu biết làm cho mấy con được giải thoát thì không bao giờ mấy con có chánh tri kiến. Nhưng mà, Chánh tri kiến tức là tri kiến giải thoát chứ không có gì khác, cái sự hiểu biết giải thoát, nói dễ hiểu đó là sự hiểu biết giải thoát, mà sự hiểu biết giải thoát như thật thì phải hiểu biết nhân quả.

Cho nên, từ cái trù tượng của nhân quả cho đến cái thực tế của nhân quả chúng ta phải nắm cho vững, vì trù tượng nhưng mà trù tượng thật sự là có thật chứ không phải không có thật. Ví dụ như nếu mà không có mưa nắng, khí hậu thì làm sao có cây cỏ mọc, mà không có cây cỏ mọc thì làm sao có loài động vật được. Loài động vật sinh ra phải có vật thực nó sống thì nó mới sống, cũng như sinh ra đến con người thì phải có những thực phẩm để con người ăn thì nó mới sống được, nó mới sinh ra, còn không có thì làm sao sinh được. Cho nên chúng ta phải thấy cái quy luật của nhân quả là quy luật từ chỗ môi trường chết nó sẽ lần



lượt nó trở thành môi trường sống. Thầy đặt ra một vấn đề, mấy con thấy như hiện giờ khoa học người ta thám hiểm cung trăng, người ta thấy rõ ràng nơi đó là chết, không có cây cỏ, không có gì, chỉ có đất đá mà thôi nhưng ở đó có sự hoạt động, có sự động chứ không phải không có sự động. Nhưng một triệu năm, hai triệu năm sau hay hoặc nhiều hơn nữa thì cung trăng sẽ trở thành môi trường sống như hành tinh chúng ta. Cái sống đầu tiên là rong rêu, thì mới cây cỏ, rồi kể đó cái sống của động vật. Vì nhờ rong rêu, cây cỏ mà loài động vật mới sống được, còn những cái chất khác nó làm cho môi trường thêm cái duyên của nó màu mỡ, cho nên những cây cỏ nhờ ăn những chất màu mỡ đó mà sống. Ví dụ như cái cây cỏ nó để lại cái lá, cái cây của nó rồi nó thành một cái chất màu mỡ cho cái cây cỏ khác mà nảy sinh ra phù hợp với loại cây đó thì cái loài cỏ cây đó sinh ra. Cũng chẳng hạn, như bây giờ trong môi trường sống của chúng ta, nếu mà chúng ta cho thêm một chất độc nào hoặc một chất không độc nào, từ trường nào thì trong môi trường sống của chúng ta sẽ nảy sinh ra một loài vật hoặc một loài cây cỏ mà cái loài cây cỏ rất là ngon ngọt hái ăn

được, đó là không độc, đó là chúng ta thả ra hoặc ném vào một loài thuốc gì đó làm cho những cây cỏ lên chúng ta ăn nó ngọt như đường thì đó là những loài mà chúng ta ươm vào trong môi trường sống đó mà nó sinh ra những loài cây cỏ đó. Trước đây năm chục năm thì thầy không thấy loài cỏ đó mà hôm nay thầy lại thấy có loài cỏ đó. Nghĩa là lúc thầy biết được, thầy sanh ra thầy biết được, cách đây hơn năm chục năm thì mảnh đất của thầy ở đây thầy không thấy cái loài cỏ đó, mà hôm nay nó lại sinh ra loài cỏ đó thì nó không phải từ đâu đến mà từ môi trường sống sinh ra, nó hợp duyên nó tạo ra. Cho nên nó có những cây cỏ lạ, mà có những cây cỏ xưa kia mọc mà bây giờ đã mất, đang mất. Chúng ta không lưu ý, chứ chúng ta lưu ý bởi vì môi trường của loài cây đó nó không thể sống được trong môi trường của thời tiết này nữa cho nên cây cỏ đó bị mất. Còn tại sao con người chúng ta lại sống được? Vì con người chúng ta thích nghi được, thích nghi theo từng thời tiết. Cho nên vì sự cái thích nghi đó mà gặp những thời tiết quá ô nhiễm cho nên nó sinh ra nhiều bệnh tật rồi có khi cái người mà thích nghi được thì sống, cái người mà không thích nghi

được thì phải chết. Đó thì mấy con thấy đó là nhân quả. Thầy giải thích để sau này khi mấy con làm bài luận về nhân quả thời tiết hay là thiên nhiên thì mấy con sẽ đi đến chỗ này. Còn nhiều chỗ mà mấy con chưa hiểu, chưa thấy được bởi vì trong mấy con chưa có đủ trí tuệ tam minh, chưa nhìn được không gian và thời gian, do đó nhìn suốt nhân quả không thấy được. Tại vì như thế nào, thầy ví dụ, như con thấy một con kiến bò trên mặt nền nhà của chúng ta thì mấy con chưa thấy suốt được nhân quả của nó, chưa thấy suốt được nhân quả của nó thì các con chưa biết kiếp trước nó là ai có phải vậy không. Do đó mấy con thấy bằng mắt, nhìn nó bằng mắt thấy nó chỉ là con kiến mà thôi. Nhưng sự thật ra, nó thành ra con kiến, nó do cái nghiệp lực nào, của ai, ở cái thời điểm nào mà hiện giờ nó là con kiến. Cho nên, khi một người có đôi mắt tam minh thì người ta nhìn suốt qua cái lớp nghiệp tức là nhân quả đó mấy con cho nên người ta thấy rõ. Còn mình, thì dựa theo cái chỗ luận, nhưng mà luận làm sao có khoa học để người ta tin có nhân quả thật, chứ nếu không người ta cũng không tin. Nhiều khi người ta nói đó là tự nhiên thôi, có hạt thì nó phải lên cây ra

cái quả, đó là tự nhiên. Sự thật mình muốn dẫn chứng từ cái nhân, cái quả, để rồi tuân tự đến những cái hành động của mọi động vật, của chúng ta, cho đến những hành động của thời tiết nắng mưa gió bão. Những cái rung động đó nó sẽ tạo thành những duyên hợp và nó trùng trùng duyên hợp để từ đó vạn vật khởi sinh ra nhiều loại, nhiều thứ trên môi trường sống.

Hôm nay mấy con hiểu được, thì qua bài luận này thầy sẽ đọc và thầy sẽ góp ý thêm nếu mà còn thiếu, thầy sẽ góp ý thêm. Còn cái bài mà luận mà đúng, hay không thiếu thì thầy sẽ cho cái bài này tạm đủ, luận như vậy là không thiếu không thừa, còn thiếu gì thầy thêm. Ví dụ thiếu kết luận thì thầy bảo kết luận của sự hiểu biết này trong cái bài này và đồng thời thầy sẽ cho bài kế tiếp. Và từ những cái bài như thế này, thầy sẽ sắp xếp mấy con vào các lớp để mấy con đúng với đặc tướng, đúng với khả năng của mình để cho mình có sự quán tư duy, suy nghĩ để làm những bài kế tiếp sau được đầy đủ, trọn vẹn và luôn luôn có được sự tiến bộ triển khai được tri kiến của mình, càng lúc tri kiến càng hiểu, hiểu một cách đúng đắn, hiểu một cách không có mông lung, hiểu

một cách ngay. Khi mà ác pháp tác đến là hiểu ngay liền không còn bị lệch lạc của sự hiểu biết đó nữa làm tâm chúng ta bất động trước các ác pháp.

Bởi vì, cái định này, cái phương pháp mà tu để tâm mình được an ổn thì gọi là Định Vô Lậu. **Cuộc đời tu hành của chúng ta vốn tu để tâm không còn lậu hoặc tức là tâm không còn tham, sân, si.** Mà cái phương pháp làm cho chúng ta không còn tham, sân, si, nếu chúng ta không tập luyện, không rèn luyện cho nhu nhuyễn, thuần thục thì làm sao chúng ta được giải thoát? *Cho nên, chúng ta tu tập cái pháp này rất nhiều, rất nhiều, tu không thể ít được, buộc lòng chúng ta phải rèn luyện triển khai tri kiến chúng ta hằng ngày. Nghĩa là chúng ta tu pháp gì thì pháp nhưng mỗi ngày ít ra chúng ta phải dành ra một tiếng để tư duy, suy nghĩ về những đề tài.* Bắt đầu bây giờ nói nhân quả, nhưng ngày mai các con sẽ học qua những đề tài nhân quả này xong thì các con sẽ học những đề tài khác như: thân vô thường, các pháp vô thường, thời tiết vô thường, tất cả những điều kiện mà chúng ta cần thấy sự vô thường của các pháp. Rồi mấy con sẽ học đến thân ngũ uẩn, phải

quán thân ngũ uẩn bất tịnh, phải quán thân ngũ uẩn vô thường, phải quán thân ngũ uẩn nhân quả. Rồi mấy con phải quán thập nhị nhân duyên: thập nhị nhân duyên của nhân quả, thập nhị nhân duyên của thân các con. Do đó, các con còn đi sâu bởi vì Định Vô Lậu làm cho tâm các con phải có sự hiểu biết vô lậu cho nên các con phải học rất nhiều. Như thập thất kiết sử các con cũng phải quán, cũng phải hiểu, rồi thân ngũ uẩn này, rồi nhân quả này, rồi bất tịnh này, rồi thực phẩm bất tịnh này. Tất cả những điều đó mấy con đều được làm thành những bài quán để cho tri kiến của các con rất thâm sâu tất cả những cái phương pháp, làm cho mấy con có hiểu biết như thật để mà được giải thoát. Những bài mà Phật dạy trong kinh đều hoàn toàn như thật, không có bài nào trừu tượng. Mục đích nó phải thấy như thật mới gọi là chánh kiến, chánh tư duy, chứ không thấy như thật thì không thể nào là chánh kiến, chánh tư duy được. *Mục đích là từ chỗ mình không hiểu mình cố gắng mình triển khai, từ chỗ không hiểu mình cố gắng học tập để cho mình hiểu. Từ cái huân của kinh sách, của những người khác hiểu, như mấy con đọc sách đọc kinh mấy*

con hiểu một phần nào, nhưng mấy con còn triển khai qua kinh nghiệm bản thân của mình. Từ khi mình tiếp xúc với mọi vật, mọi sự kiện mà nó xảy ra trong tâm mình, lúc buồn phiền, lúc vui đều là có những đề tài chúng ta quán nhân quả tất cả, không có đề tài nào là không có nhân quả trong đó. Bởi vì, chúng ta sinh ra trong nhân quả, sống trong nhân quả, chết trong nhân quả, dù là thập nhị nhân duyên, dù là thân ngũ uẩn, dù là thập thất kiết sử. Tất cả mọi cái đều quay cuồng trong quy luật của nhân quả, cho nên bài nhân quả là bài đầu tiên, để sau đó mỗi bài khác chúng ta đều thấy nó quay cuồng trong nhân quả. Từ đó truy ra nó là một sự thật, sự thật của môi trường sống, sự thật của kiếp người chúng ta, khi sinh ra đã mang lấy những nỗi đau khổ đó.

Hôm nay các con đã hiểu biết về cái phần của Định Vô Lậu, nó là một phương pháp rất quan trọng của Đạo Phật. Khi mà chúng ta tu Tứ Chánh Cần thì chúng ta có 4 pháp:

- Pháp thứ nhất thì chúng ta thấy Đức Phật dạy chúng ta Chánh niệm tỉnh giác tức là đi kinh hành như Thầy dạy hôm qua mấy

con thấy. Chánh niệm Tỉnh giác có 4 cách đi kinh hành.

- Rồi dạy chúng ta Định niệm hơi thở. Thì các con thấy đó là Định niệm hơi thở có từ cái hơi thở (từ bài Xuất tức, nhập tức tức là bài dạy về hơi thở), có 16 đề mục. Thân hành niệm có 2 đề mục. Giới của Sadi dạy cho La Hầu La thì thêm 1 đề tài nữa. Tức là 19 đề mục của Định niệm hơi thở.

- Đồng thời Đức Phật dạy lại cho chúng ta Định Vô Lậu và Định Sáng Suốt. Đó là 4 loại định mà đầu tiên chúng ta tu tập. Nhưng Định Sáng Suốt chỉ là sự nghỉ ngơi sau những lúc chúng ta tập các pháp, như tập thân hành niệm, tập định niệm hơi thở, tập chánh niệm tỉnh giác, hoặc tập Định Vô Lậu, rồi sau đó tập định thư giãn tức là nghỉ ngơi.

Cho nên, trong 4 loại định này thì cái định quan trọng nhất ở trong 4 phương pháp tu tập này ngăn ác diệt ác pháp để sinh thiện tăng trưởng thiện đó là Định Vô Lậu, vì vô lậu tức là ngăn và diệt tất cả ác pháp. Rất là quan trọng. Nó là một phương pháp và một đề tài mà tu tập cho người tu để được giải thoát, để được mục đích chúng



được đạo quả A la hán thì người đó là người phải tu Định Vô Lậu. Ngoài Định Vô Lậu tu thì chúng ta sẽ bị ức chế tâm. Nếu chúng ta tu Định niệm hơi thở không khéo thì chúng ta cũng sẽ bị ức chế tâm. Nếu chúng ta tu Chánh niệm tỉnh giác không khéo thì chúng ta cũng bị ức chế tâm. **Trừ ra có Định Vô Lậu là không bị ức chế tâm, vì triển khai sự hiểu biết của chúng ta để từ hiểu biết đó mà làm chủ xả được tâm chúng ta.** Cho nên chúng ta không còn phiền não, không còn khổ đau, không còn ham muốn, không còn giận hờn, không còn si mê, thì đó là Định Vô Lậu. Cho nên Định Vô Lậu rất là quan trọng.

Một người có sự hiểu biết về nhân quả mà không xả được tâm là người đó chưa hiểu nhân quả, chưa hiểu nhân quả. Cho nên vì có sự hiểu biết mà chưa nhu nhuyễn, chưa thấm nhuần. Như khi các con làm bài luận cho thầy, viết nó rất đúng không sai chút nào mà sao thấy tâm con không xả được, mỗi lần có ác pháp thì con có phiền não. Thì tự hỏi mình có hiểu biết nhưng có thấm nhuần được cái này chưa? Mà chưa thấm nhuần thì cách thức để mà tu tập Định Vô Lậu tức là làm cho nó nhu nhuyễn, thấm nhuần được

cái lý nhân quả, cái lý của Định Vô Lậu là chúng ta xả tâm mình mới dễ dàng. Do đó muốn thấm nhuần, thì hiện giờ, thay vì một người học trò họ phải học cho thuộc lòng một cái bài như thế này để rồi trả bài cho một ông thầy giáo. Sau khi họ trả bài rồi, dù như thế nào họ đã học thuộc thì chắc chắn nó cũng phải nhớ trong lòng họ, dù năm năm, mười năm sau họ cũng còn nhớ chứ không phải quên, gọi là người học trò học thuộc bài. Còn người không học thuộc bài là người đó chưa thấm nhuần được bài đó.

**Mục đích của chúng ta ở đây làm cái bài, rồi từ đó chúng ta học cái bài, hằng ngày đọc tới đọc lui để thấm nhuần cái lý nhân quả để từ đó các ác pháp tác động, thì khi chúng ta thấm nhuần thì chúng ta sẽ dễ dàng xả tâm mình.**

Ví dụ như Thầy nói như thế này mấy con thấy, bởi vì chương trình giáo dục đào tạo của Đạo Phật giúp cho tâm chúng ta vô lậu với chương trình giáo dục của bộ giáo dục dạy chúng ta học chữ cũng giống nhau, nó không khác. Thầy dạy các con làm toán mà các con không thuộc cửu chương thì làm sao các con làm toán được, có phải không?

Không thuộc cửu chương làm toán nhân được mấy con. Cho nên buộc mấy con phải làm toán nhân. Khi thầy nhớ lúc nhỏ thầy học cửu chương, ông thầy ổng dò cửu chương, bắt từ đầu đến cuối bảng cửu chương thầy đọc vanh vách, nhưng mà hỏi bắt đọc bắt ngang thì nhiều khi thầy hổng có nhớ, các con hiểu không? Mà khi một đứa học trò mà thắm nhuần được bảng cửu chương hỏi đầu nó trả lời đó, không bao giờ trả lời sai. Vì vậy mà khi chúng ta tu Định Vô Lậu nó phải thắm nhuần như học bảng cửu chương . Để làm gì? Ác pháp nó tác động vào chúng ta không phải lựa nữa, nó tác động vào biết ngay liền để mà xả tâm, gọi là thắm nhuần được Định Vô Lậu. Nói Vô Lậu thực sự mà phải thắm nhuần bằng tri kiến của chúng ta.

Cho nên hôm nay lớp học này, buộc lòng mấy biết tự mình triển khai cái hiểu biết của mình ra. Rồi bắt đầu từ đó mấy con sẽ thắm nhuần bằng sự đọc đi đọc lại rất nhiều lần, tức là quán. Các con nghe nói Định Vô Lậu hay là thiền quán không? Quán tức là tư duy, suy nghĩ, quán xét làm cho thắm nhuần được cái điều đó gọi là thiền quán. Cho nên Định Vô Lậu thì chúng ta phải hiểu nó là thiền quán, để Tâm Bất Động. Mà Tâm Bất

Động thì có danh từ Đức Phật nói Bất Động Tâm Định, hay là có cái tên nữa, cái tên của Bất Động Tâm Định gọi là Vô Tướng Tâm Định. Nó không còn cái tướng dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu cho nên gọi là Vô Tướng Tâm Định.

Như vậy mấy con hiểu rằng Đạo Phật dạy chúng ta rất rõ ràng nhưng tại sao chúng ta không giải thoát? Là tại vì chúng ta tu không thắm nhuần, không nhu nhuyễn. Cho nên đức Đức Phật nói : “Tâm định tĩnh nhu nhuyễn dễ sử dụng”. Khi tri kiến chúng ta nhu nhuyễn dễ sử dụng thì chúng ta sẽ chuyển hóa tất cả những nỗi khổ đau trong thân tâm chúng ta. Các con thấy rõ, như bây giờ mình chưa nhu nhuyễn, chưa dễ sử dụng thì mình đâu có làm sao mà khỏi sự phiền não, khỏi sự đau khổ khi ác pháp tác động vào.

Cho nên sự tu tập là sự phải rèn luyện, tập luyện nhu nhuyễn, đúng cách. Mà đúng cách là như thế nào? Là phải làm những bài như thế này. Ngày nào tới giờ các con thấy người học chữ thì người ta có làm bài, nhưng làm bài để người ta tiến tới học văn , viết văn này kia. Còn chúng ta học là để mục

đích chúng ta là mọi ác pháp tác động vào sự hiểu biết đó nó sẽ làm chúng ta bất động, không còn dao động nữa.

Cho nên hôm nay thì mấy con được thầy sắp xếp từng trình độ, mấy con không hiểu biết không có nghĩa là mấy con dở. Mấy con cứ nghĩ rằng mình đi học mà, mình đi tu mà, chỗ không biết mình sẽ học và mình biết. Đừng có nghĩ rằng thầy sắp xếp cái lớp của mấy con vào cái lớp để mấy con vào học, mấy con đừng có mặc cảm. Mình dở thì mình cứ học cái lớp căn bản được giảng, giải thích rõ ràng rồi từ đó mình ghi nhớ được những gì mình đã học, mình lại viết ra. Mỗi lần mình viết ra là mình thuộc thêm một mớ, mình hiểu thêm một mớ. Và cố gắng như vậy rèn luyện mình trong một năm, thầy nghĩ rằng cái Định Vô Lậu mà các con học một năm thì tâm mấy con sẽ được giải thoát, không còn khổ đau. Bởi vì các con quá thông rồi. Ráng cố gắng mà học tập.

Thầy nghĩ rằng cái lớp này là cái lớp đi đến chỗ sự thật, chúng ta phải thấy sự giải thoát thật sự, chớ không phải là nói mà không giải thoát. Cho nên phải ráng học và phải ráng siêng năng làm bài, và phải tập

tỉnh thức, phải tập chánh niệm tỉnh giác. Là vì chúng ta biết đêm chúng ta còn có sự thiếu tỉnh giác, nếu không tập đi kinh hành thì chúng ta sẽ bị hôn trầm, thùy miên làm chúng ta mờ mịt và sự mờ mịt đó làm chúng ta không định tĩnh.

Nghe danh từ Đức Phật dạy: “Tâm định tĩnh nhu nhuyễn dễ sử dụng” , mà chúng ta không chịu tập chánh niệm tỉnh giác thì làm sao định tĩnh? Vì vậy phương pháp mà chúng ta đi kinh hành, 4 giai đoạn đi kinh hành là tập chúng ta định tĩnh. **Người nào cứ nghĩ rằng tôi tập Định Vô Lậu là sẽ giải thoát, nhưng mấy con thiếu định tĩnh thì mấy con sẽ bị mờ mịt liền tức khắc mà không còn đủ tri kiến để đương đầu với ác pháp. Còn trái lại, mấy con có sức định tĩnh nhưng mấy con không đủ tri kiến giải thoát thì mấy con sẽ bị ức chế tâm.** Cho nên Đức Phật ghép lại những từ để chỉ cho chúng ta cái tâm của chúng ra được giải thoát, thì Đức Phật nói: “Tâm định tĩnh nhu nhuyễn dễ sử dụng”. Khi nó định tĩnh nhu nhuyễn dễ sử dụng, tức là nó đầy đủ cả chánh niệm tỉnh giác và Định Vô Lậu thì nó mới đủ sức để đương đầu với ác pháp, nó mới hóa giải được tâm của chúng ta.

Vậy thì các con thấy hiện giờ thì nhớ những điều kiện mà thầy nói, rồi thầy sẽ theo cái bài luận. Bây giờ mấy con nộp hết bài đầu đủ rồi, còn người nào chưa nộp thì sẽ tiếp tục làm nộp để chúng ta tu học thực. Chứ nếu không có chịu nộp bài cho thầy thì đương nhiên là mấy con không có tu tập được, hãy nhớ kĩ. Và đồng thời, thầy xin nhắc lại một lần nữa là : bắt đầu bây giờ thì thầy xếp lớp của mấy con về sự tu tập định tĩnh, chánh niệm tĩnh giác, tức là mấy con sẽ đi kinh hành cho thầy xem. Thầy có đem cái tập vở theo để mà thầy ghi cái sức định tĩnh của mấy con.

Cái sức định tĩnh như thế nào? Đầu tiên người tu tập ít nhất mà được dự trong lớp này thì ít nhất mấy con cũng phải nhiếp tâm được 1 phút. Mấy con nghĩ một phút thì: Bắt đầu bây giờ thầy định tĩnh được trong hơi thở của thầy, mà hơi thở của thầy nó bình thường, không dài, mà cũng không ngắn lắm thì thầy lấy trung bình là 20 hơi thở là 1 phút. Còn người ngắn thì nó hơn 20 hơi thở, tức là hơi thở ngắn. Còn hơi thở dài thì nó bắt đầu từ 17, 18, 15, 16, rồi 10 thì hơi thở đó là hơi thở dài, tức là thở chậm hơn một chút.

Như vậy là căn cứ vào 1 phút mà lấy tiêu chuẩn để mà tu tập. Thí dụ như, một người hơi thở ngắn thì phải thở hơn 20 hơi thở, mà hơi thở vừa vừa thì 20 hơi thở, và đồng thời hơi thở dài nó còn lại mười mấy hơi thở, 14, 15 hay 10 hơi thở là một phút. Vậy thì căn cứ vào cái chỗ bước đi cũng như cái chỗ tu tập của mấy con thì thầy chỉ lấy cái căn bản nhất là phải tập cho được một phút nhiếp tâm không có niệm gì khởi trong đó, còn có niệm gì khởi trong đó thì chưa được xếp vào cái lớp này. Mấy con hiểu chưa? Bởi vì nếu mà chưa được thì mấy con phải tự ở ngoài tập cho được một phút rồi mới được vào trong lớp chánh niệm này. Rồi từ cái người một phút, rồi tới 15 phút, rồi 10 phút, rồi 20 phút, 30 phút, 1 giờ nhiếp tâm không có niệm gì hết, Thầy căn cứ vào chỗ đó mà xếp lớp.





## 005-(LCK-002)

**\* Sắp Xếp Lớp Chánh Niệm Tĩnh Giác**

**\* Trang Bị Tri Kiến Giải Thoát**



Thầy sắp xếp cái lớp để tu tập Chánh Niệm Tĩnh Giác. Nếu mà mấy con nhiếp tâm dở quá, 0,5 phút mà không được mà đã có niệm vọng tưởng khởi vào, thì như vậy sức mấy con chưa đủ thì chưa xếp vào trong cái lớp tu này được. Vì vậy mà mấy con phải cố gắng tập, tập hơn nữa để rồi mấy con tiến lên; còn 1 phút thì được xếp vào cái lớp để mà Thầy hướng dẫn cho dễ thì mấy con tự phải ráng cố gắng tu đạt được 1 phút, 1 phút có thể như thế nào? Các con đi kinh hành trong một phút đây, từ đây mà bước tới cửa là 1 phút thì các con nhắc *“tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành”*, rồi các con bước đi cảm nhận bước đi mình rõ ràng cho đến khi đứng tới đó là 1 phút thì các con đã nhiếp tâm được 1 phút. Trong 1 phút đó, nhiếp trong buổi sáng các con tốt,

niếp trong buổi chiều các con tốt, nhiếp trong buổi tối các con tốt, nhiếp trong buổi khuya các con tốt. Bốn thời công phu đều các con tu tập tốt, thì đó là các con đạt được chất lượng nhiếp tâm trong 1 phút, còn nếu chưa được thì mấy con phải tập trở lại mấy giây. Thí dụ, như 30 giây, hoặc là 40 giây nhiếp tâm cho kỹ từng hơi thở, nhiếp tâm cho rất kỹ.

Thì trong sự nhiếp tâm kỹ như vậy nó mới đạt được cái chất lượng của sức tĩnh giác. Không lẽ bây giờ mấy con tỉnh giác trong một phút mà không tỉnh được sao? Nghĩa là bây giờ mình bước đi mình biết cảm nhận sự bước đi của mình mà mình không tỉnh nó sao, mấy con thấy 1 phút mà.

Vậy thì ở đây ai là người đã nhiếp tâm được 1 phút, thì ghi cho Thầy, Thầy sẽ gửi tập giấy này cho mấy con mỗi người sẽ là một tờ giấy ghi tên mình, và cái sự nhiếp tâm của mình được 1 phút thì cứ ghi, được 2 phút thì mấy con ghi, mà 5 phút thì mấy con ghi 5 phút. Vì hiện giờ người nào cũng có tập tỉnh thức hết, cũng có đi kinh hành hết rồi, biết cái khả năng của mình ở cái mức nào. Nếu mấy con thấy mình được 30 phút ghi 30

phút, được 50 phút thì ghi 50 phút; và đồng thời trong cái tờ giấy thì mấy con ghi cho Thầy thêm là thời khóa tức là giờ: Thí dụ như 7 giờ tối thì mấy con sẽ đi nghỉ, đi nghỉ thì 10 giờ, hay hoặc là 9 giờ. Nhưng mà khi mà đặt cái thời khóa giờ giấc như vậy rồi thì các con không được thay đổi nữa. Hiện bây giờ mấy con lượng sức của mình để Thầy sắp lớp mà, còn nếu mấy con nói sai là mấy con tu không nổi đó.

Thí dụ, như bây giờ đặt thành vấn đề, như giờ giấc như thầy Chân Thành thức suốt đêm mà thầy tu được, hôn trầm, thù miên thầy hết, thì thầy ghi rằng: Con chỉ có nghỉ buổi trưa 30 phút, và đồng thời con tu suốt và tới cuối cùng, như vậy suốt đêm con tu, con chỉ có nghỉ lại, ăn cơm xong thì con nghỉ có 30 phút thôi, rồi bắt đầu dậy con lại tiếp tục con tu. Thì như vậy cái người đó Thầy sẽ sắp cái lớp của họ ở trên cái chỗ mà đã phá cái hôn trầm, thù miên, họ đã phá được. Còn mấy con chưa được như vậy thì mấy con ghi theo cái trình độ, cái lịch trình, cái thời gian của mình tu tập. Thí dụ như một cái sức của mấy con tu từ 7 giờ tối cho đến 8 giờ, Thầy nói 8 giờ thôi, cái sức nó một giờ thôi thì mấy con ghi, mà từ khuya dậy - từ

3 giờ mấy con tu đến 5 giờ thì mấy con ghi; hay hoặc là từ 4 giờ đến 5 giờ, tùy theo cái sức. Thầy không ép mấy con tu nhiều, mà Thầy chỉ cần mấy con tu đúng với cái thời gian mà mấy con đã lập thành cho cái sự tu tập của mình, ngắn thì lần lượt mấy con sẽ tăng lên, mà dài thì lần lượt mấy con sẽ tiến tới cái khoảng khác nữa.

Đó, cho nên, đặt thành vấn đề như thầy Chân Thành ở đây, để thấy rằng thầy tu bây giờ thời gian của thầy đã nói liền, thầy chỉ còn ăn cơm, ăn cơm xong thì Thầy không thể nào tu, cho nên thầy phải nghỉ 30 phút rồi thầy mới tiếp tục tu.

Đó, thì bắt đầu bây giờ mấy con sắp xếp những cái thời gian, để cho Thầy biết những cái thời khóa của mấy con tu, để Thầy phân các con ở cái lớp nào. Để khi mà kiểm tra để giúp cho mấy con tu đúng, chứ không khéo bỏ lơ thì mấy con thấy cái sự lười biếng, thì mấy con thấy bữa nay nó mệt nhọc quá, thôi đi ngủ sớm, trước, thì như vậy không được; *phải chiến thắng tận cùng, chết là chết chứ khi mình đặt ra thời khóa, là coi như là mình đặt ra cái giới để mình giữ gìn rồi, nhất định là không phạm; chết bỏ chứ nhất*

*định lúc bấy giờ tu, nhất định là phải chiến đấu tận cùng, buồn ngủ gì, mệt nhọc gì thì mấy con cũng phải đúng giờ mấy con mới đi ngủ. Như vậy là cái cách thức tập làm chủ thân tâm mình chứ không để những cái dục đó nó sai mình. Bởi vì cái ăn, cái ngủ là đều là dục hết, mà nó làm cho mình uể oải, làm cho mình mệt nhọc, làm cho mình đi ngủ trước giờ là mình bị dục sai, chứ không phải mình ly dục, buộc lòng mình phải giữ giờ rất nghiêm chỉnh để cho mình ly.*

Như vậy, Thầy sẽ cho mấy con, hoặc là mấy con về có giấy mấy con sẽ ghi, hoặc là hiện giờ Thầy sẽ cho mấy con ghi, cái tờ giấy này; hoặc là mấy con về mấy con ghi cái giờ giấc của mình như thế nào, sáng tu từ mấy giờ, rồi đến mấy giờ nghỉ, rồi ăn cơm như thế nào; rồi chiều mấy con tu mấy giờ; rồi tới gần tối thì mấy con nghỉ mấy giờ, ghi cái thời khóa mấy giờ; rồi tối mấy giờ cho đến mấy giờ con nghỉ, giờ khuya thức dậy mấy giờ. Thầy không cần mấy con phải ghi cái giờ quá nhiều, mà mấy con không đủ sức. Bởi vì không đủ sức, mình ráng cố gắng á, thì cái cơ thể mình nó sẽ mệt mỏi và nó sẽ mệt mỏi nhiều thì tức là nó sẽ bị hôn trầm,

thùy miên nhiều. Mà tu như vậy nó không chất lượng, Thầy chỉ mong mấy con ghi thật sự với cái khả năng của mình, để từng lần lượt mình tụ tập, mình đẩy lui và mình tiến tới thì nó có căn bản và nó tiến bộ hơn.

Đây là những cái lớp mà đào tạo thì nó phải thực, chứ không thể nào không thực, phải sắp cho đúng cái trình độ, cái khả năng, cái đặc tướng của những người tu trong cái giờ giấc đó để cho họ tu cho đạt được cái chất lượng, chứ không thể. Các con thấy, bây giờ mình thấy người nào cũng thức 7 giờ cho đến 10 giờ đi ngủ, rồi cái *khả năng của người đó nó không có đủ sức như vậy, mà họ phải ráng theo bạn bè của mình, thì những cái giờ mà họ ráng đó, thì nó vô dụng lắm, nó không có kết quả gì đâu, bởi vì mình ráng nó thôi, mà nó còn sanh ra mệt mỏi nữa. Rồi từ cái ngày này mệt mỏi nó sang qua người khác mệt mỏi, và như vậy thì coi như một thời gian sau thì các con sẽ bỏ cuộc không có còn tụ tập được nữa.*

**[Tu sinh]:** *Thưa Thầy, cho con xin cuốn tập con ghi cái thời khóa của con.*

**[Trưởng lão]:** Rồi con lấy đi.

Vậy thì hôm nay thì thôi Thầy nói vậy thì ngày mai là bên nam rồi, thì bữa nay thì các con sẽ ghi cho Thầy, rồi ngày mai mấy con sẽ đem nộp cái thời khóa, cái nhiếp tâm của mấy con để Thầy biết cái pháp tu về Chánh Niệm Tỉnh Giác của mấy con, đi kinh hành khoảng thời gian nhiếp tâm như thế nào, để mà Thầy căn cứ vào đó mà sắp lớp cho mấy con, và đồng thời cái thời khóa tu tập của mấy con nữa. Đó là cái điều cần thiết của cái buổi sắp lớp hôm nay. Rồi sau đây khi mà sắp lớp rồi đó thì bắt đầu mấy con sẽ đi kinh hành, Thầy sẽ xem xét cái hành động tu tập của mấy con, coi đúng sai để mà Thầy chỉnh lại. Và đồng thời sự quán xét của mấy con, sâu, cạn thì để Thầy trợ giúp thêm những cái sự hiểu biết về nhân quả tức là tu Định Vô Lậu. Đó là những cái phần Thầy sẽ làm việc.

Ngày mai, thì bên nam Thầy cũng phân như vậy, để rồi bên nam họ sẽ ghi lại cho Thầy cụ thể, để rồi Thầy biết được cái đặc tướng, cái khả năng của mấy con tu hành từ lâu tới giờ nó được cái gì, chưa được cái gì? Và đồng thời mấy con cũng nên ghi thêm cái phần, nếu mà mấy con có cái trạng thái tướng nào thì mấy con ghi thêm cái phần đó,

để Thầy lưu ý cái phần mấy con bị những cái trạng thái đó để Thầy trợ giúp cho mấy con xả cái sai hoặc là lọt vào những cái định tướng, thì Thầy sẽ trợ giúp cho mấy con vượt ra khỏi những cái định tướng đó.

Bởi vì cái phần Chánh Niệm Tĩnh Giác, thì thường chúng ta do tu tập mà chúng ta cố gắng cho nó hết niệm thì chúng ta hay lọt vào những cái định tướng. Cho nên do vì vậy mà mấy con Thầy những cái trạng thái gì, hoặc là những cái sắc tướng gì, hoặc là những thính tướng nào thì mấy con ghi vào trong những cái tập sổ của mấy con, để rồi Thầy sẽ theo đó mà Thầy sẽ hướng dẫn cho mấy con cụ thể, để giúp cho mấy con tu tập cho đạt được kết quả mấy con.

Đó, thì cái phần hôm nay, lẽ ra thì hôm qua Thầy phải nói trước cho mấy con ghi cái thời khóa, nhưng vì Thầy muốn hôm nay, để mà chia ra các cái lớp của bên nữ, để cho mấy con có cần trình độ hợp để mấy con tu, cho nên, đây là cái đầu tiên. Ngày mai các con sẽ ghi lại rồi trước 7 giờ các con sẽ đem chồng lên đây, rồi các con về. Nghĩa là trước 7 giờ. Thay vì phải có một cái phòng học, cái tổ đường riêng cho bên nữ thì rất tiện là



vì các con sẽ đến cái phòng đó, thì các con sẽ nộp bài để đó, thì Thầy sẽ đến Thầy lấy bài về Thầy xem xét, Thầy sắp lớp, rồi Thầy báo cho mấy con cái lớp nào học ngày nào, cái lớp nào học ngày nào. Bởi vì cái trình độ, chẳng hạn như bây giờ trong cái số mấy con học đây, thì nếu mà phân ra làm 3 lớp thì Thầy phải dạy 3 bữa, trong một tuần lẽ phải ba bữa. Mà nếu mà phân làm 4 lớp thì Thầy cũng phải chịu khó dạy bốn bữa, bởi vì mỗi lớp nó theo có trình độ, không thể cho cái lớp kia ngồi mà nghe cái lớp này.

Thí dụ cái lớp này thấp, cái lớp kia cao hoặc là cái lớp này cao, cái lớp kia thấp, thì khi con nghe thì mấy con sẽ bị ảnh hưởng mà không tốt do cái sự tụ tập, vì vậy mà Thầy muốn cái lớp nào nó ra cái lớp này, để rồi Thầy hướng dẫn thêm về cái lớp đó mà thôi.

Mà các con cứ lo những cái gì mà Thầy dạy, để cho các con không còn bị nghe những cái khác, làm cho mấy con chuyên vào cái chỗ mà Thầy dạy mấy con tu, thì lần lượt mấy con sẽ lên lớp một cách rất dễ dàng.

Còn nếu tu chung như thế này, thì nói một người thì mọi người khác nghe, nhưng

mình cứ ngỡ tưởng mình nghe là mình đã tu tập được, nhưng mà sự thật cái đó là bị tưởng. Sự tu tập là phải tập luyện nó mới đạt được chứ không thể. Và đồng thời, nghe một cái điều gì đó mà mình chưa làm được tới đó thì cái tưởng của mình nó sẽ hoạt động, nó sẽ tạo cho mình có cái tưởng đó, cho nên vì vậy nó rất nguy hiểm. Bởi vì trong chúng ta nó có cái tưởng uẩn, nó lắng nghe ý thức của nó, cái tai nó lắng nghe. Nhưng mà cái tưởng nó rất hiểu biết vì cái tưởng uẩn, nó ở trong cái thân ngũ uẩn này. Cho nên mọi cái tâm niệm của chúng ta có cái gì là cái tưởng nó đều biết hết, đó là một cái thằng giặc, mà nó là cái thằng giặc điệp nó ở trong chúng ta.

Cho nên ví dụ như mấy con tu được cái gì đó, mấy con nói ra thì nó biết liền, nó biết liền thì nó quậy phá mấy con liền tức khắc, vừa tu sao tốt mà nói tốt cái bắt đầu tu không được nữa. Nó biết rồi, bởi vì nó là cái thằng giặc điệp, nó đang nằm ở trong tập của mấy con, đó là thằng tưởng chứ không có gì hết, cho nên nói rất rõ. Vậy cho nên nhiều khi tu không dám nói gì hết, nói ra sao nó biết cái đó nó làm cho mình rất là khó khăn, khổ sở. Cho nên ở đây khi mình nghe một

cái gì mà nó hay rồi thì tưởng nó nhận ra, thì nó làm cho mình tu là mình được cái đó, sự thật ra mình bị tưởng chứ không phải mình đã đạt được cái đó đâu, rất nguy hiểm là cái tưởng.

Cho nên ở đây Đức Phật lấy ý thức mà tu chứ không lấy cái tưởng mà tu, nhưng chúng ta biết sử dụng tưởng nhưng mà tưởng đúng chứ không phải tưởng sai. Thí dụ như tưởng thân bất tịnh, tưởng hôi thối, tưởng sinh, tất cả những cái đó đều là tưởng, tưởng thực phẩm bất tịnh thì đó cũng là cái tưởng thôi nhưng mà nó sự thật, thực phẩm có bất tịnh, thân chúng ta có bất định thật, cho nên chúng ta tưởng. Bây giờ thân chúng ta không có hôi thối nhưng mà chúng ta tưởng không hôi thối, mà sự thật ra cái thân chúng ta sẽ hôi thối chứ đâu phải là không hôi thối, cho nên vì vậy cái tưởng đúng chứ không phải cái tưởng sai.

Nhưng mà vì cái tu tập tưởng đó để chúng ta ly dục ly ác pháp, cho nên nó trở thành đúng pháp, còn chúng ta tưởng để mà có thần thông, tưởng nó có trạng thái hỷ lạc, tưởng có hào quang ánh sáng, thì cái tưởng này nó không có lợi ích cho chúng ta mà nó

tạo cho chúng ta có một cái chướng ngại, ngồi thiền mà lại hào quang ánh sáng phát ra, sáng trời sáng đất thì như vậy không phải là lợi ích cho chúng ta mà là tai hại cho chúng ta.

Cho nên ở đây Thầy muốn nói những cái điều kiện sắp lớp là nó có những cái khó là làm sao sắp đặt cho mấy con đúng cái trình độ, đúng cái đặc tướng, đúng như cái khả năng của mấy con để mấy con tu cho được, chứ nếu mà nó trật thì mấy con tu không được, tu không kết quả, buộc lòng nói về. Bởi vì cái chương trình giáo dục đào tạo của 8 cái lớp Bát Chánh Đạo mà, nó là cái chân lý, nó là cái chương trình giáo dục rồi, mà nếu mà mình sắp lớp sai thì cái người tu đó họ sẽ không đạt được, cũng như bây giờ cái trình độ của các con mới vào lớp 1 mà cho các con vào lớp 5 thì các con làm sao các con học? Cũng như bây giờ cái trình độ các con còn ở tiểu học mà cho lên trung học thì làm sao các con học được. Rồi các con ở trên đó các con cứ ngỡ tưởng mình là trung học cuối cùng các con không tiếp thu được cái gì hết, cho nên phải sắp làm sao cho đúng cái lớp của mấy con, cái trình độ của mấy con, để Thầy dẫn dắt mấy con,

làm mấy con đi đến thì cái kết quả nó mới bảo đảm. Thầy biết rằng mấy con có tu tập, nhưng mà sự tu tập đó phải sắp cho đúng cái công phu tu tập đó nó không phí, mà không khéo thì sắp nó phí.

Thí dụ như bây giờ cái khả năng các con tu tới đó mà Thầy buộc mấy con phải vào cái lớp 1 ngồi tu thì mấy con thấy thừa sức rồi, mấy con có tu gì được đâu ngồi chơi vậy thôi thì nó phí cái thời gian của mấy con thì cũng không ích, cho nên nó rất uổng, nó rất uổng cái thời gian.

Đến đây, thì bắt đầu thì coi như là buổi hôm nay thì mấy con về cố gắng tập cái sức tinh thức, đi kinh hành như Thầy đã dạy hôm qua rồi, mấy con nhớ đi như vậy.

*Hôm qua, tại sao Thầy đi mười bước mà Thầy ngồi lại, mà Thầy không đi hai mươi bước? Mọi lần thì Thầy dạy mấy con đi hai mươi bước, mà hôm qua Thầy đi có 10 bước, có có phải đúng không mấy con Thầy dạy vậy. Tại sao Thầy thu ngắn lại mấy con, Thầy muốn các con phải rèn luyện nghị lực của mấy con, nghĩa là phải can đảm, bởi vì cái lớp này là lớp chuyên rồi, chứ không thể mà lớp còn dạy chung*

chung nữa, mà là lớp chuyên. Đi có 10 bước buộc lòng ngồi xuống mà thở năm hơi thở, rồi đứng dậy đi nữa và cứ như vậy để làm gì? 10 bước cái sức của chúng ta nhiếp tâm hoàn toàn không có một niệm xen vào các con hiểu điều đó; 20 bước có thì còn bị niệm xen vào, cho nên vì vậy mà Thầy thu ngắn lại và hít thở 5 hơi thở, thì mấy con tập như vậy, nếu mấy con nỗ lực tập, chứ nếu mà mấy con lười biếng thì mấy con bị văng liền cái pháp này. Thầy nói tu thời gian sau người ta bỏ pháp người ta không dám rở tới nó, người ta sợ.

Mà đồng thời, Thầy lưu ý mấy con khi tu pháp này sẽ có sự phản ứng làm cho mấy con bỏ pháp, nhưng vì rèn luyện nghị lực chúng ta gan dạ thà chết chứ không bỏ pháp. Vì cuộc đời chúng ta chỉ chọn lấy con đường này là chọn lấy con đường giải thoát, cho nên trước gian khổ nào chúng ta cũng phải bền chí mà vượt qua, đứng lên, ngồi xuống rụng rời tay chân, nó rụng rời hai cái đầu gối của mấy con. Nếu mà tu suốt cái thời gian 30 phút, 1 giờ, mà nếu mà nó phản ứng thì mấy con đỡ chân không lên, hai bắp chuối mấy con sẽ bị đau nhức rất là khổ sở. Thầy nói trước những cảm thọ đó

*nó sẽ đánh mấy con, nhưng mấy con phải bền chí, chết bỏ, giờ tu là phải giờ đi không được nhất định cục cựa mà đi, nhất định chết bỏ thì mấy con sẽ vượt qua và mấy con sẽ được an ổn.*

Phải nhớ những lời mà Thầy dạy, mấy con sẽ được chiến thắng, còn nếu không thì mấy con không chiến thắng và mấy con bỏ cuộc, và từng đó mấy con bỏ lớp chứ mấy con không tu nổi đâu. Đó là cái phương pháp hôm qua Thầy đã dạy mấy con : **Đi mười bước, rồi ngồi xuống hít thở năm hơi thở, đứng dậy đi mười bước.**

Đầu tiên thì mấy con tập đi kinh hành “*tôi đi tôi biết tôi đi*”, đi 10 bước rồi đến, hoặc là 20 bước, nhưng mà đi mười bước thì tốt hơn, để nhiếp tâm cho được, để dẫn tâm vào cho đúng, rồi sau đó mấy con tiến tới, nếu mà được, thấy đi một tiếng đồng hồ được tốt. Nhưng mà Thầy nghĩ mấy con được tốt với cái đi thôi, còn cái nhiếp tâm mà để cho nó được nhiếp tâm, thì chắc chắn là mấy con chưa trọn đâu, và cuối cùng thì mấy con cũng không ăn trú được nó bởi vì còn có niệm khác xẹt ra, xẹt vô thì mấy con chưa thể an trú đâu. Nếu mấy con đi 30

phút, một giờ thì mấy con chưa trọn vẹn, vì vậy mấy con phải ghi kỹ cho Thầy trên cái phần này, để Thầy biết cái trình độ của mấy con nhiếp được bao nhiêu? Như hồi này Thầy nói từ 1 phút đến 10 phút, 30 phút; 30 phút thôi không nên cần đòi hỏi mấy con ở một giờ. Rồi cái thời khóa có đủ rồi, thì nếu mà mấy con đi được vậy, thì mấy con thay đổi, thay đổi cái đi đó tức là mấy con sẽ đi mười bước, mấy con đứng lại thở năm hơi thở rồi mấy con đi tiếp tục.

Làm như vậy, tu tập như vậy rồi mấy con lại đi 10 bước, ngồi xuống hít thở 5 hơi thở, rồi đi 10 bước. Còn Pháp Thân Hành Niệm thì Thầy không dạy, Thầy chưa dạy, Sau này mấy con tu nhuần nhuyễn cho đến mức độ nào, Thầy thấy ly dục, ly ác pháp thì Thầy sẽ dạy Pháp Thân Hành Niệm. **Mấy con thấy cái lớp học của chúng ta thì chỉ có lập đi, lập lại những cái pháp Thầy đã dạy mà thôi, chứ không có gì khác đâu, nhưng hôm nay tu có chất lượng kỹ lưỡng hẳn hoi, không phải tu lơ mơ nửa được.** Người nào tu mà theo kiểu như từ trước đến giờ thì mấy con sẽ không đạt được kết quả, vì ở đây là cái sự đào tạo huấn luyện rõ ràng, sự tu tập kỹ lưỡng hẳn hoi,



chứ không phải là để mấy con tự tu. Còn hỏi nào tới giờ là để cho mấy con tự tu, cho nên mấy con tự tu được chút nào hay chút nấy, cho nên mấy con tu cũng có kết quả đó nhưng mà cái kết quả đó nó sẽ đứng lại một chỗ cho nên mấy con sẽ tiến tới nữa không được; buộc lòng hôm nay Thầy mở cái lớp này để đào tạo cho được những cái người tu chững hoàn toàn, vậy thì mấy con phải cố gắng.

Thầy sẽ nhận lấy những cái bài này, và đồng thời kế tiếp thì cái thời gian nó sẽ nhiều hơn, là vì mỗi bài của mấy con mà khi trả lại bài của mấy con thì Thầy có ghi ở trong cái bài của mấy con và Thầy có nhắc nhở, Thầy có nhắc nhở về cái sự mà gợi ý cho mấy con, và đồng thời nếu cái bài nào mấy con kém quá, thì ít ra Thầy cũng phải giảng cho mấy con sơ về cái nhân quả của cái đề tài mấy con tập để cho mấy con làm trở lại.

Nếu mà cái người nào làm dở quá Thầy bắt mấy con làm cái bài đó lại, và đồng thời thì sau khi xét thì cái người nào mà dở thì được Thầy cho vào cái lớp Thầy sẽ giảng cho mấy con hiểu. Bởi vì thay vì bây giờ giảng cho mấy con từng bài như vậy thì nó mất thì

giờ Thầy, bây giờ một cái lớp của mấy con năm người hay mười người, Thầy sẽ giảng về nhân quả, để gợi ý cho mấy con nắm cho vững, rồi mấy con làm cái bài lại, làm cái bài theo những điều mấy con đã được học, rồi từ đó mấy con tự triển khai cái sự hiểu biết nó rộng ra nữa thì như vậy thì nó mới có cái căn bản của cái sự tu tập của mấy con.

Cho nên, ngày mai này thì bên nam, ngày một thì mấy con đến đây, nghĩa là cứ mỗi một ngày bên nam, một ngày bên nữ, một ngày bên nam để Thầy sắp cái lớp của mấy con xong rồi Thầy mới cho một tuần lễ một ngày, cái lớp đó một tuần lễ, ngày nào cũng một lớp thì một tuần lễ được học một ngày. Thí dụ như đây là ba lớp bên nữ mấy con ba lớp thì Thầy chọn trong một tuần lễ ba ngày, bên nam mà nếu mà được sắp lớp của họ, ba lớp thì họ cũng phải chọn ba ngày thì một tuần lễ thì Thầy hết sáu ngày rồi. Không có ngày nào là Thầy không dạy, mà nếu hơn nữa, nếu mà phân ra nhiều lớp nữa. Thí dụ như bên các con mà chia làm bốn lớp thì bên nam thì chia làm ba lớp, thì coi như là 7 ngày rồi, bởi vì một lớp phải riêng ra chứ không có dạy chung được, cho nên nó bảy ngày của Thầy rồi. Mà bảy ngày,

ngày nào Thầy cũng ra Thầy dạy hết phục vụ ở đây với mấy con thì Thầy thấy cái điều mà huấn luyện và đào tạo mấy con như vậy thì mấy con phải cố gắng. Một tuần lễ Thầy không có cái ngày nào mà Thầy rảnh rang hết, coi như là lúc nào Thầy cũng có mặt ở trường chứ không có không có mặt.

Như vậy thì nếu mà phân ra làm hai lớp như lớp của mấy con phân ra làm hai lớp thì có hai ngày một tuần lễ thì đỡ Thầy, Thầy còn có ngày nghỉ. Mà bên nam có một lớp thì Thầy sẽ dạy có được có ba ngày, còn nếu mà bên nam chia làm hai lớp nữa thì Thầy mất bốn ngày, mà chia nhỏ ra nữa để cho đúng với cái đặc tướng cái khả năng của mấy con thì lại nhiều ngày nữa. Do đó Thầy phải mất cả tuần lễ, cho nên chắc chắn là không thể nào mà cái trình độ của mấy con thì không thể nào mà chia cái lớp của mấy con hai lớp đâu, mà Thầy tin rằng có lẽ lớp mấy con cũng phải là ba lớp. Mà nếu nhiều hơn nữa thì chắc Thầy hết tuần lễ rồi không còn ngày nào hết.

Nếu mà bây giờ thí dụ như trong các con mà chia làm 9 lớp thì làm sao một tuần lễ mà Thầy dạy đủ, có phải không? Như vậy

là phải dạy luôn cả buổi chiều nữa, chứ làm sao. Thì bây giờ cái trình độ của mấy con mà giờ mấy con đã đăng ký như thế này thì làm sao hơn được, nếu mà giờ chia làm chín lớp đi, thì tức là nó hơn một tuần lễ rồi, thì Thầy phải dạy buổi chiều, Thầy buổi sáng lớp đó rồi buổi chiều phải dạy lớp kia. Coi như một ông Thầy giáo này làm việc 24/24 rồi còn cái gì nữa. Nhưng mà Thầy mong muốn rằng mấy con vì cái chỗ mà giải thoát, làm cái gương tốt cho người sau, làm sáng tỏ lại Phật giáo thì cực khổ như thế nào Thầy cũng chịu đựng nổi. Nhưng mà mấy con phải ráng, đừng phụ lòng Thầy, thì Thầy chịu khó.

Nếu mà buổi sáng dạy lớp này, buổi chiều dạy lớp khác cũng được không sao, Thầy chịu khó Thầy dạy mấy con, dù ở lớp đó chia ra, mà chỉ có một người thôi, Thầy nói một người, cái trình độ người đó quá kém, hay hoặc là quá tuyệt thì người đó Thầy cũng chia.

Thí dụ như bây giờ trong chúng có người nào mà thức như thầy Chân Thành không? Thì chắc chắn cái lớp của thầy Chân Thành chỉ có một mình ông ta với Thầy thôi. Thầy

cũng đồng chịu chứ, bây giờ có một ông thôi, tôi không dạy để chờ cho mấy người đó lên bằng ông rồi tôi sẽ dạy, thì tội nghiệp cho ông này, ông cứ ngồi ông chờ thì chắc là ông chờ mấy con thì chắc là mất cả năm rồi làm sao, các con hiểu không? Cho nên vì vậy buộc lòng Thầy phải dạy, chứ không thể nào.

Bởi vì cái trình độ của người ta tu tập như vậy thì mình phải tiếp tục để hướng dẫn người ta đi lên nữa. Sau khi người ta đi, người ta tu trước người ta xong thì cũng là cái gương hạnh cho mấy con, sách tấn mấy con có gì đâu, còn để ông ta chờ để mà cho đủ số học sinh, đủ số người mà để dạy thì rất tội, các con hiểu. Cho nên vì vậy mà Thầy cần phải phân lớp, dù như thế nào thì Thầy cũng phải phân lớp, và nếu mà sáng chiều Thầy đều dạy. Như vậy là chỉ còn có buổi tối thì Thầy; mà buổi tối mà lại kiểm bài của mấy con nữa thì ông Thầy này chắc chết, đâu còn viết sách phải không con. Bởi vì ban ngày dạy, thì ban đêm phải chấm bài cho học trò chứ, chứ không lẽ luôn lúc nào các cũng phải học Định Vô Lậu chứ làm sao? Mà thầy giáo thì người ta cho học trò làm luận có một ngày mà thôi, tuần lễ người ta cho một bài luận thôi, nó là tiểu học mà,

người ta cho như vậy.

Còn ở đây, thì coi như là các lớp mà như vậy thì lúc nào mấy con cũng có cái bài luận hết rồi chứ làm sao? Bởi vì đó là Định Vô Lậu mà, buộc lòng mấy con phải tư duy, quán xét. Cho nên vì vậy mà vừa là soạn bài cho các con thẩm nhuần được cái Định Vô Lậu, mà vừa là sửa bài các con, thì như vậy là Thầy phải làm việc cả đêm, ban ngày dạy, ban đêm phải làm việc thì cái sự viết mấy cái bộ sách mà đạo đức hoặc là giới luật chắc phải đình chỉ, khi nào mấy con chứng đạo rồi Thầy mới bắt đầu làm cái chuyện này. Nhưng dù sao đi nữa Thầy nói, thế nào Thầy cũng phải soạn thảo cái bộ giới luật oai nghi, tế hạnh cho những người mà tu tập. Bởi vì nó là cái oai nghi, tế hạnh của một người tu mà, nếu mà không dạy làm sao các con tu, cho nên phải dạy. Từ cái ăn, Chánh Niệm Tĩnh Giác, từ cái đi, tất cả những cái điều kiện mà như hôm nay mấy con Thầy mình đi khát thực như thế nào đúng oai nghi, chứ đâu phải đi ào ào như hôm qua, đi lộn xộn. Cho nên, Thầy thấy nó chưa có đúng oai nghi, vì vậy mà phải hướng dẫn cho mọi người, chứ người nào cũng hể tới giờ đi khát thực đi ào ào ra, kẻ đi trước, người đi sau rồi những

người đến mà họ thì đứng, tôi tụng niệm mà không biết bài kinh gì mà nó y như là tụng Kinh Pháp Hoa nó dạy quá trời, quá đất. Bao nhiêu người đứng đây mà lấy cơm mà chờ, không biết cái ông này tụng cái gì mà dữ vậy, các con thấy, đó là những cái sai. Khi đó mình đến, mình ước nguyện, mình nhận cái của cúng dường, mình nhận cái bữa cơm đó mình ước nguyện cho những cái người cúng dường mình được gặp Chánh pháp tu tập như mình, đủ rồi mấy con, chứ đâu có tụng cái bài kinh Bát Nhã Tâm Kinh gì trong đó mà cho dài, hoặc là niệm Chú Đại Bi làm chi ở trong đó cho nhiều, đừng có tụng đọc nhiều, mình chỉ có ước nguyện mình thôi, mà mình cũng không hồi hướng nữa, bởi vì mình tu tập có được gì đâu mà dám hồi hướng cho ai, mình chỉ ước nguyện cho họ được, cái người cúng dường mình được gặp Chánh pháp phật để mà tu hành như mình. Cái ước nguyện của mình nó vừa ngắn gọn và đủ ý nghĩa. Đó, mình cứ ước nguyện trong đầu. Cho nên nó vừa nhanh chóng mà nó không có bị lầm.

Hôm nay, Thầy nói như vậy, còn bao nhiêu chuyện mà chúng ta còn phải học tu và Thầy còn bao nhiêu việc để Thầy làm

việc. Và mấy con biết khi mấy con ngồi đây mà Thầy phải làm việc trả lời thơ ở trên mạng nữa mấy con, nhiều người hỏi Thầy những cái điều kiện họ không hiểu, cho nên vì vậy Thầy còn làm việc nhiều lắm. Cho nên mấy con ráng mà tu tập, Thầy sắp xếp xong, Thầy dạy rồi mấy con nỗ lực tu, và Thầy kiểm lại những cái bài mấy con, Thầy gợi ý giúp cho mấy con tu tập về Định Vô Lậu cho nó trọn vẹn. Sau khi mấy con tập xong hết những cái tri kiến hiểu biết về vô lậu hết và thâm nhuần được hết, thì lúc bấy giờ mấy con thấy hoàn toàn sống với cái tri kiến của mấy con là mấy con đã giải thoát rồi.

Đó, đến đây Thầy xin chấm dứt cái buổi học hôm nay, cái buổi sắp lớp này, vậy thì mấy con về, mấy con ghi lại cái thời gian, và cái sự nhiếp tâm của mấy con được cái chỗ nào thì để Thầy sắp xếp cái lớp của mấy con.

Mấy con có hỏi Thầy gì nữa không con? Có người nào còn cái gì muốn hỏi Thầy, con có hỏi gì Thầy nữa không con? Mấy con có hỏi gì cứ hỏi, còn không sắp lớp rồi thì mấy con ghi cái vấn đề mà mấy con tu mà Chánh Niệm Tỉnh Giác, mấy con ghi cái trường hợp



của mấy con, cái trạng thái của mấy con. Hồi này Thầy nói, nó có cái trạng thái gì thì mấy con ghi, mấy con nhiếp tâm được như thế nào, nói như thế nào? Rồi giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự cũng đó là cái Chánh Niệm Tỉnh Giác của mấy con đó. Các con ghi lại cái đó cho Thầy, Thầy nắm cái đó để mà Thầy biết, Thầy hướng dẫn các con nằm ở trong cái lớp đó.

Thí dụ mấy con tu Tứ niệm xứ chứ gì? Tâm thanh thản, an lạc, vô sự, ngồi bất động mà thấy tâm mình thanh thản, nó đến trong khoảng thời gian 1 giờ hoặc 2 giờ, rồi nó có những cái niệm nó xẹt như thế nào, mấy con đều trình bày cho Thầy, để Thầy biết để mà Thầy hướng dẫn cho mấy con tiếp tục ở trên cái pháp Tứ Niệm Xứ mấy con. Bởi vì Tứ Niệm xứ rất là tuyệt vời, nó là cái pháp để nhiếp phục tất cả những tham ưu ở trên thân tâm của chúng ta, tức các pháp đó, cho nên mấy con mà tu được Tứ niệm xứ thì căn cứ vào chỗ đó mà Thầy biết qua cái đi kinh hành Chánh Niệm Tỉnh Giác của mấy con, Thầy biết cái phần đó nó cụ thể rõ ràng mà Thầy xếp loại mới đúng.

Lấy cái Tứ niệm xứ xếp qua cái Chánh

Niệm Tĩnh Giác, cái bước đi kinh hành để rồi trợ giúp cho mấy con phải tu cái pháp Chánh Niệm Tĩnh Giác nào, để đẩy lui tất cả những cái trạng thái hôn trầm, thùy miên, để khi mấy con ngồi tu Tứ niệm xứ mà hôn trầm, thùy miên không rơi vào, mà không bị mệt mỏi; còn nếu không mấy con tu tập mệt mỏi thì cái Tứ niệm xứ mấy con mờ mịt đó, bị hôn trầm, thùy miên đó. Cho nên ghi lại những cái này cho rõ ràng, bởi vì mấy con là những người có tu rồi, cho nên mấy con ghi kỹ thì mấy con sẽ không mất thì giờ, mấy con sẽ không bị mất cái thì giờ của mấy con; còn mấy con ghi không kỹ thì sắp lớp mấy con thì mấy con bị mất cái thì giờ. Bởi vì bắt buộc mình phải tu theo cái lớp của mình thì nó sẽ mất đi.

Thay vì cái trường hợp mà mình nhiếp tâm, mình an trú được như vậy, thì chỉ có Thầy xét nó đúng hay là sai để cho chúng ta sửa lại cho đúng cách, mà nó đúng thì để chúng ta tiến tới chứ không thể mà không ghi ra thì Thầy không biết, Thầy cho mấy con vào cái lớp khác thì mấy con sẽ làm mất thì giờ, uổng. Cho nên ghi kỹ lưỡng về cái trạng thái khi mà nhiếp tâm, an trú, khi mình nhiếp tâm trên bước đi, khi mình

niếp tâm trong hơi thở, khi mình nhiếp tâm trong tâm thanh thân, an lạc, vô sự trong Tứ niệm xứ. Thì tất cả những cái này mấy con ghi cho kỹ cho Thầy, để rồi Thầy sắp lớp cái lớp này cho mấy con tu cho nói đạt được chất lượng mấy con. Nó quan trọng lắm chứ không phải không đâu.

**Còn cái lớp mà Định Vô Lậu này thì khởi sự triển khai tri kiến cho mấy con mục đích là triển khai cho một cái người nào mà cũng có cái Chánh kiến, cái nhìn tất cả các cái pháp, làm cho mấy con trước cái cái nhìn những cái ác pháp đó mà tâm mấy con không bao giờ còn bị động, nghĩa là không bao giờ động, để cho mấy con hoàn toàn được chủ động làm chủ được sự bình an cho tâm của mình, mọi ác pháp đến.**

**Đó, thì cái quan trọng, Thầy dạy ở đây là mấy con tu tập đúng là mấy con thấy bình an vô cùng nữa. Nghĩa là biến ngay cái cuộc sống của mấy con ở trong thế gian này nó là cảnh Cực Lạc, Thiên Đàng đó, nó bình an vô cùng, nó không còn khổ đau, nó không còn lo lắng, nó không còn sợ hãi một cái gì hết. Trước những sự sống**

**chết, trước những tai nạn, trước những thiên tai hỏa hoạn gì mấy con bình tĩnh, mấy con không còn dao động chút nào hết. Thầy góp, Thầy giúp cho mấy con có được cái tri kiến đó, cái tri kiến đó để cho mấy con sống rất là bình an, thì mấy con phải học, mấy con phải tu, mấy con phải tập thì mấy con mới đạt được, chứ còn mấy con không tu tập thì mấy con không đạt được.**

**Và đây cũng là một cái lớp đầu tiên từ khi mà Bát Chánh Đạo ra đời, mà cho đến mãi cho đến hôm nay, trong thời đức Phật thì đức Phật đã dạy chúng Tỳ kheo, nhưng mà qua mà đức Phật tịch rồi thì cái lớp Bát Chánh Đạo này người ta chỉ còn biết lý thuyết người ta nói, người ta giải thích mà thôi, chứ không có đưa vào cái học tập như ngày hôm nay.**

**Cho nên, ngày hôm nay là Thầy đưa vào cho mấy con học tập, học tập, đào tạo mấy con trở thành những người Tâm Bất Động, những người không còn khổ đau nữa, đứng trước ác pháp trong cuộc đời của mấy con, cho nên mấy con phải ráng cố gắng mấy con.**

Rồi bắt đầu mấy con không có hỏi gì thì mấy con về mà tập rồi ghi lại những cái điều của mấy con kỹ để Thầy sắp lớp. Còn người nào có muốn hỏi thì ở lại hỏi Thầy.

**[Tu sinh]:** *Con có ý kiến thế này. Chị em con có ý nghĩ như vậy, nếu bên nam và bên nữ được sắp lớp 1, bên nam lớp 1, có thể tạo chung hai lớp đó chung vô một vậy đó, chia lớp ra 1, 2, 3, 4; thí dụ, như vậy Thầy dạy bên lớp 1 nữ thì bên nam cũng lớp 1, thì hai cái cho học chung lại nó đỡ tốn thời gian và sức khỏe của Thầy, con có ý như vậy mà không biết có được hay không?*

**[Trưởng lão]:** Có lẽ cũng được không sao.

**[Tu sinh]:** *Nhiều khi nam với nữ thì cái sự cũng như là để trông với nhau mà học tập còn hơn, nam với nữ người nào cũng muốn học giỏi để tranh tài với nhau thì cái lớp học nó cũng nhanh chóng, nó nhanh hơn nữa, mà đỡ tốn thời gian của Thầy.*

**[Trưởng lão]:** Cái ý kiến của con để rồi Thầy sẽ thu nhận cái ý kiến đó, rồi Thầy sẽ xem xét, chứ nó cũng có nhiều cái điều mà trong các chùa mà còn ngờ đó thì Thầy sợ cái

vấn đề mà nam, nữ đó con. Thầy rất lo, bởi vì tâm mình còn yếu lắm, nếu mà các con đều là tâm nó vững vàng về cái sự mà Định Vô Lậu các con quán xét nó thâm sâu như những cái lớp mà cao thì người ta không sợ đâu. ***Nghĩa là, về cái ái dục thì người ta biết nó là cái nỗi khổ như thế nào? Bởi vì thân này mấy con cũng sẽ học quán đến cái chỗ đó mà, không có người nào mà không học đâu. Để thấy đó cái nỗi khổ nó chồng chất cái vai của cái người phụ nữ, và cái người thanh niên cũng vậy, khi mà thấy trách nhiệm nó rất là đau khổ mấy con.*** Cho nên vì vậy mà khi quán nó thâm sâu rồi thì bây giờ nam cũng như nữ học chung một lớp yên, bình thường không có gì hết. Nhưng mà vì Thầy cũng ngại là vì người đời người ta không có hiểu, người ta nói thế này, thế khác làm cho rất là, trong cái gia đình của Phật giáo mình cái tai tiếng nó cũng rất là nhiều.

Cho nên, Thầy thấy nếu cần thiết thì Thầy xét lại, nếu cần thiết. Mình ở đây là những người quyết tâm tu, bỏ hết rồi, chúng ta cần gì, những cái điều mà không có ra gì đó, để rồi chúng ta họp lại cho đỡ cái thời gian, Thầy. Thí dụ như bây giờ bên nam có

được năm người sắp được lớp 1, bên nữ có được 5 người sắp vào lớp 1 thì hai bên sắp vào một cái lớp thì Thầy quá tiện, Thầy chỉ dạy có một lớp mà được 10 người, còn không Thầy dạy riêng, bữa nay Thầy mất một ngày dạy có 5 người, ngày mai Thầy mất một ngày dạy 5 người thì quá cực khổ Thầy, cho nên trong cái vấn đề đó để Thầy tư duy, quán xét kỹ để mà gồm lại cái lớp đó để cho nói dễ, tiện Thầy, và đồng thời Thầy nghĩ rằng **chúng ta là những người quyết tâm tu rồi, thì chúng ta còn xá gì cái tâm ái dục đó nữa, chúng ta hãy dẹp đi, và đồng thời chúng ta sẽ tu tập đi đến cái chỗ mà diệt đó chứ không phải là chúng ta để cái thứ này đâu, bởi vì nó là cái ngọn gốc khổ đau, cái nguồn gốc sanh tử, cho nên chúng ta cần phải hiểu, nhưng mà trước mắt chúng ta có ai hiểu được lòng chúng ta không, hay hoặc là người ta cứ nghi ngờ mình hoài thì mình thật là rất là khó khăn.** Cho nên vì vậy mà Thầy cố gắng để mà khắc phục điều này để làm sao cho nó đỡ mất thì giờ Thầy nhiều, để Thầy còn làm nhiều việc khác nữa.

Thầy mong rằng ý kiến của con, nghĩa là Thầy coi như là sức khỏe của Thầy cũng

ghê lắm chứ còn cỡ mà nó không có đủ cái lực thì chắc không có làm sao mà đảm đương những cái lớp này, Thầy định là có 20 người, nhưng mà bây giờ đó, hôm qua thì ở bên nam thì có thêm chú Hai về, rồi bên nữ thì cũng sẽ có một, vài người đến nữa mà không lẽ mình bỏ ra, người ta cũng tha thiết tu, cho nên nó cụ thể trong cái thời gian mà sắp lớp này thì có thể nó còn có một số người bổ sung, thì 42 người bây giờ nó là 43 người rồi, rồi bắt đầu bây giờ nó sẽ không còn 43 người nữa, mà là mình dự tính trong cái lớp này, cái lớp mà học này phải là 50 người. Trước kia Thầy nghĩ rằng chừng 20 người thôi, đủ cái sức của Thầy để mà dạy, mà giờ tới 50 người, thì Thầy thấy nó cũng thừa cũng quá cái sức của mình nhiều lắm, nhưng dù sao thì Thầy cũng không nỡ bỏ, cho nên cố gắng để mà cố gắng hơn, sắp xếp lớp được mà nếu mà dồn lớp như ý con thì nó đỡ cho Thầy, còn nếu mà không dồn lớp được thì Thầy quá vất vả, Thầy quá cực. Thầy mong rằng để sắp xếp rồi Thầy thấy được cái trình độ rồi thì Thầy sẽ xếp lớp lại như ý kiến của con để tiện cho Thầy không mất thì giờ nhiều.

Rồi, bắt đầu mấy con còn ý kiến gì nữa



không con, rồi không có còn gì thôi mấy con về, mấy con xá Thầy thôi con.

Rồi chờ chút nữa gặp Thầy con.

**[Tu sinh]:** *Con thưa Thầy con về*

**[Trưởng lão]:** Con về phải không con?

Hễ con về con xin quy y con, quy y, đây Thầy có đem cái bút phái quy y cho con. Thầy không biết - Tên gì con?

**[Tu sinh]:** *Con tên: Tăng Thị Tuyên*

**[Trưởng lão]:** Tăng Thị Tuyên hả con? Ờ, Thầy gọi con.

**[Tu sinh]:** *Con bạch Thầy là con ở ngoài thì con ở nhà con tu tập thì con có Bạch Thầy là trong trường hợp mà con đau ốm Thầy, con vào ai đến họ cũng nhiều người đến thăm con, ... khi bị ức chế nên là nghẹt thở, như kiểu sắp chết đó. Bị thất, bị nghẹt cho nên là con khi đó con có đến nói là .. thỉnh thoảng con tác ý câu đó, bình thường đúng không Thầy?*

**[Trưởng lão]:** Đúng đó con, bình tĩnh lại con.

**[Tu sinh]:** *Con nhắc là, em phải sống cái tâm không chấn động, phải sống với*

*tâm bình thường không chấn động thì câu  
đó có ..*



## 006-(LCK-003A)

- \* Tư Duy Nhân Quả Thảo Mộc
- \* Làm Chủ Nhân Quả
- \* Phân Lớp Chánh Niệm Tĩnh Giác



Hôm nay là cái buổi học thứ hai vậy thì Thầy sẽ cố gắng hướng dẫn cho mấy con về cái tư duy, cái pháp, cái phương pháp tư duy nhân quả làm sao mà mình tư duy đúng chứ không khéo thì mình tư duy nó sai, mặc dù mình cũng nói nhân quả nhưng mà cái nhân quả mà mấy con viết ở trong cái bài mà luận vừa rồi Thầy thấy nhiều khi mấy con lộn xộn quá. Thầy chưa nói nhân quả của thân con người thì mấy con đã nói nhân quả thân con người, Thầy nói rõ ràng là nhân quả thảo mộc.

Cái mục đích Thầy muốn gọi cho mấy con thấy đó là nhân quả là một sự thật, nghĩa là đi vào đầu thì nghe nói hai chữ nhân quả thì nó mênh mông nó nhiều lắm, nhân

quả của vũ trụ, rồi nhân quả của cây cỏ, rồi nhân quả của thời tiết, rồi nhân quả của con người. Cho nên nhân quả nó chi phối toàn bộ, toàn bộ sự sống ở trên hành tinh này. Vì vậy mà chúng ta đi vào nhân quả thì cái gì cụ thể nhất để mà chúng ta nói rõ ra nhân quả.

Đầu tiên bước vào thì chúng ta nên giới thiệu hai chữ nhân quả, giải thích cho người ta hiểu cái nghĩa của nhân quả. Có nhiều khi một cái người tôn giáo khác họ không ở trong Đạo Phật họ đọc cái bài của chúng ta thấy biết nhân là cái gì, mà quả là cái gì cũng chưa hiểu cái gì, bởi vì đó là danh từ của Hán Việt, cho nên chúng ta mới bước đầu vào thì chúng ta giải thích hai cái từ này ra. Chữ “Nhân” là cái gì, mà “Quả” là cái gì, rồi nó có nghĩa bóng và nghĩa đen của nó chứ không phải là nó không có, mà do đó chúng ta giải thích nó ra để rồi chúng ta đưa dần đi vào cái sự thật để cho người ta nhận ra cụ thể, rõ ràng nhân quả rất khoa học chứ không phải có cái sự mơ hồ, trừu-tượng.

Chúng ta muốn nói nhân quả là phải nói sự thật vì Đạo Phật là chân lý, là sự thật cho nên muốn nói một cái gì cũng là muốn

nói một cái sự thật, không được nói mơ hồ, mà nói cái sự mơ hồ là không phải của đạo Phật.

Chúng ta thấy rõ ràng cái bài pháp đầu tiên của Đức Phật dạy cho năm anh em Kiều Trần Như, cái lời dạy đầu tiên của cuộc đời Đức Phật khi mà tu chứng là Ngài dạy Bốn Chân Lý, tức là Bốn Sự Thật. Và từ đó về sau tất cả những bài pháp của Phật đều là sự thật, nói sự thật dù là pháp tu, pháp hành đều là sự thật chứ không có cái sự mơ hồ.

Chúng ta thấy rõ Đạo Phật là đạo như thật chứ không phải nói một cái gì trừu tượng, ảo tưởng, cho nên cái nhân quả của Đạo Phật cũng phải là nói như thật, cho nên buộc lòng Thầy tại sao Thầy không đưa cái luận nhân quả, tư duy nhân quả của cái bản thân của con người trước? Bởi vì cái hành động của chúng ta nói một lời nói, nghĩ một sự suy tư, hoặc là thân chúng ta làm một điều gì thì quả nó cũng trừu tượng.

Nói nhân quả người ta thấy như Thầy đưa tay đánh trên đầu người khác một cái, nó là nhân thì người ta khó, khó tưởng. Nhưng mà nói cái nhân là một cái hạt thì sinh ra để lên một cái cây, để từ cái cây ra quả, trái

thì chúng ta rõ ràng người nào cũng nhận ra được cái hạt và cái trái cây. Cho nên chúng ta thí dụ như vaof điều đầu tiên chúng ta giải thích những từ này đi. Rồi chúng ta đi tới cái cuối cùng thì để cái bài luận này nó sẽ cô đọng nó gọn, ngắn, nó không nói mênh mông.

Thế lần lượt chúng ta mới nói dần tới một cái nhân quả, một cái hành động thiện ác của chúng ta. Cái nhân là cái hành động của chúng ta thiện hay là ác, rồi từng đó chúng ta mới giải thích cái hành động ác thì nó mang đến cái sự khổ như thế nào. Như bây giờ chúng ta chửi một người khác thì cái người mà bị chửi đó họ sẽ tức giận, khổ đau. Vì vậy mà họ phản ứng trở lại họ chửi, mắng lại chúng ta hoặc là họ đánh lại chúng ta. Khi mà chúng ta bị chửi mắng, bị đánh lại thì cái quả bị chửi mắng đó là cái quả đau khổ.

Chúng ta nói thì cái nhân quả con người thì nó phải như vậy. Bởi vì đường đi của nhân quả của con người là Thân - Khẩu - Ý, cái hành động của thân, cái hành động của miệng, cái hành động của ý. *Còn cái đường đi của nhân quả của thảo mộc thì cái sự*

*ươm, sự chăm sóc, sự bón phân, cái sự nhỏ cỏ, thì cái hạt giống nó mới lên được nó mới thành cây, nó mới ra quả do sự chăm sóc của chúng ta. Còn nếu không chăm sóc nhiều khi mới có cái hạt nhưng nó lại bị không đủ nước, không đủ ẩm, không đủ không khí thì nó lại thối đi nó không có thành.*

**Nhưng cái mục đích chúng ta muốn nói nhân quả thảo mộc là chúng ta muốn nói để làm gì, để xác định cho chúng ta biết, chúng ta biết là một hành động làm không có nghĩa là một hành động làm mà chúng ta thọ có một sự đau khổ, mà có rất nhiều sự đau khổ.**

Ví dụ như một lời nói ác ngay trước mắt chúng ta thấy đau khổ, từ trường đó vẫn nằm yên đó để sau này chúng ta cảm bao nhiêu điều ác hơn. Cho nên thường Thầy nhắc mấy con một mình chúng ta làm điều ác nhưng mà sau khi thân chúng ta chết thì nó sanh ra nhiều người chịu thọ khổ, và nhiều loài vật để chịu thọ khổ.

Chúng ta cứ nhìn thấy tại sao muốn chứng minh điều này để cụ thể, bây giờ làm sao các con có đôi mắt Tam Minh mà

thấy được một người chết mà sanh ra nhiều người, thấy một người chết mà sanh ra được muôn con vật, loài vật, mấy con làm sao thấy được, đôi mắt phàm phu chúng ta làm sao thấy được nhân quả này.

Nhưng chúng ta nhìn qua cây xoài, cây mít. Một cái hạt lên một cái cây nó không phải ra có một trái mà rất nhiều trái, có phải không? Nhân quả mà. Nhân thì nó ra quả, thay vì một nó lên cây xoài nó phải cho một cái quả thôi, đặng này nó không cho một quả, thì chúng ta nhìn cái trái mít, có cái hạt mít chúng ta ươm, chúng ta trồng trái mít lên thành cây mít. Cây mít nó đâu có cho một quả, phải không, mà nó cho nhiều quả. Và mỗi quả nó bao nhiêu cái hạt nhân ở trong đó, chúng ta thấy ghê gớm.

*Nhìn qua cái nhân quả của thảo mộc mà xét lại cái nhân quả của con người chúng ta mới giật mình, một hành động làm ác nó đâu có nghĩa là chúng ta sinh ra làm một con người hoặc là một con vật. Mà từ khi chúng ta sinh có mặt trên hành tinh này, có mặt trên hành tinh này, bắt đầu một kiếp này chúng ta không nói nhiều kiếp.*

Từ khi chúng ta sinh ra rồi chúng ta



lớn lên, rồi chúng ta làm những điều ác, cộng lại hiện giờ chúng ta biết Phật pháp, chúng ta biết bao nhiêu điều chúng ta đã làm ác trong một đời nay thôi, còn những đời khác nữa chúng ta không nói, vì bây giờ chúng ta không thể thấy qua một cái đời khác, đời quá khứ được. Mà chỉ trong một đời nay, từ khi chúng ta được cha mẹ sinh ra rồi lớn lên chúng ta làm những điều ác tính lại thì chúng ta có biết bao nhiêu điều làm ác, *mà mỗi hành động làm ác nó thành cái một từ trường, để rồi nó trở thành một cái nghiệp, cái nghiệp đó đi tái sanh, cho nên nó sanh thật là nhiều, nhiều loài vật mà nhiều con.*

Một con người chúng ta khổ, chúng ta chưa, chúng ta muốn làm sao cho mình hết khổ, chúng ta chưa thỏa cái sự khổ đó sao mà chúng ta lại muốn sanh nhiều người khổ? Chúng ta có thích bao nhiêu người khổ không? Nếu thích bao nhiêu người khổ thì chúng ta, một mình chúng ta sanh ra nhiều người khổ như vậy chúng ta có vui không?

Như vậy, các con thấy rằng **học nhân quả, suy luận nhân quả, thấu suốt nhân quả, thấy như thật để cuộc đời chúng ta biết con đường để thoát ra khỏi nhân quả.**

Vì chúng ta sanh ra, từ trong nhân quả mà sanh ra, sống trong cái nhân quả, chết về nhân quả rồi tiếp tục sanh từ nhân quả.

Đức Phật nói con người thừa tự nhân quả, chúng ta từ nhân quả sanh ra, vì vậy mà làm sao chấm dứt cái quy luật này, chấm dứt sự từ nhân quả sanh ra chỉ duy nhất, trong cuộc đời chúng ta chỉ duy nhất có đạo Phật mới có con đường thoát ra khỏi nhân quả.

Mà nếu chúng ta *tu hành theo Đạo Phật mà không hiểu nhân quả, hiểu một cách cạn cợt, hiểu một cách lơ mơ, thì chúng ta chưa như thật, chưa như thật, mà chưa như thật thì chúng ta vẫn còn thấy thương tiếc, vẫn còn thấy yêu thích đời sống, vẫn còn thấy đời đẹp đẽ, thật sự chưa thấy đời thật khổ, chỉ thấy hơi hơi.*

Cho nên khi mà làm những cái bài luận này, và còn phải thấm nhuần cái lý nhân quả rất là sâu sắc, đời chúng ta khổ, *hiện giờ có một mình mình nhưng chúng ta chết đi bao nhiêu người sẽ thay thế cái khổ của một người để rồi nhiều người khổ. Và tiếp tục những chúng sanh mà chúng ta đã làm ác thì chúng ta, từ cái nghiệp chúng ta lại*

*sanh ra bao nhiêu loài vật để mà chịu khổ.*

Khi chúng ta cầm dao cắt cổ một con gà, khi chúng ta cầm dao đập đầu con cá, rồi làm thực phẩm ăn, những điều này chúng ta không trốn chạy được nhân quả. Hành động đó không bao giờ mất, **chỉ duy nhất chúng ta tu tập Tứ Niệm Xứ chuyển hóa tất cả những nghiệp đó thì mới hết. Ngoài Tứ Niệm Xứ chúng ta không làm sao vượt qua được uy lực của nhân quả.**

Cho nên trên phương pháp tu tập của Đạo Phật mà Đức Phật dạy Tứ Niệm Xứ chỉ có bảy ngày, bảy tháng, bảy năm là chúng đạo. Xác định được thời gian của chúng ta tu, cho nên phải nói rằng Tứ Niệm Xứ là phương pháp duy nhất giúp chúng ta ra khỏi uy lực của nhân quả không còn nhân quả chi phối chúng ta.

Như vậy, hôm nay chúng ta **muốn tu đạt được Tứ Niệm Xứ thì không gì hơn là chúng ta phải tu Định Vô Lậu**, mà tu Định Vô Lậu tức là triển khai tri kiến của chúng ta. Nhưng triển khai như thế nào đúng, triển khai như thế nào như thật, triển khai như thế nào để thấm nhuần được lý nhân quả mà làm cho chúng ta thấy rõ như thật, để chúng

ta cố gắng dù trong một phút, một giây, dù trong một ngày, một tháng, một năm. Chúng ta phải cố gắng hết mình để mà thực hiện vượt qua khỏi uy lực của nhân quả.

Bởi vì **chúng ta đang bị trói buộc, đang bị sai xử của nhân quả, chúng ta là một người nô lệ cho nhân quả, nhân quả muốn gì chúng ta cứ làm theo.** Muốn ngủ chúng ta ngủ, muốn ăn chúng ta ăn, muốn chơi chúng ta chơi, muốn nói chuyện chúng ta nói chuyện. Đó là nhân quả sai khiến chúng ta, chứ chúng ta chưa làm chủ được nhân quả.

Và vì vậy Đạo Phật dạy ngăn ác, diệt ác, sanh thiện, tăng trưởng thiện. Tức là, không làm theo nhân quả nữa, mà hãy làm theo phương pháp của Phật dạy, tức là tác ý. Khi mà nhân quả đến chúng ta tác ý. *Muốn buồn ngủ, không được, giờ này không được ngủ, đó là chúng ta làm ngược lại uy lực nhân quả. Nhân quả không sai chúng ta được, khi chúng ta có pháp Phật.* Chỉ có pháp Phật mới có phương pháp để giúp chúng ta vượt qua.

Thì **đầu tiên** chúng ta phải thâm sâu, thâm sâu cái lý nhân quả cho nên **đầu tiên**

**chúng ta phải nhìn thấy nhân quả thảo mộc.** Bởi vì trên hành tinh này vật mà sanh ra có sự sống trước tiên đó là thảo mộc, nó là đàn anh của chúng ta. Rồi sau đó nó mới sự tiếp tục sanh ra kế tiếp đó là mấy loài động vật. Rồi lần lượt mới loài động vật cao cấp như con người, cho nên khi mà con người sanh ra là phải đủ cái thực phẩm, phải đủ cái chất để cho nó ăn nó sống, nó mới sanh ra. Chứ còn nếu mà không có đủ chất thì chắc chắn con người sanh ra làm sao có sự sống.

Cho nên sự sống rất là đau khổ, sự sống của chúng ta rất đau khổ, sự sống của loài vật rất là đau khổ. Tại sao? Chúng ta sống chúng ta phải diệt cái sự sống khác để mà chúng ta sống? Cho nên Đạo Phật dạy chúng ta tránh ăn thịt động vật mà vẫn còn ăn thịt sự sống của loài thảo mộc, bởi vì thảo mộc có sự sống mà, mà môi trường sống là nó như vậy, nó là quy luật của nhân quả cho nên nó rất ác nó không có thiện.

Một vật này muốn duy trì sự sống thì phải làm hại một vật khác mà sống cho nên chúng ta phải hoàn toàn ra khỏi cái môi trường ác này, không thể. Bây giờ quý vị thấy

như vậy quý vị tự tử quý vị chết thì quý vị vẫn bị ở trong quy luật của nhân quả tiếp tục tái sinh chứ quý vị làm sao, **trừ ra quý vị phải có đạo lực**, đạo lực như thế nào? **Tứ thần túc bốn cái lực như thần thì quý vị mới ra khỏi nó, còn không có đạo lực quý vị làm sao ra khỏi**. Thầy không nói thần thông mà Thầy nói phải có một cái lực, cái lực vô hình như thế nào mới làm chủ được nhân quả.

Bây giờ thí dụ, chẳng hạn bây giờ cái thân này đau, quý vị muốn cho nó hết đau mà quý vị không có lực thì quý vị làm sao mà đẩy lui, thì chỉ còn có đi bệnh viện uống thuốc mà thôi. Đó là phải có lực, còn nếu không có lực thì làm sao. Dục như ý túc, muốn nó không đau là phải không đau, như vậy là cái Tứ thần túc cũng phải có Dục như ý túc, như ý mình muốn mà. Rồi bây giờ muốn chết mà nó không chịu chết thì mình làm sao? Vậy mà người ta có Dục như ý túc người ta bảo hơi thở tịnh chỉ ngưng là phải ngưng. Mà hơi thở ngưng chúng ta là ở trong một trạng thái rất là an lạc, hạnh phúc vô cùng đó là trạng thái Tứ thiền thiên. Như vậy là chúng ta phải có Định, có Định Như Ý Túc. Định Như Ý Túc tức là cái thần lực

của nhập các Định. Vậy mà những người tu Thiền Định chưa có Tứ Thần Túc, chưa có Định Như Ý Túc mà tại sao lại nhập Định được, mấy người chỉ gạt người ta thôi. Mấy người đời ai được có phải không? Cho nên muốn nhập các Định thì phải có Định Như Ý Túc; muốn có Tuệ Tam Minh thì phải có Tuệ Như Ý Túc, chứ không, hoàn toàn nếu mà muốn biết nhiều đời nhiều kiếp, muốn nhìn quan sát không gian vũ trụ mà không có Tuệ Như Ý Túc thì không thể thấy được.

Cho nên, ở đây sự tu tập của chúng ta là chúng ta ra khỏi nhân quả mà bài đầu tiên mà Thầy cho mấy con tu học quán xét đó là nhân quả. Bởi vì *chúng ta là con người đang ở trong cái lưới của nhân quả, đang bị nhân quả sai khiến từng phút, từng giây, những từ cái ăn cái sống, cho đến cái ham muốn vui chơi, cho đến những cái khổ đau đều bị nhân quả sai xử, **nhân quả chuyển, làm cho chúng ta mất tự chủ.***

Cho nên ở đây phải ráng, Thầy thấy, *Thầy thấy một con người chúng ta cần phải ra khỏi quy luật của nhân quả không được để nhân quả chi phối, có nghĩa là chúng ta phải làm chủ nhân quả. Nghĩa là bây giờ*

*thân Thầy đau, mà Thầy đuổi nó ra khỏi thì nhân quả có làm gì Thầy được đâu, nó không sai Thầy đau được đâu, thì cái dễ nhất mà chúng ta thấy chúng ta làm chủ, giờ này nó đói bụng muốn ăn thì nhất định là không ăn thì nó làm gì Thầy được, phải không? Thầy làm chủ nhân quả đó, như vậy là Thầy ra khỏi uy lực của nhân quả chứ gì. Giờ này nó buồn ngủ, Thầy không ngủ, Thầy đi kinh hành, Thầy động thân hoài, nó không ngủ được tức là Thầy làm chủ nó chứ sao.*

Cách thức tu tập cụ thể, rõ ràng, và đồng thời Thầy còn triển khai tri kiến hiểu biết, **Thầy biết rõ ràng Thầy đang bị nô lệ cho nhân quả, Thầy đang bị nhân quả trói buộc, cho nên từ đó về sau tức là Thầy có một nhiệt tâm quyết định phải giải phóng mình ra khỏi uy lực của nhân quả**, phải làm chủ, không thể để nhân quả sai chúng ta như thế này được. Còn *mấy con thấy, mấy con thấy buồn ngủ, cái đi ngủ, như vậy là mấy con bị nhân quả xỏ mũi, muốn gì nó dắt đi. Giờ này chưa phải là giờ ăn, mà bây giờ nó đói bụng rồi, đi coi thử coi có ly nước, có gì không uống một chút cái để coi nó mệt, đó, đó là các vị đã bị nhân quả*



*xỏ mũi, đã bị nhân quả sai khiến.*

Những cái điều này quá dễ rồi, mà không làm được thì thử hỏi trong khi bệnh đau cho cơ thể chúng ta, chúng ta làm gì cho nó hết bây giờ, cái chuyện dễ mà chúng ta ngăn chặn không được thì cái chuyện lớn làm sao ngăn chặn được. Thì trong khi cái cơ thể của quý vị mà bị bệnh đau nhức khổ sở, thì quý vị biết rằng nhân quả là một mạng lưới, trào đạo, trói buộc.

Bởi vì chúng ta biết rằng *cái nhân quả coi vậy chứ nó không phải dễ, cho nên cần phải thông suốt*, hôm nay Thầy nhắc cho mấy con thấy từng cái bài học mà mấy con ghi chép buộc lòng mấy con phải tư duy suy nghĩ. Nhưng Thầy biết rằng mấy con sẽ viết nó lộn xộn, cũng nhân quả nhưng nó chưa đúng đâu, để rồi Thầy sẽ góp ý và hướng dẫn mấy con như lúc này giờ để cho mấy con quán nhân quả từng bước một, đi từ nhân quả thảo mộc, rồi lần lượt mấy con sẽ tiến tới nhân quả bản thân của mấy con, để thấy được những cái hành động nhân quả mà chúng ta đang bị sự chi phối, sai xử của nhân quả.

**Làm sao chúng ta nói nhân quả mà**

**người ta thấy như thật chứ không được nói trừu tượng, đó là hiểu được nhân quả.**

Như hồi nãy Thầy đã nói, Đạo Phật là đạo như thật, bài pháp đầu tiên của Phật là nói sự thật, bốn chân lý, bốn sự thật. Cho nên các con thấy ngày hôm nay mà các con ngồi lại đây tu, ngồi lại tu ở các lớp này thì các con thấy đó là cái Chương trình giáo dục đào tạo. Nó là cái sự thật, cho nên Đạo Đức là một cái chân lý sự thật chứ không phải ngồi gõ mõ tụng kinh mơ hồ, trừu tượng, chứ không phải cầu, khẩn, chứ không phải ngồi thiền một cách lơ mơ. *Mà đây là những cái sự thật rèn luyện đào tạo con người để thông suốt được cái lý nhân quả. Để thấy rõ ràng chúng ta là những tên nô lệ cho nhân quả, là những con người đang làm tay sai cho nhân quả. Để chúng ta biết, chúng ta xấu hổ, một con người như thế này mà bị người khác sai mà không biết, các con hiểu chưa?*

Cho nên nếu mà đất nước chúng ta bị giặc xâm chiếm, cai trị, muốn giết dân tộc chúng ta, lúc nào cũng biết nhưng mà không hiểu. Giặc thì nói rằng nó đem lại hạnh phúc, nó đem lại sự an ổn, đem lại sự

văn minh cho dân tộc chúng ta. **Chúng ta bị chúng ru, cũng như nhân quả ru chúng ta trong đục lạt, chúng ta tưởng hạnh phúc lắm để rồi chúng sai chúng ta, tất cả mọi sự việc, chúng ta có thấy giặc nhân quả không?** Đứng trong một đất nước mà đã bị cai trị, bị giặc cai trị chúng ta mới thấy cái nỗi đau khổ của dân tộc đó.

Những người mà đứng lên để đuổi giặc ra khỏi đất nước, đem lại sự độc lập cho dân tộc đó là phải biết bao nhiêu ngòi bút họ viết để mà họ nói lên sự đàn áp, sự chà đạp của một dân tộc khác đối với đất nước chúng ta không? Thì hôm nay Thầy nói cho các con biết, **nhân quả là mặt trận đối tượng giặc cướp nước của chúng ta, làm chúng ta không còn làm chủ sự sống chết của chúng ta được đó là giặc nhân quả, như vậy các con đã hiểu được, hiểu được đối phương của mình là ai, mà từ lâu mấy con không ngờ để rồi trôi lăn trong sự sai khiến của nhân quả, mãi mãi đời này đến đời khác.**

Đời có gì? Nó dụ chúng ta, cho chúng ta vui chơi để chúng ta tưởng đó là hạnh phúc, **không, chúng ta chỉ là những người**

**nô lệ, những người tay sai cho nhân quả.** Chúng bắt chúng ta đau là chúng ta đau, chúng bắt chúng ta chết là chúng ta chết, không muốn sống thêm một ngày nó cũng không cho. Nó đốt chúng ta nóng như lửa chúng ta chịu. Các con có thấy những cơn sốt chưa? Đó là nhân quả đốt chúng ta, ném chúng ta vào đồng than, ném chúng ta vào đồng lửa, nó đốt chúng ta nhiều lắm.

Nó làm chúng ta đau khổ lẫn lộn trên giường bệnh các con thấy chưa? Nó bắt chúng ta nằm tại chỗ, chúng ta nằm tại không cục cựa được, các con thấy những người bán thân chưa? Chắc gì mấy con ngày mai tránh khỏi sao? Bây giờ ngồi đây nghe Thầy nói, ngày mai nhân quả bắt mấy con nằm trên giường bệnh mấy con có biết không? Giặc nó trói nó bỏ tù mấy con cách nào thì mấy con cũng chịu cái đó mà thôi. Hôm nay mấy con rõ được nhân quả chưa?

Từ nay về sau **giờ giấc nghiêm chỉnh, thời khóa nghiêm chỉnh, giữ hạnh độc cư, phòng hộ mắt tai mũi miệng vì nhân quả theo mắt tai mũi miệng các con mà vào, nó cai trị đất nước của các con, nó sai xử các con bằng mắt, tai, mũi, miệng.** Cho

*nên mấy con không giữ độc cư thì đương nhiên là mấy con để cho giặc xâm chiếm vào căn cứ của mấy con. Cho nên Thầy đã từng nói **bí quyết thành công của Thiên Định là độc cư**. Nhưng ở đây Thầy thấy mấy con nói chuyện nhiều quá. Mấy con đã mở bao cái cửa cho giặc nhân quả đi vào thì làm sao thắng được? 10 Thầy đóng thất, sống không hề một lời nói, chịu đựng, cam khổ trong sự tu hành của mình, cô đơn một bóng một hình.*

Thầy nói độc cư, độc bộ, độc hành chỉ có một mình mình. Không có một người nào lai vãng, muốn vui cũng không được, phải âm thầm lặng lẽ chiến đấu với nhân quả. Cho nên bây giờ mấy con khép vào cửa thất, mấy con đừng nói chuyện với nhau thì mấy con mới thấy được, mới thấy được giặc nhân quả. Nó đến mấy con, tấn công mấy con mãi, nó sai mấy con, nó đánh đủ mặt, dùng vũ khí tối ưu, dùng tâm lý tối ưu, để làm cho tâm chúng ta chuyển. Cho nên có nhiều người được nghe Thầy mà không nỗ lực tu còn tha thiết gom chuyện đời tức là bị nhân quả sai. Đời còn có gì? Đức Phật đã chẳng không xác định các pháp đều vô thường, có pháp nào thường đâu, vậy mà chúng ta

*dính mắc làm gì?*

Rồi ngày nào các con quán nhân quả rồi các con sẽ quán các pháp vô thường. Ở trong những cái bài luận về nhân quả mấy con hay lẫn lộn nhân quả với các pháp vô thường, cho nên chúng ta *nhân quả là nhân quả, còn vô thường là vô thường.* Vì thế mà khi chúng ta suy tư chín chắn, viết cho đúng thì mới là thấm nhuần được lý nhân quả không lẫn lộn. Các con **quán nhân quả để thấy được cái tên giặc, quán vô thường để thấy được tất cả những gì mà mình bị cám dỗ đều không thật**, cho nên do đó để chúng ta không dính mắc, không bị cám dỗ của nhân quả.

**Sự tu tập nó không khó mấy con, chịu khó tư duy, suy nghĩ triển khai tri kiến hiểu biết. Do sự hiểu biết, cho nên tâm khởi ham muốn điều gì ngăn chặn ngay liền, đó là chấm dứt nhân quả.** Chúng ta không chơi với nhân quả, chúng ta **chiến đấu bất bạo động**, nghĩa là nhân quả đến với chúng ta, chúng ta chỉ im lặng như Thánh không hề dao động tâm là được. Không làm theo nhân quả là được. Có gì không, không có gì hết. Các con nghe đất

nước Ấn Độ, Thánh Gandhi bắt bạo động đối với đế quốc Anh trong lúc bấy giờ, ngài đã thành công đất nước của mình.

**Trong cuộc chiến đấu đối với nhân quả bắt bạo động tức là thắng.** Tại sao Thầy muốn nói bắt bạo động mấy con? Nghĩa là mấy con luôn luôn mấy con ôm pháp, mấy con nỗ lực mấy con tập luyện, đó là mấy con bạo động. Và mấy con sợ chết. Còn *bắt bạo động mấy con không làm, sai không làm, muốn gì không được, có vậy thôi.*

Nghĩa là Thầy nói như thế này, *thường thường mấy con cố gắng mấy con tập tu, đem hết sức lực của mình tu đó là động, chứ không phải bắt bạo động. Khi có giặc hôn trầm đến thì chúng ta đi kinh hành, không có giặc thì chúng ta tập cho nó quen thôi rồi chúng ta đừng tập nhiều mà phí sức.*

Còn triển khai tri kiến để hiểu biết, để sách tấn, để khích lệ lòng chúng ta luôn luôn cảnh giác chiến đấu với giặc, giặc mọi mặt của nhân quả đang bao vây chúng ta. Nếu chúng ta không hiểu, thì chúng ta làm, chúng ta làm cái điều đó. Mà có sự hiểu thì giặc không thể xâm chiếm chúng ta, bởi vì

*chúng ta không chơi với nó, bởi vì chúng ta hiểu nó rồi cho nên cái gì nó dụ chúng ta cũng không được, chúng ta.*

Cho nên các con thấy khi mà Thánh Gandhi không chơi với người Anh, không mua đồ người Anh, không buôn bán với người Anh, không liên hệ với người Anh, cuối cùng thì người Anh phải rút chứ sao. Và đồng thời trước những giờ phút mà bắt bạo động để không có mua bán giao thiệp với người Anh thì người Anh sẽ tàn nhẫn dùng lực lượng của mình đánh đập người Ấn tàn nhẫn. Trong khi đó người dân Ấn chỉ âm thầm chịu đựng những báng súng, những roi vọt tất cả mọi sự tàn ác của người Anh, thế mà Thánh Gandhi thành công, các con thấy. Cho nên sự thành công ở trong sự tu tập của chúng ta trên Tứ Niệm Xứ, trên Tứ Niệm Xứ bắt bạo động, mà muốn bắt bạo động thì chúng ta phải hiểu không làm theo.

Chẳng hạn bây giờ chúng ta trên Tứ Niệm Xứ, mà chúng ta có đủ lực thì chúng ta đẩy lui, mà chúng ta chưa đủ lực thì chúng ta gan dạ, nó đánh gì thì đánh. Bây giờ ví dụ như Thầy nhúc cái đầu, Thầy nó thọ là vô thường, cái nhúc đầu này phải đi, nhưng



nó không đi, phải không, nhưng nó không đi cho nên dù vậy Thầy chẳng sợ, Thầy im lặng. Rồi Thầy cũng bảo mày phải đi, tao nhất định là không đầu hàng mày. Rồi nó nhức đầu thì mình cứ bắt bạo động ngồi im lặng, nhất định là không sợ. Còn mình sợ là như thế nào, chà nhức đầu quá, có lẽ nào bị não bộ gì, thôi đi coi bác sĩ xem nó bị cái đầu bị gì không? Do đó là mấy con đã thua rồi, còn ở đây thì chết. Mới đây các con đã biết các pháp đều vô thường, cái thân này cũng vô thường, có gì đâu mà quý trọng đâu. Càng sống trên thế gian này càng khổ chứ làm gì, càng bị nhân quả sai. Cũng như bây giờ chúng ta sống trong đất nước này bị giặc cai trị, là một người dân ở trong nước này bị giặc cai trị này, nó muốn bắt chúng ta giết hời nào thì giết, nó muốn bắt chúng ta đánh đập lúc nào đánh đập, nó muốn bảo chúng ta làm gì thì phải làm, như vậy chúng ta có hạnh phúc không? Tốt hơn là chúng ta ra khỏi cái đất nước này đi, sung sướng gì?

Đó, hôm nay Thầy giảng cái bài học bữa nay để biết cái lợi ích của nhân quả. Cho nên các con thấy như những cái bài ca nhạc, những cái bài thơ của Tố Hữu, của Lưu Hữu Phước, sách động tinh thần của

chúng ta chiến đấu giặc. Cho nên như người thanh niên trong cái thời đại, trong thời đại đất nước bị cai trị. Nhờ những cái lời thơ, nhờ những cái bài ca sách động tinh thần vì nước, cho nên người thanh niên không hề sợ chết. Hôm nay Thầy sách động tinh thần của mấy con chiến đấu giặc nhân quả. Nhưng Thầy biết rằng trong chúng ta cũng có người đã hiểu, đã biết, đã quyết tâm, đã nhiệt tâm chiến đấu tận cùng với giặc sinh tử, quy luật của nhân quả. Nhưng có người thì cũng đầu hàng chứ không phải không. Nhìn đất nước của chúng ta trong chiến tranh thì có người đầu giặc chứ, nhưng mà cũng có người nhất định chết bỏ người ta cũng để chiến đấu tận cùng và hăng hái lên đường để bảo vệ, thì chúng ta hôm nay cũng vậy hăng hái lên đường để bảo vệ sự sanh tử của mình, để bảo vệ sự sống của mình, để làm chủ sự sống của mình, mà đây là sự lợi ích lớn cho bản thân của mấy con, của quý vị. Thầy là con người đã hoàn toàn được độc lập, đất nước Thầy không địch. Thầy muốn chết là chết, muốn sống là sống, không có nhân quả nào sai Thầy được.

Cho nên Thầy dám tuyên bố trước khóa này mà Thầy dạy mấy con mà tu tập

không được Thầy sẽ ra đi và sách vở Thầy đốt sạch. Để lại cho đời sau làm gì? Không có người tu được để lại cho người ta khổ, thì người ta cũng đọc thấy hay người ta tu tập như thế này thì được những gì? Các con thấy được những gì đâu mà làm cho người ta khổ. *Thầy nói đạo đức không làm khổ mình khổ người mà mình chịu đựng những đau khổ, khi người ta chửi mình mà mình cứ đau khổ đây mình không xả được thì để đạo đức để làm gì, phải không?* Sách của Thầy để làm gì mấy con? Có ích lợi gì cho con người đâu mà để? Cho nên cái khóa này Thầy đào tạo mấy con mà tu mà không được, Thầy đốt sạch, không để một cái gì hết để đời sau khổ. Thầy đi tìm nơi ẩn bóng, hoặc là Thầy nhập diệt bỏ thân, Thầy không cần thiết. **Đời này không có danh có lợi gì hết mấy con là toàn là đau khổ, danh lợi chỉ là ảo tưởng để làm cho chúng ta đau khổ.** *Con người chạy theo danh lợi là con người đau khổ.* Thầy nói thật mấy con cứ siêng tu đi mấy con thấy, có gì đâu?

Đó, thì hôm nay là những cái điều kiện cần thiết và đồng thời mấy con ghi lại thêm cái thời khóa của mấy con tùy theo cái khả năng. Đừng có ghi quá cái sức của mấy con,

tại sao cái thời khóa giờ giấc của mình, mình phải tu đúng giờ giấc, và chấp nhận giờ giấc là mấy con chấp nhận cuộc chiến đấu. Bây giờ thí dụ như 7 giờ tối cho đến 10 giờ mới đi ngủ, trong khoảng thời gian đó, mà có giấc nhân quả rục rịch đến đánh mấy con là quyết định chiến đấu tận cùng không đầu hàng. Nhìn đúng giờ là đi ngủ mà không đúng giờ là không đi ngủ. Còn cái sức mấy con chưa đủ thì Thầy không bảo mấy con tới 10 giờ, mà 9 giờ, 7 giờ tới 9 giờ. Nếu cái sức mấy con đủ thì 2 giờ mấy con thức dậy, 2 giờ khuya thức dậy tu đến 5 giờ. Mà sức mấy con không đủ, thì mấy con 3 giờ thức dậy, Thầy không ép mấy con phải quá sức chiến đấu của mình.

Cũng như bây giờ cái lực lượng của giấc nhân quả nó quá mạnh mà cái lực lượng của con quá yếu, mà đem ra mà hiện đại đánh với nó thì các con có chịu nổi không? Cũng như cái lực lượng của mình còn yếu cho nên vì vậy mà Bác Hồ cho lập chiến khu trên rừng, phải không, đánh du kích đâu có dám đánh hiện đại với nó. Vì vậy chớ, Thầy nói rằng mấy con **muốn chiến thắng được giấc thì phải có cách thức trường kỳ kháng chiến sung sức mà...** Còn bây giờ có người

thức suốt đêm được thì người ta sẽ đánh hiện đại với nó được rồi, còn mấy con chưa đánh được mà mấy con muốn như những người mà hiện đại được sao?

Ở bây giờ, thí dụ bây giờ ở đây như thầy Chơn Thành thầy thức suốt đêm, thầy chỉ ngủ nghỉ buổi trưa có 30 phút mà thôi. Mà bây giờ bắt mấy con theo thời khóa đó mấy con theo nổi không? Thì chỉ còn nước hiện đại vậy thì chỉ còn mấy con chết thôi chứ làm sao mấy con sống được nữa. Cho nên Thầy bảo mấy con ghi theo thời khóa tùy theo đặc tướng của mình đừng có theo cái trình độ của người khác, bởi vì mỗi người là một cái đất nước, mỗi cái thân của mấy con là một cái đất nước của mấy con. *Mấy con được cái thân hòa bình, muốn được làm chủ, quyền làm chủ cái thân của mấy con thì đó là cuộc chiến đấu riêng của đất nước mấy con chứ không thể hơn.*

Bây giờ đất nước người ta có quân lực hùng mạnh rồi thì người ta phải ở trên cái mức đó người ta hiện đại người ta đánh nó, còn mấy con chưa đủ cái lực hiện đại thì còn du kích thôi, vài ba cây súng trường như thế này thì chỉ có bắn tào phào mà chạy

chứ ở đó mà đánh hiện đại cái đất nước mà chết sao? Cho nên cái thời khóa rất là quan trọng, rất là quan trọng, biết được mình và biết được giặc, biết được giặc nhân quả, biết được mình cái lực lượng mình yếu hay hoặc là mạnh để mình chiến đấu, thì thành lập cái thời khóa cho Thầy. Và đồng thời dựa trên thời khóa đó Thầy sắp cho mấy con vào cái lớp.

Thí dụ như bây giờ lớp từ 7 giờ tối mà 8 giờ các con đi ngủ, thì cái lớp đó phải tu tập như vậy thôi, nó phải vào cái lớp đó. Còn cái lớp 7 giờ đến 10 giờ đi ngủ, thì Thầy sẽ sắp lớp cho mấy con vào cái thời khóa đó, cho nên trong cái, cái lớp của mấy con, giờ đó ai cũng thức dậy hết cho nên nó không còn động tâm mấy con, còn bây giờ, thí dụ như bây giờ có một cái người mà người ta thức suốt đêm người ta tu được, người ta không có buồn ngủ, thì bây giờ hai người, ba người Thầy ghép họ vào trong một cái lớp, cho nên vì vậy đây là cái lớp của mấy ông chứ không phải cái lớp của người khác.

Cho nên cái người, có nhiều người người ta nhìn vào cái trình độ mà mấy con thức ngủ, thời khóa của mấy con, đến khung

giờ này ai cũng dậy hết mà sao cái ông này không dậy, nhưng mà không ngờ cái trình độ người ta chưa có đủ đến cái mức độ đó thì làm sao người ta dậy được? Do cái chỗ tu tập của mấy con, mấy con vừa ghi cái bài này để Thầy đọc và thấy chỗ nào sai.

Thí dụ như vào đề, mình làm một cái bài luận mình phải tập luyện như thế này mấy con chứ không muốn nói là nói đại đâu. Ở bây giờ Thầy cho một cái đề của nó là nhân quả thảo mộc thì vào đề thì phải nhập, vào đề thì phải giới thiệu, phải giới thiệu chứ, bởi vì mình tập, đây là tập để trở thành mấy cái ngòi bút mấy con. Từ cái sự tư duy của chúng ta, ta phải đi vào đúng. Mà cái chương trình giáo dục đào tạo của một người mà viết văn thì người ta phải đào tạo cho mình vào đề, phải không? Rồi nhập đề, rồi mới kết luận. Một bài văn nào cũng vậy chứ, kết luận để nói cái gì? Ý chúng ta muốn đưa cái đề tài nhân quả là chúng ta muốn nói cái gì thì chúng ta kết luận nó chứ để cho người ta nắm rõ chứ.

Còn vào đề là chúng ta phải nói, đừng có nói lạc đề mà phải nói cho đúng ở trên cái đề tài của chúng ta đã có. Còn vào đề là giới

thiệu, mình muốn nói cái gì để cho người ta biết, mấy con thấy không cái đó là cái, cái cách thức mà để chúng ta tư duy quán xét, còn bây giờ mấy con quán xét mấy con nghĩ đó là nhân quả rồi, nghĩ tùm lum tà la thôi nó không phải như vậy, cho nên nó không thấm nhuần được, nó không thấm nhuần được, cho nên nó trở thành từ lâu đến giờ mấy con không cầm bút mấy con viết được là tại vì mấy con không đi, mấy con đi ra ngoài cái sườn, cái sườn của một cái bài văn.

Hôm nay, Thầy không phải là ông thầy giáo nhưng vì nó là cái chương trình giáo dục đào tạo của một cái lớp tu tập, nó là cái chương trình giáo dục, cho nên buộc lòng phải tư duy đúng cách của nó, bắt đầu chúng ta vào đề chúng ta phải nghĩ nhân quả thảo mộc là viết như vậy, như vậy giới thiệu người ta, rồi bắt đầu vào thân bài giảng rộng ra cho đúng cái đề tài của nó, cuối cùng kết luận để thấy cái sự ích lợi, cái sự không ích lợi của cái đề tài này, đó là như vậy mới là làm cái bài luận chớ, các con hiểu?

Cho nên từ cái chỗ mà mấy con, hiện giờ mấy con người nào cũng có biết đọc, biết viết, biết này kia nhưng nhớ những lời Thầy



dạy khi vào đề có khi chúng ta nói mông lung lắm, giới thiệu đó, nói dài dòng quá, chúng ta vào đề trực khẩu ngay liền. À nói giới thiệu người ta, giới thiệu ngay liền nhấm cái đầu đề đó, đưa cái đầu đề đó giới thiệu vô liền tức khắc, rồi bắt đầu đó chúng ta.

Cho nên ở đây có nhiều người cầm cây bút làm văn hay lắm. Thầy tin rằng mấy con sẽ luận rất đúng và rất đúng nó để thông. Khi đọc cái bài chúng ta thấy, nó, nó làm cho chúng ta thích thú ngay liền, làm cho chúng ta thấy nó có từng phần rõ ràng, nó làm cho chúng ta dễ hiểu vô đó cái người đó đọc cái bài thấy giới thiệu rõ ràng. Rồi sau đó thấy cái thân bài của nó nó diễn tả từng cái cái gần cho đến cái xa, cuối cùng nó kết luận một cách tuyệt vời, mà ngắn gọn không dài dòng.

**Rồi lần lượt những cái bài khác chúng ta viết về nhân quả nó kết hợp nó thành ra cái, cái nhìn thấu suốt của lý nhân quả của chúng ta.** Chứ không phải trong cái bài này mà chúng ta gọi là thấu suốt nhân quả. Nó còn nhiều cái bài nói về nhân quả để rồi chúng ta hợp nó lại, những cái bài đó hợp lại thành ra một cái đạo lực, cái uy lực, cái luật

của nhân quả, để chúng ta thấy cái đường đi của nhân quả để chúng ta thấy rõ ràng nhân quả là một sự thật nó không có mơ hồ, nó không mơ hồ.

Đây là cái bài đầu tiên của mấy con viết do đó Thầy phải chịu cực khổ để mà giúp đỡ cho mấy con rồi những cái lần sau thì mấy con sẽ quen và sẽ làm đúng không còn sai nữa. Chứ nhiều khi chúng ta hiểu nhiều lắm rồi bây giờ khi mà viết có bao nhiêu chúng ta tuôn ra chúng ta viết nhưng mà không ngờ lại viết lạc đề. Cũng nhân quả, rồi nhân quả nó bắt chứng minh đây nào là nhân quả Thập nhị nhân duyên, rồi nào là nhân quả các pháp vô thường, nào là nhân quả kiết sử, nó tầm lum đủ thứ, nó nói như vậy nó lạc đề mất đi, nó lạc đề mất chứ nó không đúng cách. Đọc thì nghe nó cũng có lý đó nhưng mà cái lý đó đâu phải, cho nên nó phải đi xoáy vào đúng cái nhân quả của thảo mộc, rồi đúng nhân quả của con người, rồi đúng nhân quả của vũ trụ thì nó mới được, thì nó mới đúng cách. Rồi từ đó những cái bài đó nó mới kết hợp mới thành ra cái bài của nhân quả, cái bài của nhân quả để nó xác định cho rõ ràng.

Từ cái bài này nó có sự liên hệ cho cái bài nhân quả khác, thế như bây giờ nhân quả thảo mộc thì nó có thể nó liên hệ đến cái nhân quả của con người. Bây giờ thí dụ như mình nói nhân là cái hạt mà quả là cái trái để chỉ cho người ta thấy cái trái cây, cái hạt của trái cây nó cụ thể rồi, đó là khoa học rồi không còn nói gì nữa. Rồi bắt đầu bây giờ nói đến nhân quả con người thì nó trừu tượng hơn. Cái hành động rồi, Thầy nói một lời nói ác, Thầy nói một lời nói thiện thì cái lời nói ác và lời nói thiện nó phải khác nhau chớ, nhưng mà đều là nhân hết đó mấy con. Thì như vậy là cái trái xoài, trái ổi, trái chanh nó phải khác chớ, nó đâu phải giống nhau được đâu, có phải không? Rồi từ đó mà chúng ta suy ra nhân quả nó như thật chứ không khéo, thì chúng ta mới dò đầu cái nói về hành động nào thiện nào ác, rất mơ hồ, nó trừu tượng người ta chưa có hiểu nhân quả như thế nào, nó khó, các con hiểu chưa?

Cho nên, từ cái chỗ mà chúng ta chỉ cái hạt của cái cây, rồi cái trái của cái cây, rồi một cái hạt nó lên một cái cây nó ra nhiều trái để chúng ta xác định lần lượt một cái hành động của chúng ta nó sẽ ra nhiều cái

quả của nó chớ không phải là một quả. Và cái quả đó, trong cái quả đó nó có nhân của nó ở trong đó, tức là cái hạt nữa. Và vì vậy khi bỏ cái thân này thì nó lại sanh ra biết bao nhiêu người, biết bao nhiêu loài vật. Để nó xác định cho thấy rằng cái hình ảnh của cây trái là ai cũng thấy, một cái hạt nó lên một cái cây, rồi cái cây đó nó ra một cái trái, mà lại nó không ra một trái mà nó ra nhiều trái, rồi trong nhiều trái nó có nhiều hạt, rồi mỗi hạt lên một cây, có phải không, mấy con thấy không?

Đó là quy luật của nhân quả, chớ đừng có nghĩ, từ lâu đến giờ người ta cứ nghĩ theo Thầy nói, mấy con thấy, người ta nghĩ mình chết mình chỉ sanh ra một người, hoặc là bây giờ tôi làm hại tôi giết chúng sanh thì tôi chỉ sanh ra làm cá, làm tôm, làm này kia. Cứ tôi chết tôi sanh ra một lần, rồi bây giờ cái, không bao giờ là nhân quả có cái quy luật kỳ cục vậy, nó không sanh như vậy đâu. Bao giờ có một cây mít mà nó chỉ sanh ra một trái mít, rồi trái mít nó chỉ có một hạt mít ở trong? Đâu bây giờ nó có chuyện đó đâu. Cũng như bây giờ một hạt xoài nó lên cây xoài bao giờ nó có một trái xoài bao giờ đâu, ít ra nó có tẻ nó cũng năm trái, là nó tẻ,

bởi vì khi mà nó ra bông ra trái thì cây xoài đó, cây xoài năm nay nó rụng hết bây giờ nó còn có năm trái nó cũng ra năm trái chứ làm sao có một trái được.

Các con thấy cái quy luật nhân quả, vì vậy **hiếu nhân quả, một mình mình khổ chưa đủ đâu mà mình làm ác là sẽ sau này có bao nhiêu người khổ không, mà bao nhiêu người khổ mình sung sướng không?** Mà chính hành động nhân quả của mình mà để lại bao nhiêu người khổ, cho nên từ cái suy nghĩ, cái khổ thì thấy những cái khổ của người khác mình làm nỡ lòng nào không? Biết đâu chừng đó một cái nhân quả đồng thời của mình trong một kiếp trước mà những người ngồi xung quanh đây khổ, đó là cái chùm nhân quả, nếu không nhân quả sao lại hôm nay gặp mặt nhau. Các con nghĩ, nếu không nhân quả làm sao chúng ta gặp mặt ở đây, mà mỗi người ở đây chúng ta thấy có cái tâm sân, tâm si không, có tâm tham không? Người nào cũng có, mà có thì người nào cũng khổ chứ? Có bao giờ, bây giờ trong những người chúng ta ở đây, có một người nào chửi mình mình có tức giận không? Tức giận chứ, nhưng mà con tức giận Thầy có thấy Thầy giận không?

Không, người ta chửi con con giận chớ Thầy có giận không? Không. Nhưng mà cái giận của con có giống cái giận của Thầy không? Cũng đau khổ vậy chớ. Nhưng mà tại sao chúng ta không nghĩ như vậy mà chúng ta không thương nhau.

*Một người đó người ta chửi Thầy, thì biết rằng đó là nhân quả rồi, thì nhân quả thì cái người mà chửi Thầy họ đang khổ mà tại sao Thầy không thương họ mà Thầy lại giận họ, mà Thầy thương họ là đúng, đúng là họ đang ở trong nhân quả khổ thì mình thương họ chớ sao. **Mà nhân quả khổ đó là một cái chùm nhân quả của Thầy cho nên bây giờ mới gặp nhau để chửi lộn. Tại sao chúng ta không thương nhau? Một chùm nhân quả của mình mà.*** Cũng từ cái chỗ nhân quả mà sanh ra để rồi bây giờ chửi nhau, để mà giận dữ nhau, để mà tạo khổ nữa sao? Cho nên mấy con phải hiểu nhân quả thấu suốt như vậy, thì do đó khi mà chúng ta hiểu như vậy thì người khác chửi mình có giận không? Người ta làm phiền mình có giận không? Người ta nói xấu mình mình có giận không? Không, **mình phải hiểu, mà nó thấu suốt như vậy thì cái tri kiến giải thoát nó làm cho mấy con**

**không còn buồn phiền ai nữa hết.** Thậm chí như mấy con thẩu suốt được, bây giờ cái thân mấy con đau đớn nằm, đến độ mà đau như sắp chết, mấy con có sợ không? Không sợ, đó là luật nhân quả mà. Tại sao cái đau người ta sắp chết mà mấy con thân nhiên được, còn cái đau sắp chết của mấy con thì mấy con lăn lộn? Đó, thì thấy nói như vậy để thấy được cái nhân quả.

Đó, hôm nay thì ở đây Thầy nhắc nhở và đồng thời các con cố gắng ghi lại cái thời khóa cho Thầy, mỗi người đều ghi cái thời khóa, tùy cái chỗ nếu mà mấy con làm những cái bài luận này mà không có đạt được nói nó không đúng thì Thầy sẽ sắp xếp cho mấy con vào cái lớp để được giảng giải về nhân quả, bởi vì mình chưa hiểu, mình hiểu một cách nó cạn cợt nó lung tung, nó chưa có được, buộc lòng Thầy sắp xếp cho mấy con vào cái lớp để được giảng giải về nhân quả. Thì bắt đầu Thầy giảng cho mấy con nghe những cái bài nhân quả. Rồi từng đó mấy con sẽ làm cái đề tài về nhân quả rồi nộp lại cho Thầy. Để từ đó mấy con phải đọc tới đọc lui thấm nhuần được cái lý nhân quả này.

## SẮP LỚP.

Còn bây giờ là Thầy đang sắp xếp lớp, sắp xếp lớp thứ nhất là cái lớp tri kiến, sắp xếp làm sao mà cái tri kiến của mấy con nó phải nằm trong đúng một cái lớp để hướng dẫn dễ dàng. Rồi sắp xếp cái lớp Chánh niệm tỉnh giác để xem xét cái sự nhiếp tâm và an trú tâm của mấy con ở mức độ nào, đó là hai cái. Vì vậy cho nên sắp xếp được cái giờ giấc tu tập của mấy con là ở chỗ Chánh niệm tỉnh giác. Mục đích của Chánh niệm tỉnh giác là phá đi cái hôn trầm, thù miên, cái lười biếng của mấy con. Cho nên vì vậy mà sắp xếp cho nó đúng cách để nâng đỡ cho mấy con, lần lượt mấy con tập cái tỉnh giác càng lúc càng cao hơn.

Thí dụ như các con tỉnh giác được khoảng độ hai tiếng, ba tiếng, rồi tăng dần đến bốn tiếng, năm tiếng cho đến suốt đêm mấy con tỉnh táo không bị buồn ngủ, hôn trầm và trong cái thời gian đó mấy con phải tu tập như thế nào để đạt được cái **chất lượng** tỉnh giác đó, chứ không khéo mình cũng ráng cố gắng mà mình thức đêm, thức khuya, nhưng mà cuối cùng không đạt được chất lượng thì cũng phí công của mình. Cho



nên Thầy sắp xếp từng cái thời gian, từng cái thời khóa cho nó hợp với cái sự tu tập của mấy con. **Mấy con đừng cao mà mấy con hãy tu tập thấp, tu tập ngắn, rồi lần đi lên mấy con,** *quá sức của mấy con mấy con không thắng nổi nhân quả đâu, cái lực của nhân quả.* Nói cái lực của nhân quả tức là nói nghiệp. Người ta nói nghiệp lực, cái nghiệp của mình là cái nghiệp si thì nó lười biếng ghê gớm lắm. **Cái nghiệp si là nó uể oải, nó mệt mỏi, nó làm cho chúng ta không muốn làm gì chỉ muốn nằm,** đó là cái **nghiệp si.**

Cho nên trong tất cả những sự tập tỉnh thức của mấy con, bốn pháp đi kinh hành đều là mục đích phá cái si, với mấy con khi mà làm cái bài thì mấy con đề cái tên hay cái pháp danh của mình để Thầy biết, để mà Thầy sắp xếp cho mấy con vào cái lớp mà mấy con ở trong cái lớp đó cho phù hợp. Chẳng hạn bây giờ trong cái lớp của chúng ta bây giờ một số nam như thế này mà sắp xếp ra, nếu mà cái trình độ của mấy con cho hợp nhau, nếu được bốn lớp Thầy phải sắp bốn lớp, mà ba lớp thì Thầy sắp ba lớp. Mà nếu dồn lại một lớp thì Thầy, dồn lại mà đúng cái trình độ với nhau mà dồn lại một

lớp thì Thầy rất nhẹ nhàng, dạy rất dễ. Còn chia hai lớp là Thầy phải cực, bởi vì cả hai buổi, hay hoặc là buổi sáng Thầy dạy, buổi chiều Thầy dạy. Buổi sáng Thầy dạy lớp 1, buổi chiều Thầy dạy lớp 2, Thầy cũng phải hai lớp rất là cực Thầy. Còn nếu mà đồng đều nhau thì Thầy khỏi lo điều đó, chỉ một lớp mà thôi. Bởi vì do đây thì các con chung nhau về làm một lớp, nhưng bây giờ phải phân lớp ra thì để trình độ mấy con có thấp có cao với nhau, thì do đó chia ra. Nếu mà bốn lớp thì mấy con thấy Thầy phải dạy bốn buổi, có phải không? Rồi bên nữ nữa, như vậy là rõ ràng Thầy phải vất vả nhiều hơn, nhiều hơn, nhưng mà làm sao, bây giờ đã, ý định của Thầy là nhận 20 người, chia làm bốn lớp, 20 người mà chia làm bốn lớp, nghĩa là làm sao mà cho nó dễ dàng cho Thầy. Nhưng mà bây giờ nó không phải 20 người mà nó là 40 mấy người. Có thể nói rằng khi mà ở Hà Nội vào đây đủ mặt hết thì có lẽ là 50 người.

Vừa rồi thì 42 người, thêm một người nữa là 43 người, rồi lần lượt đây, rồi sẽ ở bên nữ thì như thêm một hai người gì nữa đó. Cho nên vì vậy mà cái số càng tăng lên, mà càng tăng lên thì Thầy sắp xếp lớp, thí

dụ nó theo Thầy ít thì nó cũng là bao nhiêu lớp đó, mà nhiều thì nó cũng bao lớp đó, nhưng mà nhiều thì nó vất vả, bởi vì mỗi lần làm cái bài luận Thầy phải đọc chứ đâu phải là không đọc cái bài luận của mấy con làm sao biết mấy con viết đúng viết sai. Cho nên nó phải đòi hỏi cái thời gian Thầy làm việc nhiều.

**Vậy thì các con biết rằng cái sự cực nhọc của Thầy rất lớn. Là Thầy muốn cho Phật Pháp được chấn chỉnh, nền đạo đức của Phật giáo phải được lưu hành, phải được dạy khắp nơi, đem lại lợi ích cho mọi người, đó là cái ý muốn của Thầy.**

*Cho nên Thầy quyết định dù cực khổ, gian lao như thế nào Thầy phải đào tạo, trong các con phải được một, hai người, để chứng minh rằng con đường của Đạo Phật thực hiện được chứ không phải riêng có Thầy. Thì có thể con đường của Đạo Phật mới duy trì được, còn nếu không thì không duy trì được. Và đạo đức của Phật giáo không thể phổ biến được, còn có người chứng, có người tu hần hoi đảng hoàng, thì chắc chắn, bảo đảm là nền đạo đức của Phật giáo xây dựng được và những phương pháp tu tập*

làm chủ nhân quả chúng ta làm được. Cho nên mấy con là những người, những người hôm nay đến dự cái lớp học này, là mấy con bỏ hết cuộc đời mấy con rồi, mấy con mới làm được, mấy con phải ráng.

Ở đây là những chương trình giáo dục hẩn hời mà Thầy đã nói đào tạo. Trước kia Thầy có nói 8 cái lớp học từ Chánh Kiến cho đến Chánh Định, Thầy có phân nó ra làm ba cấp Giới - Định - Tuệ. nhưng hôm nay mấy con mới thấy đây là sự đào tạo thật sự chứ không phải nói suông đâu, nhưng cái giáo trình mà để soạn thảo để học từng lớp thì lần lượt Thầy sẽ soạn, còn bây giờ Thầy chưa soạn nhưng mà Thầy vẫn dạy mấy con đúng từ Chánh Kiến cho đến Chánh Định. Thì trong khoảng thời gian nếu mà một năm mà Thầy hướng dẫn mấy con đạt đến Chánh Định làm chủ được sự sống chết của mấy con, thì đương nhiên mấy con sẽ tốt nghiệp xong. Đạo Phật thì Đức Phật đã nói bảy ngày, bảy tháng, bảy năm. Thì bây giờ tới một năm thì nó thuộc về bảy năm rồi, thì trong bảy năm không có nghĩa là phải đúng bảy năm, mà tùy đặc cấp của mỗi người, mà trong một năm người ta đã chứng được rồi, thì trong một cái lớp học của chúng ta nếu mà

có một người nào mà tu, cố gắng bước luyện mà theo đúng lời dạy của Thầy thì tệ nhất là một năm họ cũng phải thành tựu chứ, còn mà nói bảy tháng thì chắc chắn là rất khó. *Tại sao rất khó mấy con, chúng ta ai cũng hiểu, nhưng cái nghiệp chúng ta nặng lắm, ai cũng biết đời là khổ, ai cũng biết buông bỏ. Mấy con, bỏ hết cuộc đời, mấy con vào đây là bỏ hết chứ gì? Nhưng mà cái tâm nó vẫn không chịu bỏ, nó chưa có rời ra được.* Cho nên chúng ta hàng ngày cái pháp tác ý mài dũa nó, mỗi lần nó khởi lên là chúng ta dũa nó, chứ đừng có để làm theo nó. Chẳng hạn nó khởi muốn ăn, thì dập nó xuống, không làm theo nó; nó khởi muốn nói chuyện là dập nó xuống, là không được nói chuyện; mà nó khởi muốn đi ngủ là dập nó xuống, không có đi ngủ và **cứ như vậy là nó sẽ mài mòn và sẽ tiêu diệt nó.** Còn nếu mà nó muốn mà chúng ta làm theo nó, thì đó là chúng ta bị sai rồi, và bị sai rồi thì giặc nó cai trị chúng ta được, giặc nhân quả nó cai trị chúng ta được.

Cho nên ở đây mục đích chúng ta là đem lại sự hòa bình cho đất nước của chúng ta, đem lại sự độc lập thật sự cho bản thân của chúng ta, chúng ta muốn chết là chết,

muốn sống là sống, muốn ăn là ăn, cái gì chúng ta muốn là nó phải làm theo chứ không được trái, đó là chúng ta đem lại sự bình an cho thân tâm của chúng ta. Cho nên ở đây phải ráng mấy con, nó đâu có thời gian dài đâu. Đức Phật nói bảy ngày, bảy tháng, bảy năm, nhưng mà trong bảy năm chưa hẳn phải đúng bảy năm, cái chương trình học Phật nó không phải vậy, nó không phải như cái chương trình giáo dục đào tạo của nhà nước, nó bảy năm là phải bảy năm mới học hết chương trình. Không, ở đây chúng ta thấy chúng ta cần xả được, ly dục ly ác pháp được là ngay đó chúng ta đã đạt được, chúng ta không còn tiếc một cái gì trên cuộc đời này hết, chúng ta không còn thấy cái danh, thấy lợi gì hết thì đó là chúng ta đã mau được, chứ không phải ngồi.

HOÀN THÀNH



## 007-(LCK-003B)

- \* Phân Lớp Theo Chánh Niệm Tĩnh Giác
- \* Định Vô Lậu
- \* Tứ Bất Hoại Tịnh
- \* Khất Thực
- \* Vấn Đạo Nhân Quả Thảo Mộc



*Lòng ham muốn, tham sân si mấy con không có là mấy con chứng đạo ngay đó liền. Thầy nói thẳng, nói thật để cho mấy con biết cách để mà tu. Mà muốn được vậy thì mấy con phải có đủ sức tỉnh thức, phải có đủ cái Chánh Kiến để khi mọi ác pháp đến là mấy con biết nó là nhân quả, nó là giặc sanh tử của mấy con, phải thấy được nó, chứ còn mấy con không thấy được nó tức là mấy con không.... Cho nên buộc lòng cái lớp Chánh Kiến là cái lớp căn bản nhất của Đạo Phật, cái lớp vào đầu tiên.*

Cũng như bây giờ cái lớp 1 của tiểu học, cái lớp vỡ lòng mà nếu các con không

học những chữ, những số thì các con không rập vắn lại được, không đọc chữ lại được, cho nên lớp căn bản. Bây giờ đưa mấy con lên lớp ba, lớp bốn hoặc là lớp bảy, lớp tám, mà bây giờ các con chưa đọc chữ, chưa biết được cái số thì các con lên đó làm cái gì?

Cho nên cái lớp Chánh Kiến là cái lớp rất là quan trọng và Chánh Kiến là ở nhân quả mấy con. Đây là những cái bài nhân quả, rồi kế tiếp mấy con sẽ có những cái bài khác để mà nói lên cái căn bản của lớp Chánh Kiến.

Lẽ ra trong lớp Chánh Kiến đầu tiên mấy con thấy cái lớp Chánh Kiến thì nó phải đi vào như thế nào? Niệm Phật, Niệm Pháp, Niệm Tăng, Niệm Giới.

Niệm Phật tức là mấy con phải hiểu cái đời sống của Đức Phật, rồi niệm Pháp mấy con phải hiểu Pháp. Bây giờ Thầy không cho mấy con hiểu tại vì nó chưa có cái chương trình, nó chưa có giáo trình để mà học tập, cho nên thay vì những cái lớp đầu tiên mà vào học, nghĩa là người ta chưa biết Đạo Phật, chưa biết tu tập gì hết, thì vào đây Thầy sẽ dạy nói về lịch sử, cái đời sống của Đức Phật, đời sống tu tập của Đức Phật. Từ



khi tu cho đến khi chứng đạo và đồng thời trong thời gian chứng đạo sống để hướng dẫn chúng, nó có cái lịch sử đời sống của Đức Phật. Thì đó là cái bài pháp đầu tiên về Chánh Kiến để nhìn thấy cái gương hạnh của một ngọn đuốc sáng soi giữa thế gian này, để chúng ta lấy đó mà làm gương cho chúng ta, nhưng chúng ta chưa được học là tại sao, là tại vì chúng ta tu lu bù đây rồi.

Cho nên bây giờ dạy mấy con đi vào cái Niệm Pháp, bây giờ, ngay bây giờ mấy con quán nhân quả là mấy con Niệm Pháp rồi đó, buộc lòng mấy con phải tư duy, suy nghĩ về pháp, còn Thầy dạy mà về Niệm Phật thì Thầy dạy cái đời sống của Đức Phật, Thầy nói cái đức hạnh của Đức Phật, Thầy nói cái sự sống của Đức Phật qua cái đức hạnh của Phật, qua cái giới luật. Thì từng những cái đời sống của Đức Phật như thế nào, ăn như thế nào, ngủ như thế nào, làm như thế nào, đó là Niệm Pháp. Để cho chúng ta thông suốt được cái gương hạnh, một cái ngọn đuốc sáng đang soi ở trên thế gian của chúng ta, đó là đức hạnh sống của Đức Phật. Nhưng bây giờ đâu có cái giáo trình đó, thành ra lấy đâu mà dạy mấy con.

Thầy phải nghiên cứu cả những cái bài

kinh, dù là mỗi một cái bài kinh nó nói cái đời sống của Đức Phật có một chút thôi, nhưng mà phải hiểu, và đồng thời muốn hiểu sâu hơn là phải dùng cái trí tuệ Tam Minh của mình quan sát trong cái thời điểm của Đức Phật, để mới ghi lại cái đời sống nó mới cụ thể hơn. Nó dựa vào cái bài kinh đó nói một chút, để nói rằng Thầy không nói cái mơ hồ, không đặt điều, nếu mà không có cái bài kinh dựa ra thì người ta nói Thầy đặt điều cái vấn đề này, Phật sống như vậy chứ không có. Còn có cái bài kinh đó nhắc cái đời sống của Đức Phật.

Thí dụ như bây giờ có cái bài kinh nói rằng vua A Xà Thế được hướng dẫn đến cái nơi của Đức Phật, hoàn toàn 1250 (một ngàn hai trăm năm chục vị tỳ kheo) mà im phăng phắc, có cái bài kinh đó Thầy mới nói cái đời sống của Đức Phật im lặng như vậy đó, có ai dám cãi Thầy không? Rồi cái đời sống im lặng đó, trong cái sự im lặng đó Thầy mới diễn tả ra nhiều thứ. Đó, mấy con thấy chứ không thể mơ hồ được.

Vậy thì đến đây mấy con ghi cho Thầy, người nào không có tập giấy Thầy sẽ cho tập giấy ghi thêm về cái giờ giấc, mấy con sẽ sắp xếp cái giờ giấc của tự bản thân của mình,

sắp xếp cái thời khóa, các con cũng đã tu đúng rồi chớ gì, mấy con sắp xếp, mấy con sẽ nạp cái thời khóa đó cho Thầy. Thì cái giờ giấc của mấy con trùng với người nào Thầy sắp xếp cho cái giờ đó thì mấy con sẽ theo cái lớp đó. Cái giờ giấc mấy con chọn thấp, thì Thầy sắp xếp cho thấp, còn giờ giấc cao thì Thầy chọn cao.

Còn cái về cái những cái bài mấy con viết về nhân quả, Thầy sẽ đọc rồi Thầy sẽ sắp xếp cho mấy con vào cái lớp để mà học nhân quả. Tức là lớp Chánh Tri Kiến, Chánh Tri Kiến tức là Chánh Kiến của mấy con, tức là mấy con phải có cái sự triển khai cái tri kiến của mấy con. Để mấy con hiểu thì cái lớp đó là lớp Định Vô Lậu. Còn cái lớp mà mấy con sắp xếp giờ giấc, đó là mấy con sắp xếp giờ giấc để căn cứ vào cái Chánh Niệm Tĩnh Giác, cái sức mà phá vỡ cái hôn trầm, thù miên của mấy con, tập định Chánh Niệm Tĩnh Giác.

*Nó có hai phần, một phần dùng tri kiến, một phần dùng cái tĩnh giác, hai pháp nó rõ ràng và nó có sự hỗ trợ nhau trên cái sự tu tập. **Nếu một người mà dùng cái Chánh Niệm Tĩnh Giác định tĩnh mà không dùng Tri Kiến Giải Thoát thì vẫn***

***như một con người có hai cánh tay mà chỉ còn có một cánh tay, một cánh tay cụt. Cho nên chúng ta làm việc cũng không bằng ai đâu, cho nên chúng ta cũng không đi tới đâu. Cho nên chúng ta có hai cánh tay vì vậy mà hai cánh tay chúng ta sử dụng ,để để cánh tay này tương trợ cho cánh tay kia.***

Bây giờ cầm cái cuốc thì cái tay mặt và tay trái đều cầm cái cuốc nâng lên, rồi cái cuốc mới cuốc đất hoặc là rẫy cỏ rất là dễ dàng. Còn bây giờ chúng ta còn một cánh tay mặt hoặc là còn một cánh tay trái mà chúng ta cuốc đất rất là khó khăn mà rẫy cỏ rất là khó, không dễ dàng. Đôi khi chúng ta làm không được, có phải không?

**Cho nên vì vậy Định Vô Lậu và Định Chánh Niệm Tĩnh Giác, hai thứ Định này rất cần thiết để chúng ta kết hợp lại thành Tứ Niệm Xứ.** Các con thấy chưa? Chúng ta phải đi từng cái bước một để mà chúng ta vào đó là cái Niệm Pháp rồi, chúng ta phải hiểu cách thức của nó sự tu tập. Từ đó mấy con thấy nào là tu Định Niệm Hơi Thở cái này, cái kia đủ thứ hết, nhưng mà sự thật ra bây giờ gom lại chúng ta, dù Định Niệm Hơi Thở cũng là một cái phương pháp tĩnh giác

mà kết hợp với Định Vô Lậu chứ gì. Bây giờ thân Thầy đau, nó bị lậu hoặc này, thì “*An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra*”, thì hơi thở nó kết hợp, tức là tỉnh giác ở trên hơi thở để kết hợp với vô lậu chứ gì. Là an tịnh thân hành để làm cho cái thân chúng ta không còn lậu hoặc nữa chứ gì. Đó là mấy con thấy hơi thở, cái Định Niệm Hơi Thở nó kết hợp giữa cái Định Vô Lậu và cái Định Chánh Niệm Tỉnh Giác. Mà định Chánh Niệm Tỉnh Giác mà chúng ta được phân ra từ cái căn bản rồi chúng ta tu sẽ dễ dàng và tiến bộ, nó không bị ức chế mấy con, chứ không khéo mấy con tu Chánh Niệm Tỉnh Giác sẽ bị ức chế, ức chế. Cái thời gian mà dài quá mấy con cũng bị ức chế thân tâm, vì ráng ức chế thân tâm, cho nên nó vừa với cái thời gian.

Cho nên vì vậy mà Thầy nói mấy con sắp xếp được cái thời gian mà đúng cách thì Thầy sẽ dạy mấy con, lần mấy con tiến lên dễ dàng, còn mấy con sai là mấy con bị ức chế. Và ức chế thì mấy con sẽ thụt lùi. Cái hình thức mấy con thấy mấy con ở lớp cao chớ mà sự thật mấy con đang thụt lùi, không có tiến bộ. Và đồng thời cái trình độ mà viết những cái bài luận như thế này để mà xét

lại, để mà biết được cái khả năng quán xét, để triển khai cái tri kiến của mấy con về Định Vô Lậu thì Thầy cũng sắp lớp của mấy con từ thấp đến cao. Cái lớp nào cần học thì Thầy cho vào cái lớp để học, còn lớp nào mà thấy triển khai đã có khả năng hiểu biết thì không cần học, thì cái lớp đó để tự triển khai tri kiến của mình ra. Thầy cho những cái đề tài khác tự mình khai triển. Thầy thấy cái tri kiến của mấy con khá vững vàng, tự mình triển khai được cái đó nó mới là triển khai tri kiến của mình thật sự. Còn những người người ta yếu quá người ta không đủ sức triển khai ra thì phải được học, học rồi bắt buộc từ đó người ta nhờ cái tiêu chuẩn đó, tiêu chuẩn hiểu biết đó, người ta dựa vào đó người ta mới triển khai của người ta ra được. Bây giờ người ta chưa hiểu cho nên người ta viết lộn xộn, nó không đúng đâu được hết, nó đâu có chỉ định cho rõ ràng, do đó hãy đưa họ vào cái lớp, cái lớp học, bởi vì nó phải có căn bản.

Cho nên ở đây thì chúng ta thấy rõ ràng là tu hành chúng ta có tu gì đâu, nhưng mà chính tu thật tu đó mấy con. Một khi mà ngồi lại tư duy viết là tu thật tu. Bởi vì mình viết cái bài đó để nhằm, để giúp cho mình có

sự hiểu biết Chánh Kiến chứ không có gì, nó làm cho chúng ta không còn đau khổ.

*Còn mà đi kinh hành mình tập tỉnh thức đó là mục đích để chúng ta tỉnh giác, tỉnh giác, chứ không phải thiền định gì cả hết đâu. Tỉnh giác để đẩy lui ba cái hôn trầm, thù miên, cái buồn ngủ của chúng ta. Cái đó nó cũng ghé gớm lắm, nó cũng làm cho chúng ta mờ mịt, làm chúng ta không thấy được cái nhân quả. Tất cả các phương pháp chúng ta tu đều là chúng ta thấy nó lợi ích và nó thiết thực, nó cụ thể và nó rõ ràng.*

Rồi đồng thời tất cả những cái điều kiện mà mấy con học về Niệm Pháp. Rồi Niệm Tăng thì cái gương hạnh của Thầy sống ở đây là cái gương hạnh để cho mấy con noi theo, đó là cái niệm Tăng. Các con biết đời sống của Thầy như thế nào và sự tu tập của Thầy như thế nào, một người quyết tâm tu như thế nào, sống chết như thế nào, thì mấy con lấy cái gương hạnh Thầy. **Mỗi lần có cái gì mà các con vượt qua không được các con nhớ đến Thầy, Thầy làm được, Phật làm được không lý nào mà mình không làm được, nhất định chết bỏ nhất định mình phải làm được đó là Niệm Tăng.**

Còn Niệm Giới, tức là Thầy sẽ dạy Giới mấy con, dạy từng oai nghi tế hạnh, dạy từng những cái đức giới. Các con thấy Văn Hóa Truyền Thống tập 1 và tập 2 đều là Thầy dạy đức giới rất nhiều. Thì tiếp tục còn bốn tập Giới nữa Thầy sẽ cố gắng soạn thảo, mặc dù Thầy đang đứng lớp dạy mấy con nhưng mà Thầy cố gắng soạn thảo bốn tập Giới nữa, để có một cái tập để dạy về oai nghi tế hạnh từng cái đi, đứng, ngồi, nằm, ăn, uống, mà mang y mặc bát, tiếp giao với mọi người. Có một cái bộ giới luật oai nghi tế hạnh để khi mà giao thiệp, người tu sĩ giao thiệp với người cư sĩ phải xưng hô như thế nào, rồi đến nhà người cư sĩ phải như thế nào, đứng như thế nào, điều đó là có những cái giới luật của Phật đã dạy, đã dạy trong Niệm Giới. Cho nên vì vậy mà Thầy sẽ lần lượt hướng dẫn cho mấy con.

*Hiện giờ là mấy con có những người ở đây là cư sĩ, nhưng sự thật mấy con phải coi mình là tu sĩ, nghĩa là học oai nghi. Chú nói bây giờ tôi là cư sĩ tôi không thể học những cái Giới này được, vì giới của cư sĩ chỉ có năm giới thôi. Nhưng mà vào cái lớp này học là lớp đào tạo A la hán thì tất cả giới đều phải nghiêm chỉnh. Người nào cũng phải oai*



nghe té hạnh, đừng nói rằng tôi là cư sĩ, chỉ có mấy con là dự thính thì mấy con nghe rồi thôi? Thì cái đó là các con hiểu, để hiểu, để biết thôi, thì cái điều đó thì Thầy không chấm bài, Thầy không có sửa bài mấy con, các con hiểu điều đó. Thầy không có làm, bởi vì Thầy không có đủ cái sức mà làm, mấy con còn ôm áp đòi, Thầy chấm bài, Thầy giúp đỡ cho mấy con tu, là cái người bỏ hết đời, còn một hướng đi vào cái con đường giải thoát mà thôi, làm chủ được sự sống chết mà thôi. Chứ còn bây giờ đời mấy con không bỏ mà đạo mấy con muốn thêm thì chắc chắn Thầy có dạy mấy con cũng cực Thầy, mất công. Bởi vì đọc một cái bài luận của mấy con viết là Thầy cũng mất công lắm, mấy con hiểu không? Bởi vì mất cái thì giờ Thầy rất nhiều.

Thay vì Thầy ngồi Thầy viết cái bộ sách đạo đức làm người còn lợi ích cho người ta, người ta biết là đạo đức nghề nghiệp, đạo đức gia đình, cha mẹ đối với con cái, con cái đối với cha mẹ như thế nào, vợ chồng đối xử với nhau như thế nào. Thì đọc cái bộ sách Thầy còn lợi ích cho gia đình người ta biết mấy. Còn bây giờ ngồi đây mà Thầy dạy, mà rớt cuộc rồi thì đọc những cái bài

của con, bắt buộc rồi Thầy phải chấm bài, cuối cùng mấy con đời không bỏ mà đạo cũng không xong thì uổng mất cái thì giờ Thầy quá uổng. Và đồng thời khi đó mấy con không có cái bộ sách Đạo Đức Gia Đình thì mấy con không biết làm sao mà đối xử, mà bao nhiêu người họ đang chờ đợi những cái bộ sách đó, để cho họ biết cách để đem lại cái sự hạnh phúc gia đình của họ, không làm khổ mình khổ người, mà trong khi đó Thầy phải làm những công việc mà phí mất thì giờ của Thầy rất nhiều, nếu chẳng may một cuộc đời Thầy ra đi rồi ai viết sách đạo đức này cho con người, các con hiểu?

Cho nên Thầy ước mong rằng mấy con hãy cố gắng, hãy cố gắng tập. Với cái số người theo Thầy, mà quyết định là bỏ hết thì theo, mà còn ôm ấp đời thì thôi mấy con đừng có làm cho Thầy cực, mất thì giờ Thầy vô ích. Thà là Thầy có năm người, ba người thôi, Thầy đào tạo năm, ba người cũng được. Mà một số lượng quá đông mà cuối cùng Thầy đào tạo không được người nào hết lại lãng phí cái thời gian của Thầy quá lớn trong khi bao nhiêu người đang chờ đợi cái lời nói của Thầy, cái sự hướng dẫn của Thầy trên đạo đức của họ, để họ hiểu, họ đối xử với nhau

trong gia đình, trong xã hội, ngay cả bản thân họ để đem lại sự an vui cho chính họ qua cái đạo đức.

Cho nên đến đây thì Thầy mong mấy con, người nào chưa góp bài thì cứ góp bài, và tiếp tục thì mấy con sẽ làm như thế này rất gọn, là cái trong cái tập giấy của mấy con như thế này mấy con sẽ xé hai tờ hay là một tờ tùy theo cái bài luận của mấy con, thì mấy con cứ xé ra, mấy con làm cái bài, thì mấy con gửi cho Thầy và đồng thời mấy con để tên. Và khi một cái bài thì mấy con nên chừa một cái lề cho nó rộng một chút xíu, để làm gì mấy con biết không? Để Thầy ghi những gì mà cần thiết ở trên cái lề đó chớ nó hẹp quá như thế này, nó thiếu, nó thiếu thì ghi.

Thí dụ như bây giờ dô đầu vầy, Thầy đọc Thầy thấy dô đề như vậy là sai, Thầy bảo cái này dô đề sai, phải sửa lại. Rồi cái thân bài này nó thừa cái chỗ nào Thầy nói thừa, cái chỗ đoạn này được, Thầy để được, để biết cái đoạn đó mình viết đúng. Còn cái chỗ nào không được Thầy để cái chỗ này sai không được, đó chỗ này nó lạc đề. Đó, rồi tất cả những cái cái này mấy con chừa nó rộng rộng ra. Cũng như cái bài luận văn để cái khoảng cho Giáo sư người ta phê bình,

người ta duyệt. Thậm chí như ở trên cái bài luận văn người ta còn có cái khoảng để trống vậy mấy con. Để trống một khoảng để mà cái lời bình, cái lời phê bình của Thầy giáo đó. Thì ở đây Thầy cũng, ờ, bây giờ cái bài này là đúng, các con phải theo cái bài này mà nhắm đi, nhắm lại cho nó thấm nhuần cái lý nhân quả này thì cái bài đó đúng. Bởi vì nó có cái khoảng để trống để mà Thầy bình, Thầy phê bình ở đó Thầy nhắc nhở mấy con ở chỗ đó. Như cái bài luận văn, vì vậy nó dễ cho Thầy làm việc. Còn mấy con chừa hẹp như thế này thấy Thầy viết nó không đủ, viết nó dài dài như thế này, bởi vì nó không có đoạn ngắn, đó Thầy muốn nói như vậy để các con thấy khi mà làm một cái bài luận thì như là người học trò. Chứ không phải để viết những cái bài đâu, y như mấy con là người học trò. Bởi vì giáo dục đào tạo mà, mấy con nhớ?

Đây là cái chương trình giáo dục, đào tạo làm cho cái tri kiến của mấy con phải triển khai, phải có sự hiểu biết thật sự thâm sâu và đúng, không bị sai, không được lạc đề, ... một cái gì mấy con quán cái gì, bởi vì Đạo Phật đâu có bảo mấy con quán tùm lum tà la đâu. Bây giờ quán nhân quả thì phải nhân

quả, mà quán các pháp vô thường là phải vô thường, mà quán Thập nhị nhân duyên là phải ra Thập nhị nhân duyên, các con hiểu chỗ đó, chớ đâu có phải là pháp này lộn xộn qua pháp kia đâu mấy con? Quán như vậy nó trặc hết thì sao, vậy thì làm sao có pháp nhân duyên, làm sao có pháp nhân quả, làm sao có cái pháp ngũ uẩn. Tất cả những pháp đó đều phải vạch cho rõ từng cái thớ thịt của nó mà không lộn với cái pháp khác, mấy con hiểu không?

Đó, như vậy thì cái sự hướng dẫn của Thầy làm cho mấy con đi vào, xoáy vào cái sự tu tập, làm triển khai cái tri kiến của con, con nhìn đúng sự thật, chứ không có nhìn mông lung, nhìn bao la đủ thứ. Từ cái nhân quả này nó lạc qua cái vô thường rồi, phải không? Các con thấy nó lộn xộn rồi. Rồi từ cái nhân quả này nó lọt qua ngũ uẩn rồi, rồi từ cái nhân quả này nó lọt qua thập nhị nhân duyên rồi, trời đất, sao mà nó lạ lùng vậy, mấy con sao mà mông lung đủ thứ pháp ở trong này gồm nó như vậy, làm sao đi thẳng vào được cái sự hiểu biết, xoáy vào được cái mảnh của cái uy lực của nhân quả được, các con thấy không? Nó đặng đâu, mấy con hiểu chỗ nào mấy con ghé vô chỗ

này, hiểu chỗ nào ghép vô chỗ này thì nó không đúng, pháp nào nó ra pháp này, phải quán đúng pháp.

Đó, thì Thầy nói như vậy, và vì vậy mà chúng ta làm những người học trò. Tu là người học trò chớ gì? Mà cái chương trình giáo dục đào tạo của Đức Phật nó 8 lớp như vậy thì mình phải lần lượt mà đi từ lớp thấp đến lớp cao, coi như đây là lớp vỡ lòng rồi. Các con thấy chưa, mình phải học, tu là như vậy đó.

***Lần lượt rồi, nếu một năm sau, Thầy mà dạy cái lớp này một năm sau mấy con đi ra đi, người ta chửi không giận, nghĩa là cái cơn đau của các con như sắp chết, đau như đứt ruột, đứt gan mấy con vẫn bình tĩnh ngồi thẳng lưng xương sống mà mấy con không bao giờ nằm đâu. Thầy hướng dẫn cái lớp này sau một năm mấy con học tập rồi mấy con không sợ hãi nhân quả này đâu. Chết bỏ chớ không sợ. Mấy con ngồi sừng sững như thường không có bao giờ mấy con nằm xuống đâu, không đầu hàng nó đâu. Đó là Thầy nói thật sự, còn trước ác pháp mà tác động nói xấu, nói câu gì thì nói, các con im lặng như Thánh,***

**các con không buồn một chút nào trong lòng, không phiền não gì đâu, ai nói gì các con vẫn bình thường không hề hấn được gì được cái tâm mấy con.**

Thầy bảo đảm mấy con học một năm mà kĩ lưỡng được như thế này cái tri kiến của mấy con nó đủ, nó đủ làm một cái tường thành vách đá, vách sắt, nó bao bọc mấy con không có cái pháp ác nào tác động vô được cái tri kiến của nó. Đó là cái tường thành kiên cố nhất của Đạo Phật mà Định Vô Lậu nó là cái phương pháp để xây dựng cái tường thành đó. Cho nên không ác pháp nào tác động vô tâm, tâm con luôn luôn bất động, như vậy nó mới là bảo vệ chân lý của nó nó mới thanh thản, an lạc, vô sự. Chứ cái tri kiến của mấy con yếu đuối, nó đụng vô thì mấy con bật ngửa ra liền, nó xâm chiếm vô mấy con, nghĩa là chọc lủng cái phòng tuyến của mấy con liền tức khắc.

**Nghĩa là ác pháp nó mạnh lắm, khi mà nó không tấn công thôi, mà nó tấn công dô thì cái phòng tuyến của mấy con bị thọt tướng liền tức khắc, thì tâm mấy con phiền não ngay liền tức khắc, không chạy đâu cho thoát. Mà cái phòng tuyến**

***của mấy con, cái hàng rào chiến đấu của mấy con nó chặt chĩa rồi, bao nhiêu cái tri kiến của mấy con chặt chĩa bao nhiêu nó tác động dô không được. Nó tác động dô mấy con hiểu quá rồi làm sao mà nó tác động được nữa, cho nên nó ở ngoài, nó văng ra ngoài, nó không làm cho tâm mấy con phiền não được. Đó là mấy con phải xây dựng cho mình hàng rào chiến tuyến đó, cái phòng tuyến đó thì nó mới bảo vệ được tâm của mấy con, mới bắt động, để mấy con mới hộ trì được cái chân lý của mấy con, mấy con mới bảo vệ được chân lý của mấy con. Mấy con biết cái chân lý của mấy con là tâm thanh thản, an lạc, vô sự, mà đụng vào nó mất an lạc, thanh thản làm sao mấy con gọi là trong Tứ Niệm Xứ được các con thấy không? Mà cái hàng rào tri kiến của mấy con là cái hàng rào chiến tuyến của cái sự đánh giặc của nhân quả mà, các con hiểu điều đó.***

Cho nên vì vậy mà trên cái con đường tu phải biết, phải biết làm cái gì trên cái cuộc chiến đấu này, mình phải có đủ chiến thuật chiến lược, mình phải có đủ bài vở học tập, xây dựng cho một người sỹ quan trong



một trường lớp để ra chiến đấu. Đây là một cái sự, thật ra Thầy dạy mấy con như là mấy con đang ở trong một cái trường sỹ quan để đào tạo cho mấy con trở thành những người sỹ quan, như người dũng sĩ để mà chiến đấu trên cái mặt trận thật sự của nhân quả. Mấy con sẽ không đầu hàng, mấy con sẽ là những người chiến thắng chứ không phải là người chiến bại. Mà mấy con không chịu học, mấy con không chịu tư duy, không chịu quán xét thì mấy con không làm cho mình thành một cái phòng tuyến chắc chắn bảo vệ, không thành một cái hàng rào chiến đấu thật sự thì mấy con bị giặc xâm chiếm, thường xuyên xâm chiếm không thể nào chạy khỏi.

Đó, là những cái điều kiện cần thiết mà trên con đường tu tập để cho mấy con hiểu biết và nhớ kỹ là giờ giấc phải nghiêm chỉnh khi chúng ta đặt thời khóa đó rồi. *Và đồng thời chúng ta tu một tháng, hai tháng chúng ta tăng lên, chứ không được nằm tại chỗ đâu. Chúng ta là những người chiến đấu chứ không phải là những người nằm trốn ở trong chiến khu, không ai trốn ở trong rừng không ra ngoài đâu, không phải đâu, luôn lúc nào chúng ta, luôn luôn chúng ta phải có mặt hiện diện trước giặc chứ*

**không phải là trốn hoặc tránh đâu.**

**Cho nên vì vậy mà chúng ta thấy khi mà chúng ta thấy cái sức của chúng ta tăng lên được liền thì chúng ta tăng giờ giấc của chúng ta lên liền, chiến đấu cho tới tận cùng hai mươi bốn tiếng đồng hồ không bao giờ ngủ.** Các con nhớ điều đó, mấy con sẽ chiến thắng trong hai bốn giờ không có ngủ đó, là lúc bảy giờ mấy con mới thật sự là chiến đấu được hôn trầm, thù miên, giấc si. Chớ còn mấy con còn nói thôi đi ngủ cho có sức khỏe thì thôi mấy con đi về đi, ở đây không có sức khỏe nữa mà có đi tìm cái chết thôi. Một là chết, hai là chứng đạo, có vậy thôi! Mấy con gan ruột thì ở đây, mà không gan ruột còn ham sống thì thôi cứ về, chớ không mất công Thầy lắm. Người nào mà quyết chết thì ở đây với Thầy mà chết. Thật sự mà. Thầy nói ngày mai Thầy chết, mấy con nói bữa nay thôi cho con đi trước, con chết trước và Thầy chết sau. Đó, như vậy mới đúng là Thầy trò. Thầy đi đâu mấy con đi được, còn bây giờ Thầy đi rồi mấy con chỉ ngồi đây mà khóc chớ không làm sao mấy con đi được đâu. Còn không ấy, uống một mớ thuốc độc cho nó chết theo chớ thật ra mấy con chưa đi được, các con

hiểu điều đó.

Cho nên vì vậy làm sao mà Thầy nói: Ở, ngày mai Thầy thì Thầy đi, xin Thầy cho bữa nay con đi trước thì vậy mới là đệ tử của Thầy. Đó, phải nó như vậy. Mà **tôi có tiếc gì thân này đâu, Thầy đi tôi đi chớ, còn bao nhiêu người khác người ta chứng thì người ta lo, tôi không có nợ chúng sanh nữa, tôi ăn của đàn na thí chủ tôi thấy tôi tu tập như vậy là tôi đã đền đáp được công ơn đó rồi.** Tôi đi tôi cũng đã để lại cái hình ảnh tự tại của tôi, tôi cũng nói trước đó là tôi trả được cái công ơn đàn na thí chủ, bởi vì hành động tự tại của tôi, tôi thấp sáng cho mấy người xem, tôi tu tập được như vậy, tôi giải thoát được như vậy mấy người cố gắng, như vậy là tôi đã đền đáp cái công mồ hôi nước mắt của quý vị hàng ngày cúng dường tôi rồi đó. Nghĩa là tôi ngồi tôi tịch cho mấy người biết là tôi đã đền đáp công ơn rồi, chớ không phải tôi phải đi dạy mấy người đâu. Bởi vì thấy tôi chết thì mấy người mới ham tu, mà mấy người ham tu là do thấy tôi chết tự tại, có phải không mấy con? Vì vậy mà cái tự tại của mấy con cũng là cái nhắc nhở cho người ta chứ, đó là đền đáp công ơn của người ta, từng bát cơm manh áo của người ta

cúng dường mình mà, nhưng mà mình làm cho người ta, xách động cho người ta tu tập đó là cái điều kiện quá quý rồi còn gì.

Cho nên, Thầy nói ngày mai là Thầy tịch thì hiện giờ trong cái số người này chỉ còn một người ở lại thôi, còn bao nhiêu cứ tịch đi, ở lại để lo công chuyện nối tiếp còn bao nhiêu cũng đi hết thì không được, phải không? Còn bao nhiêu cứ chết đi, chết chứ để làm gì, *sống ở đây cực, ăn cũng cực, nhai nuốt cũng cực có gì đâu mà sung sướng, ngon gì ba cái thứ đồ bất tịnh, có phải không mấy con? Đâu có sung sướng gì đâu, danh lợi làm gì mấy con, ở đây để nói ở ông đó chứng quả A La Hán. Trời đất ơi! Ông tự tại sanh tử ông nhập định ba bốn ngày, bảy tám ngày, một tháng, làm cái gì, khoe cái điều đó làm gì, cần gì. Chỉ bây giờ tôi chỉ bỏ cái thân này là tôi thoát mái nhất, đi vào Vô Dư Niết Bàn chớ tôi đâu có ở Hữu Dư Niết Bàn này nữa. Là vì còn duyên tôi mới ở đây thôi, chớ còn hết duyên tôi bỏ đi liền, tôi không có tha thiết gì cái cuộc đời này đâu. Cái cuộc đời này đang phủ trùm trong cái uy lực của nhân quả, tôi ở đây là tôi bị trói buộc chứ làm gì. Cho nên tôi ra đi được là tôi ra đi*

liên, thì như vậy mấy con phải quyết định, người nào mà muốn sống chết ở đây thì nên ở đây tu. Còn người nào mà sợ chết thì thôi, cứ về ở nhà ăn uống rồi đục lạt cho nó đầy đủ đi, để rồi nó sống để mà nó hưởng, còn ở đây không còn hưởng nữa. Ăn ngủ không có hưởng đâu, ai cho gì ăn này, phải không?

### **KHÁT THỰC**

Bây giờ Thầy nói về vấn đề nữa, về vấn đề mà khát thực. Thật sự ra thì Thầy đang nghĩ cách thức như thế nào để đúng oai nghi khát thực của chúng ta, để gọn ghẽ, làm sao bỏ vào cái bát. Như hiện giờ mấy con cứ nghĩ nhớ là bây giờ mình chưa có những cái điều kiện để mà tư duy để giúp cho chúng ta có những cái oai nghi tế hạnh cho nó tốt. Cho nên khi mà ở nhà bếp cúng dường chúng ta cái gì thì chúng ta cứ ôm hết cái này. Ăn được cái gì thì ăn, ăn không được thì chúng ta bỏ thí chúng sanh, chớ đừng bỏ lại cái gì hết. Và đồng thời chúng ta nên nhớ rằng chúng ta ôm hết tất cả những cái bọc, những cái hộp mà ở nhà bếp người ta bỏ thực phẩm trong đó, chúng ta ôm hết về, rồi chúng ta rửa, sau khi mình rửa mấy cái hộp đó rồi chúng ta sẽ bỏ vào lại cái bọc, rồi chúng ta cột lại. Tối chừng là chúng ta đem trả hoặc

là trả bình thủy hoặc là trả những cái bọc đó lại thì chúng ta cũng mang ra tại chỗ chúng ta nhận chúng ta trả lại. **Là vì như thế nào, các con biết, khi mà chúng ta trút những cái đồ ăn chúng ta vào bát rồi mà chúng ta để lại cái hộp thì tội nghiệp cho những người nhà bếp họ phải rửa, mà một người thì chúng ta có mấy hộp thôi, nhưng mà nhiều người như chúng ta đây hết thì người ta rửa cả rổ vậy mấy con, cho nên quá cực khổ tội nghiệp.** Cho nên vì vậy mình phải biết trong cái giai đoạn này chứ không phải là mình đi khát thực ở ngoài, mà mình khát thực ở trong nhà bếp ở trong chùa, cho nên mình cũng tránh đi cái sự cực khổ của người khác, đó là một cái tình thương yêu của mình, bởi vì họ quá cực khổ với mình.

Cho nên các con cứ xách hết, để rồi từng lần lượt qua cái sự nghiên cứu, Thầy nghiên cứu cách nào để thuận tiện, cho nên có nhiều chùa thì người ta nấu cái nồi người ta để rồi tự mình múc, mình múc mình sốt trong bát của mình, mình ăn bao nhiêu thì sốt bấy nhiêu. Nhưng sự thật ra nó có nhiều điều rất là bất tiện. Cái người đầu tiên lợi nhất, không biết mình múc như thế này lát

nữa ở sau không còn có nữa chắc hết, nếu mình múc vừa mình ăn thì mình cứ nghĩ từng này mà trong bụng của mình, ở sau này không biết chừng, ai cũng múc như vậy một lát nữa còn năm, mười người sau họ không có cái này. Cho nên mình múc ít. Và cuối cùng mình múc ít, mình không dám múc nhiều thì lại cái cuối cùng để thừa lại một nôi. Người nào cũng nghĩ như vậy cho nên nó thừa lại một nôi... Cho nên trong cái vấn đề mà ăn uống nó cũng là cả một cái vấn đề khó. Cái tu viện mà tổ chức cái nhà bếp thì rất khó mấy con, còn chúng ta đi xin ra ngoài để làm mấy con, không có lo, không lo cái vấn đề đó, mà tổ chức thì rất khó. Cho nên trong cái vấn đề này thì Thầy khuyên mấy con, cái lúc này là lúc đang nghiên cứu kỹ để chúng ta chuyển thành sau khi có những cái điều kiện tốt hơn, có những trung tâm an dưỡng, có những cái nơi mà để học tập sau này rút tĩa từng cái lớp của chúng ta, cái lớp của chúng ta, do đó cái sự oai nghi tế hạnh đi xin ăn, đi đến cái câu lạc bộ, đi đến nơi nào đó để người ta cúng dường mình đều là có cái sự chuẩn bị, nó ngắn, nó gọn gàng. Khi đến đó chúng ta nhận thực phẩm nó rất là đúng cách, cho nên ở đây chúng ta còn

nghiên cứu trong vấn đề đó.

Do như vậy thì mấy con cứ, theo Thầy thiết nghĩ thay vì trước kia chúng ta bê một cái mâm rồi chúng ta về chúng ta ăn, rồi chúng ta rửa, rồi chúng ta đem trả. Còn bây giờ Thầy cho những cái hộp thì chúng ta xách những cái hộp chúng ta đem về rồi chúng ta ăn, rồi chúng ta rửa cái hộp, tuy rằng nó có cực khổ hơn chút, nhưng đây là những cái sự chuyển biến thay đổi để xem xét lại, nó cái nào tiện lợi nhất để rồi từng đó rút tỉa qua cái vấn đề mà nhà bếp để rồi Thầy có cái sự sắp xếp cho mấy con. Làm sao ôm bình bát đi khát thực mà trở về chỉ ôm gọn trong cái bình bát mà chúng ta vừa đủ ăn, không thiếu, không thừa trong đó. Đó là còn cái sự nghiên cứu để giúp đỡ cho mấy con, đúng oai tế hạnh của một người mà đáp y vấn như các con.

Hôm nay, Thầy gợi ý tất cả cái điều kiện cần thiết để chúng ta sắp xếp lớp, để rồi đồng thời Thầy thấy bữa đầu thì như qua cái ngày đầu mà đi khát thực, chuyển ra ngoài kia khát thực thì Thầy thấy nó hơi lộn xộn, ngày thứ hai thì đỡ hơn. Người nào đi trước thì đi trước, người nào đi sau thì đi sau, không có chờ đợi, không có chen chúc, và bên nữ thì



nó cũng không có lộn xộn qua bên đây nhờ cô Út phân phối thực phẩm đưa qua bên kia cho nên không có qua bên đây. Lẽ ra thì nó nam nữ thì nó phải có cái khu vực riêng ra, như nhà bếp, hoặc cái điều kiện nó riêng ra thì nó rất dễ. Còn đằng này nó chỉ chung, có một cái nhà bếp mà cả nam lẫn nữ, cho nên do đó nếu mà cho đi một cái đường này mà ra mà khất thực thì nó lộn xộn lắm, người ta thấy tăng với nữ nó lộn xộn ở trong đó coi không được. Cho nên nó cái khó khăn của tu viện, cái sự tổ chức nó chưa có ổn định được để rồi sắp xếp để cho nó được ổn định, nó đang hoang hơn.

Thì hôm nay, bắt đầu thì mấy con trở về ghi lại cái thời khóa và ghi lại những cái trạng thái. Nhớ cái trạng thái của mình nhiếp tâm, an trú thì nó có hỷ lạc, nó có cái gì thì đó mấy con ghi hết. Ghi thật sự mấy con ghi hết để theo đó Thầy biết cái người này đang tu được những gì, đang đạt được những cái gì, kết quả của sự nhiếp tâm an trú như thế nào?

### **NHIẾP TÂM VÀ AN TRÚ TÂM**

**Nó có hai phần, phần nhiếp tâm và phần an trú. Như Thầy đã nói bữa đó rồi.**

**Nhiếp tâm là mình nhiếp tâm làm cho mình tỉnh thức ở trên cái bước đi, trên cái thân hành của mình, nội hay ngoại tức là hơi thở, hay hoặc là thân hành ngoại rồi, tay chân co duỗi, đang bước đi, đó là cái tỉnh thức ở trên đó, mà cái sự tỉnh thức ở trên đó hoàn toàn nó không bị mê, tức là dù có một cái niệm nào xẹt vô nó vẫn biết cái hành động của nó đang hành động thì nó là đạt được chất lượng tỉnh thức. Còn bây giờ nhiếp tâm để mà an trú, an trú cho được thì nó hoàn toàn không niệm.**

***Thí dụ như bây giờ các con nhiếp tâm được 1 phút vẫn còn có một niệm xen vô thì các con sẽ tập nhiếp tâm, nhiếp tâm cho đừng có niệm, tức là từ cái chỗ nhiếp tâm được là có niệm vẫn biết niệm, nó không mê cái niệm vô mà không mê tức là còn có tỉnh thức. Và bây giờ tập nhiếp tâm trong 1 phút đó để an trú đừng có niệm trong 1 phút đó. Còn mấy con nói: ở bây giờ tôi nhiếp tâm được, tỉnh thức được như vậy thôi tôi tăng lên 2 phút, năm phút, mười phút nhưng mà vẫn có niệm ở trong đó thì mấy con an trú sao nổi. Bởi vì nó tăng lên 2 phút, ba phút, 1 phút nó chưa an***

**trú được mà làm sao mà năm, mười phút mà mấy con an trú được? Các con hiểu? Cho nên khi 1 phút mà còn có niệm tức là tôi nhiếp tâm được, tôi thấy sức tĩnh tôi có. Là vì tôi đang biết được cái bước đi mà tôi thấy có một niệm xẹt vô, cho nên cái niệm xẹt vô đó tôi không theo cái niệm đó đâu, bởi vì tôi không mê, cho nên cái niệm đó nó lui ra mà tôi chỉ còn biết bước đi, cho nên tôi nhiếp tâm được. Điều này chắc chắn là các con sẽ nhiếp tâm được.**

**Còn có người mà nhiếp không được là cái niệm xen vô họ mê, họ tư duy suy nghĩ cái niệm đó, một lúc họ mới chợt tỉnh, họ mới thấy mình theo vọng tưởng nhiều quá, thì do đó là họ chưa nhiếp tâm được. Mấy con hiểu cái chỗ này. Cho nên nhiếp tâm rồi thì ở trên 1 phút đó phải an trú tâm mình ở trên cái chỗ đó chớ không phải nhiếp không. Chỉ 1 phút thôi, rồi lần lượt mình an trú được 1 phút đó rồi bắt đầu bây giờ mình mới nhiếp tới cái phút thứ hai, cho nên cái phút thứ hai nó có căn bản của cái sự an trú này rồi, cho nên phút thứ hai nó có niệm nó không lồi mấy con đâu, nó**

**không lời được tức là nó không mê đầu. Mà thứ hai mình thấy được rồi thì mình tập cho đừng có niệm xen vô cái phút thứ hai, và phút thứ hai không niệm mình an trú được 2 phút. Và tu tập căn bản như vậy mà đi dần lên thì mấy con sẽ đạt được chất lượng tỉnh giác. Và lần lượt đẩy lui được cái tâm si của mấy con.**

Như vậy thì mấy con thấy rằng tùy theo bốn cái pháp kinh hành thì ba cái pháp đầu tiên Thầy dạy. Còn cái pháp Thân Hành Niệm Thầy không dạy, là tại vì cái pháp đó nó sanh ra nhiều cái trạng thái của tướng, cho nên Thầy không muốn dạy mấy con sợ nó có loạn thần kinh thì nó nguy hiểm, nó mất công Thầy. Cho nên mấy con tập, từ cái chỗ mà mấy con kết hợp mấy con đi 10 bước, ngồi xuống hít thở 5 hơi thở, rồi đứng dậy đi. Có như vậy rồi mấy con tiếp tục trên cái thời gian của mấy con tu, từ 1 phút đạt được 1 phút, rồi 2 phút; 2 phút đạt được, rồi ba phút cứ hễ nhiếp được rồi phải an trú cho được, an trú được thì mấy con mới tăng lên, rồi nhiếp được, rồi an trú cho được rồi mới tăng lên. Nhớ kỹ điều đó thì mấy con sẽ tiến bộ. Còn mấy con tu nhiều quá thì coi

chừng mấy con bị dậm chân tại chỗ, mấy con không đạt được chất lượng gì hết. Rồi cuối cùng thì tu là có tu chớ còn hoàn toàn không có cái kết quả của nó.

Cho nên, từ lâu đến giờ mấy con tu lúc nào, năm nào, tháng nào mấy con cũng tu, nhưng mà kết quả không có cho nên tu 30 phút hay 1 giờ mấy con cũng đi kinh hành cũng được, nhưng mà có cái điều kiện là chất lượng của cái sự nhiếp tâm mấy con không có, nghĩa là nhiếp cũng không có mà nhiều khi an trú cũng không có, không có hai cái phần đó. Cho nên bây giờ xét lại từng phút, từng phút mấy con lên chứ đừng có nên vội vàng, người nào phải nhiếp tâm được 5 phút thì ghi vào cho Thầy 5 phút, người nào nhiếp tâm 1 phút thì ghi vào 1 phút, người nào nhiếp tâm chưa được 1 phút thì ghi vào nửa phút, tùy theo cái khả năng mà nhiếp phục tâm mình trong cái thân hành thì nó có ghi cái này để cho Thầy biết được cái phương pháp mà tập Chánh Niệm Tĩnh Giác này của mấy con ở cái mức độ nào để mà Thầy sắp thành cái lớp của mấy con, để mấy con tu chung cho dễ dàng.

Rồi tu chung nhau một tháng, thí dụ như bây giờ có năm người tu cái lớp đó, mà

mỗi người đều tu 1 phút, mà trong một tháng có người tu người ta nhiếp được 2 phút rồi người đó lên lớp, Thầy cho lên liền tức khắc. Rồi người đó nhiếp được hơn nữa cho lên, trong cái lớp này mà người nào mà tu mà cứ 1 phút chưa được thì cứ ở lại hoài, ở lại cho tới bảy năm cũng được, hoặc ở lại tu cho đến già chết cũng xong, Thầy cũng không lo, Thầy cứ cho cơm mà ở tu. Nghĩa là ở hoài một lớp đó cứ nhiếp 1 phút thôi, có gì đâu. Thì mấy con muốn ở lại bao lâu cũng được hết, nhưng mà ở lại bao lâu thì mấy con cực khổ, ăn ngày một bữa có sống vui vẻ gì đâu. Đâu có nói chuyện với ai đâu, thành ra tới ngày cứ lủi thủi ở trong thất của mình càng cô đơn càng khổ sở hơn, còn người ta nhiếp được, người ta an trú được người ta đi tới thì người ta có hạnh phúc hơn, người ta giải thoát thật sự.

**Bởi vì cái tâm mà khi nhiếp được thì nó phải an trú, an trú thì nó có hỷ lạc chớ. Các con hiểu? Đó là cái đem lại cái hạnh phúc thật sự cho chúng ta, cho nên ly dục ly ác pháp, mà ly dục thì nó sanh hỷ lạc, cái hỷ lạc của ly dục chớ đâu phải. Cho nên các con thấy cái dục, chạy theo cái dục nó có cái lạc của cái dục chớ, ăn cái**

bánh thấy cái bánh ngon, cái dục của bánh chớ. Còn cái này Thầy ly cái ly dục này cho nên Thầy cũng có cái lạc của ly dục chớ. Mà nó đâu phải giống như thầy ăn cái bánh. Cho nên có người nói nó cảm giác nó như thế này thế kia, mấy người hiểu sai, không đúng. Cảm giác dục lạc của mấy người, cho như vậy là mấy người bị dục lạc tưởng rồi, chớ đâu phải là dục lạc. Mình cứ nghiệm lại ly dục mà nó lại theo kiểu dục lạc này thì nó trật, nó không có đúng cho nên nó là bị tưởng thôi. Trên cái đường tu là như vậy.

Cho nên hôm nay thì Thầy sẽ nhận mấy cái tập mà hôm qua một cộc như vậy nữa. Bây giờ Thầy nhận cái sổ này của các con.

Ở bên đây là của bên nữ nạp thêm phải không con?..

**[Tu sinh]:** Đó là bên nữ

**[Trưởng lão]:** Bên nữ đưa thêm đây phải không ?

**[Tu sinh] :** Kính thưa Trưởng lão, con có ý kiến chuyện này, ví dụ như trong cái thời gian mà buổi sáng, buổi chiều, thời gian để mình làm cái bài, làm từ sáng cho đến trưa luôn, hết buổi chiều luôn hay là

*trong cái giờ tu Định Vô Lậu mới làm thôi.*

**[Trưởng lão]:** À, bây giờ Thầy nói như thế này này, một cái dòng tư tưởng của chúng ta tư duy để mà viết ra thì coi như là một cái buổi sáng mà con đi kinh hành trong cái thời đầu tiên con đi kinh hành chứ gì ? Bắt đầu tới cái giờ Định Vô Lậu có thể con ngồi viết bài tới chiều Thầy không nói nữa, đó là **Định Vô Lậu con triển khai tri kiến con ngồi con triển hoài, bởi vì nó lợi ích chớ mấy con, chớ không phải là cần mấy con phải tu tập mấy cái đó. Bởi vì trên con đường tu tập này nó phải linh động và khéo léo, thiện xảo, khi thấy cái dòng tư tưởng của mình mà nó như vậy thì mấy con đừng cắt đứt nó.** Cho nên, à bây giờ nó hết giờ rồi thôi, tu Định Vô Lậu, bây giờ tới giờ đi kinh hành thì coi như mấy con cắt đứt cái dòng tư tưởng mấy con thì không hay. Cho nên, cái dòng tư tưởng của nó ở Định Vô Lậu nó đang diễn biến để mình viết những cái ý của mình đó nghĩ thấy như vậy, mình viết ra, thì bắt đầu bây giờ thay vì con tu Định Vô Lậu ba mươi phút, nhưng mà cái sự diễn biến của nó tới một giờ hoặc hai giờ các con cứ tiếp tục, tiếp tục cái thời gian của Định Vô Lậu cho hết thì nó không có ảnh



hưởng gì hết.

**[Tu sinh]:** Con có ý kiến thứ hai nữa, thí dụ con có cái nhận xét qua cái bài viết của con với những cái gì mà Trưởng lão mới vừa nói lại, thì con có một cái nhận xét hầu như tất cả mọi người làm lạc đề bài hết, cho nên hầu như mọi người viết sai hết, chắc có lẽ là con thấy là cần cho để mọi người về làm lại.

**[Trưởng lão]:** À cũng được.

**[Tu sinh]:** Chớ không có làm sai hết rồi không có đúng.

**[Trưởng lão]:** Bây giờ thì coi như là mấy con sẽ làm lại.

**[Tu sinh]:** Trưởng lão có kiểm soát lại nó cũng tốn thời gian.

**[Trưởng lão]:** Đúng rồi, phải hiểu được, nắm vững được để mình xoáy vào cái vấn đề của cái đề tài của mình quán cho nó cụ thể, nó rõ ràng, từ cái nhập đề cho đến cái diễn đề cho đến kết luận, nó phải đầy đủ cái điều đó mấy con. Bởi vì dù sao cái trình độ học thức mấy con ngoài đời về chương trình giáo dục đào tạo của viết cái bài luận văn thì mấy con người nào cũng nắm được cái điều này

hết rồi. Do đó mấy con biết rồi, vì vậy bây giờ Thầy gợi ý thì mấy con biết, đây là cái chương trình giáo dục đào tạo để mình khai triển tri kiến mình đúng cách chớ, đâu phải nói mông lung, nói đủ thứ. Nhiều khi mấy con đưa cái bài này, bây giờ bắt Thầy đọc mà nói chuyện, trời đất ơi, nói chuyện trên trời dưới đất cũng xen trong này quá trời. Thầy mất công Thầy đọc lại mất thì giờ Thầy nữa. Bây giờ mấy con làm lại.

**[Tu sinh]:** *Bây giờ nếu mà lấy những cái bài này mà sắp lớp thì con nghĩ là sắp cũng không có đúng được.*

**[Trưởng lão]:** Khó lắm chớ nó đâu phải dễ.

**[Tu sinh]:** *Không có đúng được.*

**[Trưởng lão]:** Không. Con hiểu như vậy là Thầy thấy đúng, bởi vì Thầy có đọc một số bài của mấy người bên nữ rồi mấy con. Thầy thấy nó nhiều bài, trời đất ơi, đựng đâu mà coi như là cái áo mà chấp vá bên đây miếng, bên kia miếng, nào là cái chỗ này nhân duyên, nào là chỗ kia là pháp vô thường, nào là có khúc nhân quả. Rồi nó chấp vá nó tùm lum vậy rồi Thầy biết từ cái áo này không biết làm sao để mà sửa đây

chớ. Đều cũng có câu nói đúng chớ không phải không, nhưng mà nó ít lắm, bởi vì nó nhiều thứ quá. Cho nên hầu hết là những cái này để bắt đầu Thầy hướng dẫn cho mấy con đi vào cái chỗ quán.

Sự thật ra, hồi nào tới giờ nói Định Vô Lậu ngồi quán xét gì ? Mà cứ để mấy con quán xét, Thầy nói đúng là mấy con thiệt, mông lung thiệt, quán mông lung, quán đủ loại. Nói nhân quả mà không có đi vào nhân quả mà nói chuyện trên trời, dưới đất, đủ thứ đủ loại. Cái đầu của mấy con bây giờ nó tập hợp đủ cách ở trong này, nó huân đủ cái thứ hiểu biết phải không? Nhân duyên có nè, Thập nhị nhân duyên có nè, Ngũ uẩn có nè, rồi kiết sử có nè, rồi nhân quả có nè, cái chút chút chút rồi mấy con cứ coi như là một nắm xôi mà bỏ muối, bỏ đường, bỏ mè đủ thứ ở trong này hết. Nó thành ra nó khó, nó khó khó cho Thầy để mà chấm. Nhưng mà Thầy cũng vẫn biết là những câu này nó chưa được thì Thầy cũng ghi nó vậy, nhưng mà bắt buộc mấy con phải làm bài mới thôi. Cho nên con nói Thầy thấy đó là cái ý kiến con rất hay. Các con, khi mà Thầy gợi ý rồi mấy con về làm lại, chịu khó, học tập mà, chớ đâu ở đây mình đâu có lấy điểm mấy

con. Mình phải học tập để triển khai cái tri kiến của mình mà, để cho nó làm đúng, nó làm đúng một cái hướng đúng. Còn nếu mà thật sự mình không biết làm thì mình phải đi vào cái lớp để phải được học tập, phải được hướng dẫn học tập cho được.

**[Tu sinh]:** Dạ bạch Thầy! Cho con hỏi, thí dụ như giờ mình làm tri kiến về nhân quả thảo mộc có viết qua con người không?

**[Trưởng lão]:** Chưa con, hổng được viết qua con người. Bởi vì chừng nào mà nói nhân quả của con người thì mình mới viết qua con người. Còn mình cấu kết vô vậy nó. Mục đích của cái bài nhân quả thảo mộc là mình nói làm sao về nhân quả của thảo mộc cho nó cụ thể chứng minh. Bởi vì nhân quả thảo mộc nó có hình ảnh cụ thể lắm rồi, mình chỉ nói nó thôi, rồi mình kết luận của nó là cái nhân quả đó, Thầy có gợi ý mà mấy con, để thấy được cái nhân quả, một cái hạt nó nên một cây, một cái cây nó không có lên một trái đầu, để mình xác định, sau này mình mới dẫn dắt cái bài luận về nhân quả thảo mộc này, bởi dẫn dắt vào cái hành động thiện ác của chúng ta. Cái nhân quả con người, để biết rằng con người chúng ta, một hành động của chúng ta không phải

sanh ra làm một người, nó thành cái nghiệp. Cho nên nghiệp đi tái sanh mà, cho nên nó không sanh một người mà nó sanh nhiều loài động vật, sanh nhiều người chớ không phải là một, nó tương ứng.

Đó, thì do đó mà cái bài này nó để, nó làm để chúng ta sau này đưa cái bài này vô trong cái nhân quả của con người, chúng ta xác định. Cái hành động của con người là nhân quả của con người mà nhân quả con người thì nó cũng là nhân quả của thảo mộc. Cho nên, một cái hạt thì nó phải có một cái cây, cái cây nó ra nhiều trái không phải một trái, thì chúng ta xác định một hành động ác của chúng ta chưa hẳn đã là một, đó, để cho chúng ta có cái chỗ mà chứng cứ để mà chúng ta nói nó sanh nhiều người đó, để nó mới cụ thể hơn, các con hiểu không?

**[Tu sinh]:** *Thưa Thầy, bài luận văn con không có lạc đề, Thầy coi lại.*

**[Trưởng lão]:** Rồi rồi, để Thầy coi lại coi.

**[Tu sinh]:** *Con xin bạch Thầy ý kiến như thế này: Thì tất cả mọi người đều phải làm bài mới, nhưng mà cái bài cũ vẫn cứ để.*

**[Trưởng lão]:** Rồi được rồi.

**[Tu sinh]:** *Con nghĩ Thầy phải chịu khó một chút. Thầy xem sơ qua thôi chứ không cần phải sửa kỹ.*

**[Trưởng lão]:** Rồi được rồi.

**[Tu sinh]:** *Rồi coi thử cái bài mới người ta làm như thế nào, mà sau khi Thầy gợi ý người ta phát triển như thế nào..*

**[Trưởng lão]:** À, cũng hay.

**[Tu sinh]:** *Cái gợi ý của Thầy. Thì Thầy sẽ chấm nó chính xác hơn. Bây giờ mang về rồi cái sửa lại cái nộp...*

**[Trưởng lão]:** Coi như bỏ.

**[Tu sinh]:** *Dạ bỏ. Theo con nghĩ thì Thầy cứ chịu khó một chút xíu.*

**[Trưởng lão]:** Bắt đầu Thầy..

**[Tu sinh]:** *Thầy xem qua thôi, rồi cái bài thứ hai thì Thầy bắt đầu Thầy chấm. Theo con nghĩ hai bài liên tiếp như vậy thì Thầy coi có đạt tiêu chuẩn.*

**[Trưởng lão]:** Chắc Thầy phải đọc hai bài. Thì cũng được, bởi vì dạy học trò thì mình phải chịu cực khổ chỗ sao.

**[Tu sinh]:** Kính thưa Trưởng Lão, nó có cái ý vậy, thí dụ bây giờ con viết, trên một cái bài con viết nó có một cái sai cái đúng ở trong đó. Như vậy nếu một cái bài Trưởng lão giữ nó thì con không có nắm được những cái đó, bây giờ con mới lấy nó về để con....

**[Trưởng lão]:** À được, được, được. Con xin cái bài của con về còn mấy người kia thì người ta nhớ được rồi người ta làm thôi. À cái bài của con. Để Thầy coi cái bài của con.

**[Tu sinh]:** Thì trong đó có tập vở nữa, tập vở con viết ...

**[Trưởng lão]:** Vậy hả, cái tập vở phải không con ? Ở ngoài có đề tên không con?

**[Tu sinh]:** Không có thưa Thầy. Con có ý kiến như vậy..

**[Trưởng lão]:** Được chứ sao không có sao. Để mình dựa vào cái bài đó mình viết.

Đây, đây cái tập vở của con nè, phải không? Rồi, Thầy trả lại con.

Thôi, để đó đi.

**[Tu sinh]:** Thưa Thầy con để trong cái tập vở ở ngoài không có đề tên.

**[Trưởng lão]:** Rồi

**[Tu sinh]:** Ở ngoài không có để tên, nhưng trong thì có, trong bài có.

**[Trưởng lão]:** Trong bài có. Thầy mắc đi lục. Khi nào cái tập vở, mấy con đề cái tên, Thầy thấy cái tên rồi Thầy biết cái bài đó của ai. Ở trong này nó có cái tên.

**[Tu sinh]:** Ý của con là con có một cái ý kiến như vậy đó, thì lúc bấy giờ để lại khi để lại chúng con không để tên.

**[Tu sinh]:** Bạch Thầy con nghĩ rằng á, riêng con thì con nghĩ rằng dù dở, dù hay gì thì đó là cái bài đầu tiên con viết, cho nên con cũng ...

**[Trưởng lão]:** Đúng rồi. Cái lớp học đầu tiên của bài đầu tiên là cái kỷ niệm, cái kỷ niệm viết sai viết đúng. Cái kỷ niệm dở, giỏi.

**-[Tu sinh]:** Bạch Thầy, tụi con có ý kiến Thầy nói về thảo mộc, thì nếu mà luận về thảo mộc, bàn về thảo mộc thì bây giờ cũng như Thầy phải nói, bây giờ không cho luận về nhân quả của người, động vật vào trong đó không được. Nếu nói về thảo mộc mà bây giờ như cái cây này nó sanh vào



*cái khoảng đất nào, cây này sanh thấp, cao hay là hoa lá gì thì phải đi sâu về thảo mộc không, chớ không được luận về vấn đề con người vô trong đó nữa?*

**[Trưởng lão]:** Cái này Thầy đã nói rõ, cái đề tài cho rất rõ con. Các luận về cái bài Nhân quả thảo mộc thế cho nên nó rõ ràng, nó cụ thể, cái đề tài rất rõ. Còn thí dụ như Thầy cho đề tài nhân quả con người thì mấy con sẽ viết về nhân quả con người, phải không? Mà Thầy cho cái đề tài nhân quả vũ trụ phải không, thì mấy con sẽ viết về nhân quả vũ trụ. Mà Thầy cho cái đề tài nhân quả thời tiết thì mấy con viết về nhân quả thời tiết. Đó là cái đề tài nó có cái chữ sau cùng để xác định được cái nhân quả đó. Tại mấy con không lưu ý, nhân quả thảo mộc mà mấy con con người ở trong đó trời đất ơi! Thầy thấy nó lộn xộn, phải không, mấy con hiểu chỗ đó chưa? Cho nên cái đề tài người ta cho rõ ràng, cụ thể lắm, người ta chỉ. Có một người viết như thế này, Thầy thấy bên nữ có một người viết thế này, Họ chỉ nói hạt và cái trái thôi, họ chỉ có hai câu thôi. Thầy nói người này viết vậy ngắn, gọn, đủ, để rồi kết luận, để thấy rằng cái nhân quả của thảo mộc là như vậy, không nói phải ươm trồng gì

hết, tất cả không nói gì lòng vòng, nói hạt với trái thối, đủ rồi. Cái chua cái đắng của nó được rồi, nó đủ rồi, để mà cái ý của chúng ta để sau này chúng ta nói về thiện với ác đó. Đắng rồi chua, cay thì đó là ác, mà ngọt, mà ngon đó là thiện, có vậy thối.

Nhưng mà ở đây Thầy nói đắng, cay và ngọt, bùi thối, có vậy thối. Bởi vì cái quả thì nó có cái mùi vị nó như vậy để thấy đó là cái thiện, cái ác. Nhưng mà bây giờ mình ở đây mình không nói thiện ác gì hết, còn mình nói thiện ác thì nó lại là trật đi. Còn cái hành động con người có thiện có ác thì nó khác rồi, bởi vì nhân quả của con người. Còn cái này mình không có nói gì thiện ác hết, mà nói ở cái trái này chua, trái này cay, trái này đắng người ta biết đó là ác pháp đó. Còn mấy con lại diễn tả nào là trồng, nào là ươm này kia đủ thứ, cái công lao của mình tuyệt. Cái chuyện đó là phải trồng ươm thì nó mới lên chứ không trồng ươm thì nó không lên.

***Nhưng mà người ta muốn nói nhân quả: nhân là cái hạt, quả là cái trái. Rồi cái trái đó cay đắng ngọt bùi như thế nào thì nói cho biết là cái trái đó nó như vậy thì không thể trồng cái trái đó mà nó sẽ thành ra cái trái chua, nó thành ra***

***cái trái ngọt nhưng có bàn tay khéo léo chúng ta lai ghép, thì từ cái trái chua nó sẽ trở thành trái ngọt, phải không, các con thấy không? Đó là có cái sự chuyển biến, muốn cái đó là chuyển biến nhân quả mà, từ cái ác pháp chúng ta chuyển nó thành trái ngọt mà, phải không, các con hiểu chỗ đó, tức là nhân quả nó có đủ ở trong đó chớ, các con hiểu không?***

Bây giờ Thầy chuyển cái ác pháp của Thầy, Thầy đã làm nó lờ cái ác pháp rồi, bây giờ cũng như lờ có cái trái chua rồi chứ gì, phải không? Bây giờ Thầy biết ăn chua quá rồi, bây giờ tìm cách Thầy bỏ vôi hay hoặc là tìm cách lai ghép nó lại thành ra trái, trái cam này trở thành ngọt lại, các con hiểu chỗ đó không? Tức là mình chuyển nhân quả của một cái nghiệp của mình trở thành tốt rồi, các con hiểu chỗ đó chưa ? Bởi vì cây thảo mộc, nhân quả thảo mộc nó có những cái điều kiện cần thiết để chúng ta nói nhân quả mà, chớ đâu phải. Vì vậy mấy con nói về thảo mộc thì mấy con nói nó có sự chuyển biến nhưng mà các con đừng có nói qua con người, qua thiện nào thiện ác mấy con không nói.

Ờ, bây giờ cái trái xanh này chua nè,

bây giờ tôi muốn nó làm cho trái chanh ngọt nè, cho nên vì vậy mà tôi phải lai, ghép như thế nào để biến dần nó, cái gốc thì gốc chanh thiệt mà nó là cái trái cam ngọt tôi cho hai trái tôi ghép lại tôi có được cái trái cam ngọt mà là cái gốc chanh, có phải không? Mấy con thấy người ta lai ghép người ta làm được cái điều đó chớ? Cũng như có một trái xoài chua mà cái cây xoài chua như xoài Xà Lâm nó chua gần chết à, nó chín nó cũng chua gần chết à, nó không có ngọt. Nhưng bây giờ muốn cho trái xoài Xà Lâm này nó ngọt, tôi lấy gốc cây xoài khác hay xoài gì đó, bắt đầu bây giờ nó ra trái, nó ngọt hơn cái trái Xà Lâm rồi. Đó là chuyển nhân quả đó mấy con. Chuyển từ ác mà nó đến thiện đó, các con thấy chưa. Thì cái nhân quả của cây trái nó vẫn có điều đó chớ đâu sai được. Cho nên mình xoáy nội bao nhiêu đó cũng là nói nhiều lắm chứ đâu có ít được, mà đúng nó không lạc đề. Còn mấy con nói ở trong này mấy con nói về nhân quả thì mấy con nói ươm trồng này kia thì cái đó là cái vấn đề đó, khi mà các con nói thì nó đúng chớ không phải không, nó phải có công lao cho con người ở trong đó chớ đâu phải không

có công lao. Nhưng mà cái đó là chit phụ ở trong cái đề tài này mà thôi. Cũng như mình nói về cái vấn đề lai ghép của nó để mà chuyển biến từ cái đắng cay của nó nó trở thành ngọt ngon. Thì đó là cái chuyển biến của nó, chuyển biến nhân quả. Chuyển biến từ cái giống nó đắng mà nó trở thành ngọt thì đó là cái sự chuyển biến của nhân quả, mình xoáy vào cái đó mới đúng.

Thứ nhất là khi mà nhân quả thì **mấy con muốn vào đề thì mấy con phải giới thiệu để mà giải nghĩa cái chữ nhân quả**, có nhiều người người ta không hiểu cái chữ nhân quả. Các con làm như họ ai cũng hiểu chữ nhân quả hết, cho nên vô đó các con phải triển khai nói về nhân quả không mà không biết nhân quả là cái thứ gì. Cho nên ít ra thì mình cũng phải giải nghĩa cái từ đó, bởi vì cái từ đó là từ chữ Hán mà nó đã Việt hóa, cho nên chúng ta là những người Phật học nó đã được chuyển hóa cho nên chúng ta nói nhân quả chúng ta hiểu. Còn những người thí dụ như những người khác người ta không học kinh sách, nghe nói nhân quả người ta cũng chưa biết, người ta không biết. Ta phải hiểu, ta phải giải thích chữ nhân. Nhân là cái hạt mà quả là cái trái có vậy thôi.

Tại vì tiếng Việt của mình là hột với trái, cái hột với cái trái. Thay vì danh từ nhân quả thì nghe nó có trí thức chút, chứ nói hột, trái nghe từ bình dân quá, phải không mấy con thấy. Nhưng mà sự thật là nó là tiếng Việt của chúng ta đấy nó là hột, trái, nó cụ thể. Để chúng ta lần lượt từ cái nhân quả của thảo mộc mà chúng ta lần lượt biến dần tới những cái hành động hành động thiện ác của chúng ta, tức là nhân quả thiện ác của con người. Rồi chúng ta sẽ diễn biến đến cái quy luật của vũ trụ, cái thiện ác của vũ trụ.

Đó, chúng ta mới tìm ra, truy ra ở trong vũ trụ này nó đang quay cuồng ở trong cái quy luật của nhân quả mà. Cái quy luật của nhân quả thì nó lấy cái hành của nó làm chuẩn, cho nên trái đất mà chúng ta đang ở nó luôn luôn nó hành chớ đâu phải nó đứng im. Nó đứng im là nó đổ nhào xuống không gian rồi chớ chứ nó đâu có còn đây. Cho nên, mọi cái hành tinh của chúng ta nó đang được hoạt động. Nhưng vừa rồi Thầy nói mấy con nó là cái hành tinh chết, nhưng nó đang hoạt động thì một ngày nào đó, một triệu năm, một vạn năm sau hàng tỉ tỉ năm sau thì cái hành tinh đó nó sẽ là hành tinh sống, bởi vì nó đang hoạt động thì nó có cái

sự tạo duyên hợp.

Còn chúng ta ngồi im lìm nó không hoạt động nữa, tức là bất động, thì nó không có tạo duyên hợp nữa. Cho **nên khi mà nó hoạt động là nó đang tạo duyên hợp, từ cái duyên này nó tạo thêm những cái duyên khác, thì nó hợp nhau nó sanh khởi, sanh khởi cho đến khi nó thành cái môi trường sống.** Cho nên trong vũ trụ chúng ta đang bị quy luật đó chi phối cho nên nó sanh diệt, sanh diệt, sanh diệt, nó do cái hành. Cho nên các con thấy Mười hai nhân duyên Đức Phật xác định rõ ràng, vô minh sanh hành. **Cái sự hoạt động đó là cái sự hoạt động trong cái sự không rõ ràng tức là không đúng, gọi là vô minh. Mà vô minh sanh hành, cho nên vì vậy mà nói về cái con người thì do vô minh chúng ta mới chạy theo cái ham muốn, cái ác pháp, chúng ta đau khổ có phải không, nó về vô minh.**

Còn trái lại vũ trụ thì chúng ta thấy cái sự hoạt động của hành tinh của chúng ta đang đi trên cái quỹ đạo như thế này thì chúng ta phải hiểu nó đang hành, mà đang hành trong cái sự vô minh của nó. Cũng như cái cơn bão gió, nó đâu có nghĩ rằng bão là nó đổ cây, đổ nhà cửa người ta chết, nó đâu

có nghĩ đâu, cho nên nó vô minh lắm, nó không hiểu đâu. Nhưng mà bão là bão, cho nên chết bao nhiêu kệ nó chẳng cần biết, cho nên nó là vô minh. Còn chúng ta bây giờ chúng ta là con người mà đã hiểu biết thì chúng ta làm cái hành động đó có nhiều sự đau khổ chúng ta không ? Còn cơn bão nó đâu có nghĩ, nếu nó có nghĩ đau khổ thì nó là minh, còn nó đâu có nghĩ đâu. Cho nên vì vậy nó cứ thổi, nhà cửa bay hết nó cứ thổi, chừng nó hết thôi nó không chừng mà hết bão thì thôi chứ không ai dừng nó, không ai bảo nó dừng được.

Bây giờ, thí dụ như bây giờ cái cơn bão nó đi thẳng ngay đường vậy, nhưng mà tới đó nó muốt tẹt đi chỗ đó là do cái nhân quả của số người ở đó nó không bị bão, nó đi tẹt chỗ khác. Các con thấy đó là cái quy luật của nhân quả mà, đâu có ai cản nó được, nó đi thẳng tại sao nó không đi thẳng mà nó lại đi lệch cái tỉnh khác, mà cái tỉnh này chỗ đó người ta không bị, phải không ? Các con thấy, đài thiên văn nó thấy những cái trận bão, rõ ràng nó đi thẳng vô đó, nhưng mà cuối cùng lại cái tỉnh đó lại không bị mà nó đi qua ngõ khác, nó tới đó nó lại đi ngõ khác. **Tức là cái nhân quả của cái vùng đó**



**người ta không bị cái đó. Cho nên tại sao chỗ đó lại bị, tại vì huân những cái điều ác đúng cái nghiệp của nó thì nó phải hoạt động như vậy, nó vô tình lắm nó không có minh đầu.**

Đó, cho nên vì vậy mà từ chỗ suy luận nhân quả chúng ta mới thấy được mọi vật ở trong vũ trụ này đang bị cái quy luật nhân quả điều khiển, với điều khiển mà rất là công bằng, **nó vô minh là qua cái hành động vô minh nhưng mà rất công bằng. Hành động chúng ta làm cái điều kiện gì chúng ta không chạy khỏi đâu, không trốn đâu khỏi cái quy luật nhân quả, nó công lý và công bằng lắm. Nghĩa là không có lo lót được nó đâu.** Bây giờ mình cầu Phật xuống, bảo ông Phật ngăn chặn nó, ngăn chặn không được, **công Phật không có ngăn chặn nhân quả, được. Chỉ ông Phật ngăn chặn được nhân quả của ông Phật thôi chứ ông Phật không ngăn chặn cái nhân quả của người khác được.** Nếu mà ngăn chặn nhân quả của người khác thì thế gian này ăn trộm đầy hết, không, thiệt mà. Thầy nói thật sự mà, nếu mà ngăn chặn tôi bị ở tù nè, mà tôi do ăn trộm, ăn cắp nè, thôi ở nhà ráng vô chùa cúng Phật, Phật

phù hộ để người ta thả mình ra chứ gì. Thì đó là nhân ngăn chặn cái nhân quả chứ gì, thì như vậy là ông Phật ngăn chặn kiểu đó là thế gian mình chắc chắn không có ai ngồi yên được hết. Có ông Thần, ông Thánh nào phù hộ kiểu đó chắc thiên hạ ở trong thế gian này chắc chết hết. Cho nên hoàn toàn chúng ta không tin theo quy luật đó. Nghĩa là hành động ác anh làm ăn trộm, ăn cắp thì Nhà nước bắt bỏ tù anh, công an đánh đập anh, hỏi mấy thằng ăn trộm ăn cắp với anh thì anh chịu đòn, chịu vạ là tại vì là anh ăn trộm ăn cắp thì anh phải chịu, không có ông Phật nào, Bà Quan Âm nào cứu khổ anh chuyện này được hết, công bằng của nó là như vậy. Tại hành động anh làm điều đó anh phải nhận lấy cái quả đó.

Thôi bây giờ thì mấy con sẽ nghĩ và đồng thời mấy con sẽ làm lại, người nào muốn nhận bài lại thì Thầy giao lại, còn nếu không Thầy cũng về Thầy đọc rồi Thầy sẽ ghi vài chữ ở trên đó để thấy được cái sự quán xét của mấy con. Thường cái bài đầu thì đó là cái bài mà mấy con chưa có nắm vững trên cái cách thức tu Định Vô Lậu. Tại vì mình chưa biết cách quán, mình quán nhiều điều chứ chưa phải là quán. Cái bài

này tượng trưng cho mấy con biết rằng cái sự tư duy, quán xét gọi là suy nghĩ ở trong đầu óc của mấy con, để mấy con hiểu được cái nhân quả. Rõ ràng là mấy con chưa biết cách quán. Chứ biết cách, Thầy nói rồi mấy con quán thì mấy con sẽ trúng đề tài, hỏng có trật, có phải không mấy con? Học thì phải hành chứ, học thì phải hiểu, mà không hiểu thì mình phải làm trật chứ sao. Thì cái đó đâu có phải gì, đó là xấu hổ mấy con. Cho nên vấn đề tu tập, là cái vấn đề học tập đâu nó ra đó, cho nên sai thì mình sửa, chỉ có mỗi Thầy cực khổ với mấy con thôi chứ còn riêng mấy con thì phải nỗ lực để thực hiện cái sự hiểu biết của mình để giúp cho mình thoát khổ, đó là cái lợi ích. Thôi, rồi mấy con còn thưa Thầy gì nữa không? Rồi mấy con về này.

-**[Tu sinh]:** Dạ thưa Thầy con chưa có sách thưa Thầy.

**[Trưởng lão]:** Rồi, ai không có tập vở thì lên đây Thầy sẽ cho mấy con.

**[Tu sinh]:** Thầy cho con hai cây viết, cây viết xanh, viết đỏ Thầy.

**[Trưởng lão]:** Rồi, để Thầy sẽ cho. Thầy vừa nảy tính đem viết mà Thầy quên.

**-[Tu sinh]:** *Thầy cho con xin cuốn.*

**[Trưởng lão]:** Rồi con rồi. Con đem cây viết coi mấy người đó con, coi ai đó con phát giùm Thầy luôn, người nào có rồi thôi, người nào không có thì nhận để mà về làm bài mấy con. Rồi có gì không con, con thưa gì Thầy không?

Rồi mấy con về, về tập tu, rồi sẽ làm lại. Tức là cái giờ mà tu Định Vô Lậu thì mấy con làm và đồng thời khi mà đang quán xét vô lậu như hồi nãy sư Duyên nói thì các con nên nhớ **liên tục trong cái thời gian mà làm Định Vô Lậu, các con liên tục các con đừng có gián đoạn. Chừng nào mà làm thấy cái dòng tư tưởng của mình hết rồi thì mình xả nghỉ mình đi, đi Chánh Niệm Tỉnh Giác để cho mình thư giãn, đi thư giãn Tỉnh Thức.** Rồi, bây giờ mấy con còn thưa gì nữa không, rồi mấy con về. À có viết hả con, rồi con đưa đây, con đem lại đây Thầy gửi. Coi như cái thời gian mà gặp lại Thầy, ngày mai là bên nữ gặp Thầy, ngày một mấy con sẽ gặp Thầy để mà nộp.

**[Tu sinh]:** *Con hỏi chỗ đây, ví dụ như sau khi mà Trưởng lão xét hết những cái bài này rồi các bạn mới làm hay sao, hay*

*giờ về tiếp tục làm?*

**[Trưởng lão]:** À bây giờ mấy con tiếp tục làm, rồi mấy con ngày một mấy con đến gặp Thầy để phân lớp, phân lớp rồi sau đó phân lớp xong rồi Thầy cho ngày, ngày nào trong một tuần lễ học.

**[Tu sinh]:** *Tiếp tục nhưng mà bây giờ vở đang giữ đây rồi,*

**[Trưởng lão]:** À, Thầy cho tập vở khác.

**[Tu sinh]:** *Vậy là mình có thể giữ thêm một tập vở khác nữa?*

**[Trưởng lão]:** Được con, đâu có gì đâu. Bởi vì đây là cái lớp học mà con. Thầy sẽ đưa tập vở khác.

**[Tu sinh]:** *Con dưới đó con có một tập vở rồi.*

**[Trưởng lão]:** Rồi hả con, con có rồi.

**[Tu sinh]:** *Con nghĩ là cái bài Thầy phê trong đó rồi lấy đó mà viết lại*

**[Trưởng lão]:** Được rồi.

**[Tu sinh]:** *Rồi ngày một Thầy phát lại mới viết lại.*

Rồi chậm chậm chút xíu, sau khi Thầy

phê trong đó, lấy cái ý đó mà để làm lại thì nó chuẩn hơn.

**[Trưởng lão]:** Nó chuẩn hơn, rồi, được rồi, gọi là Thầy gợi ý, gợi ý cái chỗ đó sai.

**[Tu sinh]:** Ngày một rồi mới bắt đầu mới.

**[Trưởng lão]:** Rồi, khi chọn giờ giấc rồi thì mấy con nỗ lực thực hiện đúng giờ giấc cho Thầy, không sai. **Tu tập nó phải thực tế, nó đi vào thực tế, cụ thể rồi.**

**[Tu sinh]:** Có nghĩa là từ cái ống của..

**[Trưởng lão]:** Nghĩa là nó nói chỗ thầy Chơn Thành đó.

**[Tu sinh]:** Từ cái bờ kênh của thầy Chơn Thành đến cái ống của thầy Chơn Thành.

**[Trưởng lão]:** Nghĩa là bây giờ đây nè, chỗ này nó chạy vô cái phòng tắm của thầy Chơn Thành he, thì cái chỗ đó nó sẽ nói cái ống nó đi ra đây, nó qua bên con. Thì cái chỗ này nó bị kẹt ở chỗ con mà chỗ thầy Chân Thành nó không có kẹt, hiểu không?

**[Tu sinh]:** Mô Phật, bạch Thầy ! Trong đầu con thì kiểu như nó khai triển như một

*cái dòng nước chảy vậy đó, nó mới đang mát lạnh đang qua, đó là sao?*

**[Trưởng lão]:** À, cái đó là một cái trạng thái thần kinh nó bắt đầu bị, khi mà con ức chế con tu tập nó hơi nhiều chút đó, nó có sự thay đổi trên cái trạng thần kinh của con nó cảm nhận như vậy. Đó thì nó là cái sự thay đổi thiệt, cho nên vì vậy mà lưu ý về cái phần này để không nó có rối loạn thần kinh đó con chứ không phải không đâu. Để xem coi, chẳng hạn như mình lui bớt lại, đừng có cho nó có hiện tượng gì nó xảy ra. Còn nó có những hiện tượng gì xảy ra thì báo cáo cho Thầy và đồng thời con nên ghi lại cho nó cụ thể, để rồi Thầy biết để mà ngăn chặn hoặc là cho tiến triển tu tập tiếp.

**[Tu sinh]:** *Khi con tu liên tục kéo dài, nhưng mà tới sáng thì con thấy hơi oải thì con nằm, nhưng mà lúc nằm xuống thì ác pháp đến thì con sợ, con không nằm nữa. Khi con thức trắng đêm thì nó không có sao hết trơn. Mà lúc tới bữa 5 giờ con muốn nằm một xíu thì nó đến thì con không nằm, thì con phải thức suốt trắng đêm.*

**[Trưởng lão]:** Con phải từ từ thôi. Bởi vì thức suốt như vậy đó thì nó cũng ảnh hưởng

thần kinh con, nó hơi căng. Cho nên vì vậy đó mình lần lượt mình cho nó thích nghi, rồi mình tăng giờ lên không có trải qua những cái trạng thái đó. Nó rất bình thường, bởi vì Đạo Phật nó xác định cái sự bình thường là bất động tâm. Còn cái nhiếp tâm đó để cho mình an trú thôi, trong cái khoảng thời gian an trú để đẩy lui bệnh thôi thì nó có cái thời gian ngắn thôi chứ nó không kéo dài quá. Cho nên Thầy cho nó là 30 phút thôi. Còn mình đẩy lui những cái hôn trầm thùy miên để mà phá nó đó, Thầy thấy sức tỉnh của mình thì có thể nó kéo dài trong thời gian 12 tiếng đồng hồ, Nhất Dạ Hiền thôi chớ đâu có gì nhiều đâu, mục đích vậy. Nhưng mà bây giờ con thức suốt đêm mà nó thấy nó không vậy, mà nó căng đầu thì lui lại chút nữa.

**[Tu sinh]:** *Chẳng những căng mà trong đầu con cũng có một cái luồng qua vậy, như nước chảy, lúc sáng thì con phải thức hoài luôn chứ nếu con nằm thì nó thấy, như lúc trưa con nằm thì con không thấy. Lúc mà cỡ 5 giờ hoặc 4 giờ con nằm xiu, nằm xuống là cỡ 40 phút thì nó thấy kiểu như ... trên giấc mộng này kia, thì con phải thức sáng, con sợ, cái đó con nên bạch Thầy nên tu lại, có nên ngủ không hay là.*



**[Trưởng lão]:** Coi như là theo Thầy thấy bây giờ con cứ phân cái giờ giấc của con như thế nào, rồi trong những cái trạng thái mà thức như thế nào con ghi cho Thầy. Rồi đặng mà Thầy xác định cho cái giờ giấc con tu tập mới được. Bây giờ con ghi, thí dụ như thức dậy thì con như nào, thế nào thì con ghi cho Thầy, rồi trạng thái nó hiện ra như thế nào, nó bị mộng như thế nào trong những cái ác mộng đó. Khi mà con nằm xuống nó rớt trong mộng con thấy thời gian con tu 12 tiếng đồng hồ con thức vậy, con không có ngủ, mà con ngủ thì bị gì đó thì con nói cho Thầy biết hết, do đó con cố gắng con thức thì con ghi hết thì Thầy sẽ xác định cho con cái thời gian tu cho nó đúng với lại con, để không con ức chế nó nhiều quá đi, nó loạn thần kinh.

**[Tu sinh]:** *Thưa Trưởng lão là con...cố gắng lắm chứ không phải không, bằng cái sức nhiếp tâm, sức con yếu quá. Con nhiếp tâm con đi kinh hành thì cái nhiếp tâm từng niệm đi vô con biết hết trơn chứ không phải không. Nhưng mà an trú thì nó chưa có được.*

**[Trưởng lão]:** Tức là nhiếp được mà an trú không được, bởi vì Thầy nói đi từng

phút, mình nhiếp được, rồi bắt đầu mình nhiếp mình an trú cho được 1 phút, tăng dần lên. Còn nếu mà mình dài quá, 5, 10 phút, mà mình nhiếp được nhưng mà an trú tới 5, 10 phút thì an trú không nổi, bởi vì 1 phút còn có một niệm khởi mà an trú thì nó không niệm, mà bây giờ 5, 10 phút thì nó dễ niệm quá, cho nên phải nhiếp từng phút, rồi an trú từng phút nó mới đạt được.

**[Tu sinh]:** *nhiếp từng phút..*

**[Trưởng lão]:** Cứ bây giờ con thấy như thế nào, bây giờ mình có thể mình tu được, tu cho tới cùng, mà thấy mình nó có những tư tưởng gì đó thì thôi, Thầy khuyên về mình sống đạo đức. Cũng như là Thầy cho chú Linh vậy đó.

**[Tu sinh]:** *tức là con bị cái tướng chứ không có gì hết trơn, con bị cái tướng mà Thầy.*

**[Trưởng lão]:** Thì chú Tướng cũng bị tướng con. Chú Tướng cũng bị tướng. Cho nên Thầy cho chú Tướng về đó. **Chú Tướng có ở đây, chú tướng mẹ chú khổ quá, chú về.** Bởi vì chú tướng, chứ sự thật là bà thì bà không có khổ, bà cũng muốn chú đi tu thì cứ tu đi, nhưng mà chú tướng là có hai mẹ

con đi qua Mỹ, mà bây giờ thì chú về ở đây thì một mình bà buồn khổ. Nhưng mà sự thật thì bà cũng biết đi tu thì bà cũng không đời khổ như vậy, nhưng mà chú nghĩ chú phải được ở gần bên mẹ chú, chú bỏ như thế này thì khổ quá, tội nghiệp bà.

**[Tu sinh]:** *Chú Tưởng chính là chú Kim Quang?*

**[Trưởng lão]:** Kim Quang đó, tội lắm đó, bị tưởng. Trời ơi, tư tưởng ghê lắm.

**[Tu sinh] :** *Có tưởng như con không ?*

Trưởng lão: Nó **tưởng hành**, tức là ngồi cái nó rung, ngồi mà im lặng nhiếp tâm là bắt đầu nó giật, nó rung, cứ lung lay hai cái hàm răng đưa qua, đưa lại nữa. Đầu tiên hai cái đầu gối nó quật lên, quật xuống, rồi nó rung mình. Rồi nó lắc, lúc lắc, nó là cái tưởng hành mà, rồi cố gắng xả hết cái đó rồi, bây giờ nó còn có hai hàm răng nó đưa qua, đưa lại. Tự động nó đưa qua, đưa lại mà kìm giữ không được, sau đó Thầy xả, bắt buộc xả, xả riết, bây giờ nó hết rồi, nhưng mà cái điều kiện bây giờ nó đánh về cái mặt tưởng là tưởng, như mẹ mình buồn khổ.

**[Tu sinh]:** *Bây giờ cái giấc ngủ của*

*con, có thể cái thời khóa con xin tới 11 giờ đêm, giảm bớt cái thời gian ngủ. Thực ra thì con sợ nhất là cái lúc ngủ, trong cái giấc ngủ thì nó đánh bỏ không được.*

**[Trưởng lão]:** Bởi vì nó mê, nó mê mình đỡ không được. Còn mình còn tỉnh thì được. Thôi bây giờ mình con cứ sắp xếp cái thời gian như thế nào cho nó hợp rồi đưa cho Thầy.

HOÀN THÀNH



## 008-(LCK-004A)

- \* Tư Duy Nhân Quả Thảo Mộc
- \* Tâm Vô Lậu Là Chứng Đạo
- \* Chấn Hưng Phật Giáo



Quả của nó, rồi để cho biết cái quả ngọt, quả đắng, quả chát, chúng ta dần đến cái nhân quả của con người. Bởi vì, nhân quả của con người nó trừu tượng hơn là cái nhân quả của cái thảo mộc, thảo mộc thì nó với cái nhân của cái hạt mà nó ra cái quả của nó, mà một hạt nó ra nhiều quả.

Ví dụ như một cái hạt xoài mà chúng ta gieo thì nó lên cây xoài và cây xoài thì nó sẽ ra nhiều cái quả, thì trên nhiều cái quả trong mỗi quả nó có một cái hạt hoặc là nhiều hạt. Ví dụ như trái mít, thì chúng ta thấy quả mít, trong một quả mít nó có nhiều cái hạt, chứ nó thế nên không phải nó có một hạt mít, mà từ một cái hạt mít mà sanh ra được ươm trồng lên thành cây mít, cây mít cho

nhieu quả chứ không phải có một quả, và mỗi quả mít có nhiều cái hạt tức là có nhiều cái nhân. Để chúng ta lần lượt, chúng ta xác định nhân quả không phải sinh ra, một cái hạt nó sinh ra có một cái hạt mà một cái hạt nó sinh ra nhiều cái quả và mỗi quả nó có nhiều cái hạt của nó ở trong đó.

Ví dụ như một hành động Thầy làm mà Thầy không phải nhận có một cái quả mà có nhiều quả. Như một cây xoài, khi mà một cái hạt xoài lên thành cây xoài, cây xoài cho không phải cho có một quả mà nhiều quả. Vì vậy mà chúng ta, một hành động ác thì chúng ta sẽ gặt lấy nhiều quả khổ chứ không phải một quả khổ, trong những quả khổ đó nó có cái nhân, tức là cái hạt để tiếp tục tái sanh thành ra nhiều hạt.

Thí dụ các con thấy như một cái quả mít thì nó còn có những cái hạt mít trong đó, nếu mà nó đủ duyên thì nó sẽ lên nhiều cây mít, rất là nhiều cây mít thì như vậy rõ ràng là chúng ta hiểu biết. Nếu mà chúng ta suy tầm kỹ chúng ta thấy cái quy luật của nhân quả, một con người chết thì không phải sanh ra một người mà sanh ra nhiều người, và nhiều con vật, đó là luật nhân quả,

đó là nghiệp nhân quả tái sinh luân hồi, chứ không phải con người chết chỉ sanh ra một con người mà thôi. Cái luật nhân quả vậy đó, nghiệp lực nhân quả đi sanh chứ nó không phải là cái kiếp mà luân hồi hoặc là kiếp nhân quả theo người khác hiểu thì nó không đúng. Cho nên chúng ta dựa vào cái nhân quả thảo mộc mà chúng ta xét nhân quả của con người thì chúng ta biết rằng một hành động làm ác của chúng ta thọ nhiều quả.

Thí dụ như một hành động ăn trộm mà chúng ta bị bắt thì chúng ta bị đánh, nhiều cây chứ không phải người ta đánh một cây. Các con thấy không, khi người ta bắt người ăn trộm thì thằng này đá, thằng kia đập, thằng này đấm, biết bao nhiêu cú đánh đập chứ không phải nó bắt mình, mình chỉ có ăn trộm có một cái nhân thôi, mà bị đánh gần chết, rồi còn bị bỏ tù. Các con thấy, một cái nhân mà phải trả bao nhiêu cái quả. Đó là Thầy đem một cái ví dụ để thấy cái nhân quả của cái thảo mộc mà xét qua cái nhân quả của con người chúng ta thấy quá rõ. Và đồng thời trong những cái hành động mà mình đánh đập đó nó không mất đâu và nó còn có những cái hạt xấu đó, nó tiếp tục nó tái sinh làm con người khác, làm những vật

khác để bị người ta đánh đập.

Cho nên xét học tập từng cái tu tập. Bây giờ các con tưởng là cái bài này như vậy mấy con làm một lần là xong, Thầy bắt các con làm nhiều lần, làm nhiều bài, cho nên cái dịp may là chúng ta biết cái lớp học này đã mở khóa để cho các con tu học Định Vô Lậu, làm cho các con thấm nhuần được vô lậu của mỗi, người để chúng ta hoàn toàn vô lậu mới chứng được quả A La Hán. Đây là cái bài học, đây là cái bài pháp tu tập rất thực tế, và đào luyện cho chúng ta trở thành có một tri kiến giải thoát, giúp chúng ta sống không làm khổ mình, khổ người và đồng thời chấm dứt tái sinh luân hồi, đó là cái Định Vô Lậu. Vì vậy các con phải siêng năng, phải tập không phải như người học trò làm cái bài luận đó rồi thôi, đưa nào đúng sai thì cũng mặc, rồi tiếp tục qua đề bài khác. Không, ở đây, Thầy cho mấy con nhai đi nhai lại rất nhiều, viết rất nhiều bài luận về nhân quả và trong mỗi đề tài đều phải viết rất nhiều vì vậy mà những tập sách này, tập vở này Thầy sẽ phát cho mấy con lần lượt, buộc lòng mấy con phải làm bài luận này rồi, hết bài luận này rồi, thì mấy con sẽ tiếp tục làm bài luận cũng đề tài nhân



quả thảo mộc. Chừng nào mà cái bài của mấy con làm đầy đủ, thì chừng đó Thầy bảo các con đọc đi, đọc lại một vài lần nhưng mà mỗi lần các con viết cái bài luận về nhân quả thảo mộc là mỗi lần thâm nhuần trong các con rất nhiều, làm cho thâm sâu, làm cho thấy như thật nhân quả, đó là lợi ích rất lớn cho sự tu tập của các con hôm nay.

**Bởi vì đạo Phật là đạo đào tạo, huấn luyện cho chúng ta trở thành những con người vô lậu, những con người có đạo đức mà chúng ta không có sự hiểu biết, không có tri kiến giải thoát, chúng ta không làm sao giải thoát được.** Cho nên những cái sự đào luyện để làm cho mấy con có sự hiểu biết, thâm nhuần cái tri kiến giải thoát, làm cho trí tuệ của các con triển khai hiểu biết rất rõ ràng như thật các pháp trong thế gian này như thật. Các con có nhiều khi các con cứ lầm từ nhân quả mà các con viết lầm các pháp vô thường, rồi từ nhân quả mà các con viết lầm là chuyển hóa nhân quả.

### **CHUYỂN HÓA NHÂN QUẢ**

Ví dụ như một cái trái xoài, có thể trái xoài chua, như chúng ta ghép hay là chiết cành hoặc là bỏ thêm phân chất để cho trái

xoài ngọt hơn đó là cách thức chuyển hóa nhân quả chứ không phải nhân quả của trái xoài, mà chuyển hóa nhân quả của trái xoài. Từ cây cam chua chúng ta chuyển lần cây cam ngọt, tức là từ hành động ác chúng ta chuyển lần hành động thiện thì cái đó không phải là nhân quả mà chuyển nhân quả. Cho nên các con làm tưởng ươm trồng hoặc đó, tất cả những cái duyên đó để hợp để tạo thành một cái cây nó lên màu mỡ tốt và chăm sóc cỏ rác, tưới nước, đó là cái duyên tạo cho cái hạt giống đó lên thành, cái duyên. Cho nên vì vậy một người tu sĩ của đạo Phật khi thấy các duyên nó hợp như vậy, chúng ta thấy hợp như thế này, đây là cái nhân, cái nhân ác mà hợp các duyên này thì chắc chắn là nhân này sẽ thành thành một cái cây ác và cây ác nó sẽ cho quả cay đắng.

*Cho nên khi chúng ta thấy ngay từ cái duyên hợp đó, chúng ta **biết rằng cái hạt này là hạt cay, hạt đắng mà cái duyên này nó sẽ hợp nó thành cây, ngay đó chúng ta bẻ ngay liền, không hợp duyên đó, để cho cái hạt đó bị tiêu đi**, tức là chúng ta ngăn và diệt ác pháp bằng cách thức chúng ta hiểu qua nhân quả rất rõ ràng. Biết cái hạt giống này là hạt giống*

*xấu, cay đắng thì chúng ta ngay liền không ươm trồng những cái loại này, mục đích chúng ta là như vậy.*

Cho nên khi mà chuyển cho nó thành ngọt là tại vì cái nhân quả đó đã hiện tiền, cái nhân nó đã lên thành cây, đã có quả thì chúng ta chuyển cái nhân quả thành ngọt. Còn nếu nó chưa thành cây, chưa thành quả thì cái hạt giống này biết cái hạt giống này đang là hạt giống xấu thì chúng ta ngay liền không cho nó xuống nơi đất màu mỡ để cho nó lên thành cây, không ươm trồng, không giấy cỏ, không làm, không tưới nước những cái hạt giống này chúng ta diệt bỏ, đó là cách thức quán nhân quả.

Cho nên, hôm nay mấy con làm lại một bài nữa, va làm lại chừng nào bài viết nhân quả mà Thầy thấy đúng và thấm nhuần được tư tưởng nhân quả có đầy đủ ý nghĩ giải thoát thân tâm. Nhiều khi các con nói, nhân quả thảo mộc thì các con vào ghép chung vào nhân quả con người cho nên biến thành có chữ thiện ác.

Các con thấy như nói trái xoài ngọt thì chúng ta biết đó là thiện chứ không cần phải nói thiện vì nhân quả của thảo mộc chúng

ta không cần nói thiện mà chúng ta biết trái cây ngọt, chúng ta không cần nói ác nhưng chúng ta biết cái quả của thảo mộc mà cái quả nào cay, đắng, chua thì đó là ác nhưng chúng ta không nói ác, khi nó cay, đắng, chua thì chúng ta biết đó là ác.

Vì vậy mà chúng ta hay lầm lạc từ cái nhân quả của thảo mộc chúng ta lại chuyển sang qua cái nhân quả của con người, rồi từ nhân quả con người thì chúng ta lại chuyển biến giai đoạn, chuyển biến từ thiện đến ác, tức là từ quả chua đến quả ngọt, đó là sự chuyển biến, chúng ta hay lầm lạc, lộn xộn trong sự hiểu biết này. Nhưng nó cũng đúng chứ không phải sai, những điều con viết đều đúng nhưng cái sự sắp xếp cho rõ ràng cụ thể thì nó chưa được. Bởi vì nó còn lộn từ nhân quả này lộn qua nhân quả khác, có khi mấy con làm sai lầm, là mấy cái từ nhân quả mà mấy con đưa đến các pháp vô thường. Nghĩa là con thừa, cho nên mấy con phải cố gắng làm lại bài luận nhân quả thảo mộc lần thứ 2. Dựa vào bài mấy con đã viết, cái gì đúng, cái gì sai trong những bài chúng con viết thì những gì, nó sai, thiếu kết luận thì Thầy ghi là thiếu kết luận và từ đó các con nung vào chỗ ghi đó, mấy con dựa

đó mà làm bài kế để bổ sung được đầy đủ hơn và đúng đắn hơn trong cái đề tài của nó. Và đồng thời khi mà Thầy cho đến cái bài nhân quả của con người thì bắt đầu mấy con mới nói về hành động của con người, và mỗi hành động của con người là nhân, mỗi hành động của con người là quả thì lúc bấy giờ mấy con mới đem cái bài luận về nhân quả của thảo mộc mà chứng minh cho họ biết rằng cái hành động của tôi là nhân, mà cái hành động của tôi là quả, để cho họ thấy được rõ ràng cụ thể qua cái hình ảnh, qua cái bài luận về nhân quả thảo mộc. Nghĩa là cái bài đầu tiên để xác định một cách cụ thể nhân quả, tức là hạt và trái.

Đến nhân quả của con người nhờ cái nhân quả của hạt trái, của thảo mộc mà xác định cho chúng ta thấy hành động của chúng ta là nhân là quả. Chứ sự thật các con thấy, như Thầy mở miệng Thầy mắng người thì đó là cái nhân ác của Thầy, thì nói cái nhân của Thầy, nhân ác của Thầy. Nếu mà không lấy cái hạt mà để ương thì chúng ta không thấy được cái quả của nó. Vì vậy mà chúng ta dựa vào cái nhân quả thảo mộc mà xác định cho người ta thấy rằng, cái hành động nói lời ác của Thầy là nhân, cho nên tạo thành có

những cái quả làm cho người khác đau khổ, và đồng thời cái nhân quả tăng lên thì người khác tức giận sẽ đánh Thầy và khi Thầy bị đánh đó là quả. Do đó chúng ta xác định từ nhân quả của thảo mộc, để người ta nhận ra nhân quả của con người một cách cụ thể và rõ ràng.

Đó là một bằng chứng để chúng ta chứng minh rất khoa học về nhân quả, làm cho người khác không còn bài bác rằng không có nhân quả, tất cả mọi sự việc trên đời này đều là sự ngẫu nhiên chứ không có nhân quả. Có một số người, người ta cho rằng không có nhân quả và đồng thời người ta cũng nghĩ rằng một con người sinh ra, một người sinh ra một người chứ không thể sinh ra hai, ba người. Thì chúng ta xác định qua nhân quả của loài thảo mộc để chỉ cho họ thấy một cái hạt giống nó sinh, không phải khi nó thành cây nó sinh ra có 1 quả, mà là nhiều quả mà trong một quả, trong một cái quả có quả có rất nhiều hạt. Ví dụ như mấy con thấy trái đu đủ, một quả đu đủ mà trong cái quả đu đủ đó nó có nhiều hạt, tức là nhiều cái nhân. Vì vậy mà chúng ta mới xác định được về con người khi làm những hành động ác và chúng ta sẽ, khi chết

chúng ta sẽ sinh ra làm nhiều người, nhiều vật chứ không phải một, đó là một sự xác định khoa học cụ thể để chúng ta thấy quy luật của nhân quả là như vậy.

**Cho nên các con càng làm nhiều bài, luận về nhân quả thì các con lại thấm nhuần, thấm nhuần và từng thấm nhuần trong tâm của các con thì các con mới thấy tâm mình vô lậu thật sự.** Đây là một sự tu tập, một sự đào tạo, một sự tu tập thật chất để chúng ta đi vào vô lậu. **Và đạo Phật, mục đích của đạo Phật là dạy con người đến vô lậu là thôi không cần những thần thông, phép tắc, không cần thiên định gì cả, chỉ cần chúng ta vô lậu.** Vì vậy mà cái bài pháp vô lậu rất cần thiết cho chúng ta tu tập, rất cần thiết cho chúng ta phải hàng ngày rèn luyện. Cho nên, lúc này khi các con trở thành người học trò nhỏ, hàng ngày làm những bài luận, bài luận về nhân quả. Chừng nào bài luận này được hoàn chỉnh thì Thầy sẽ cho đề tài khác, để đi vào tất cả những điều kiện cần thiết cho pháp môn vô lậu, các con sẽ làm tất cả những bài luận và những bài luận này các con làm hoàn chỉnh, sau này đóng thành một tập, một tập các con nên giữ gìn kỹ lưỡng, cũng là một kỉ

niệm tu học về Định Vô Lậu của mấy con.

Từ cái bài đầu thô sơ, làm đọc tới đọc lui, sai tới sai lui để rồi trở thành một cái bài cuối cùng, 5 bài, 10 bài để hoàn chỉnh được cái sự hiểu biết vô lậu, hiểu biết nhân quả của mấy con rất là sâu sắc, mấy con phải ráng cố gắng, siêng năng. Bởi vì nhiều khi chúng ta làm một bài xong, chúng ta tưởng là xong, không, còn làm còn nhiều lắm và còn phải đọc đi, đọc lại cho thấm nhuần, đó là học mà tu chứ không phải học không. Cho nên học không mấy con viết rồi, thôi bỏ qua. Còn cái này không, làm rất nhiều bài và một đề tài đó, chừng nào hoàn chỉnh, được Thầy chấp nhận thì mấy con mới hết làm.

Chẳng hạn nào như cái lớp này, mấy con làm xong, người nào mà đã làm xong hoàn chỉnh Thầy sẽ sắp cho mấy con lên một cái lớp cao hơn, mấy con học cái đề tài khác, còn các con làm chưa xong thì các con còn ở lại. Ở lại các con tiếp tục làm cái bài luận nhân quả thảo mộc này, chừng nào mấy con làm xong Thầy thấy được, Thầy cho lên lớp khác để học, luận về đề tài khác. Trước tiên đó là cái sự sắp xếp lớp cũng là cái khích lệ cho mấy con cố gắng để mà làm bài, để



mà siêng năng, để triển khai cái tri kiến của mình, Thầy chỉ là người gợi ý chứ không nói trong cái vấn đề, như là một cái bài mẫu cho mấy con, Thầy chỉ nhắc khéo để cho mấy con biết cái hướng để mấy con triển khai ra tri kiến, chứ không có làm cái bài mẫu, làm cái bài mẫu mẫu mấy con copy theo cái bài mẫu đó làm cho cái tri kiến của các con không triển khai mà chỉ tích tập cái sự hiểu biết của kẻ khác làm sự hiểu biết của mình. Thầy chỉ gợi ý để cho các con tự triển khai, đó là đem lại tri kiến giải thoát cho chúng ta. Một góc độ nhìn của mình không phải góc độ nhìn của người khác, cho nên buộc các con phải triển khai tri kiến của mình, cho nên nó mới bén nhạy.

Vì vậy mà Thầy không làm một bài luận mẫu nhưng Thầy cũng thường thỉnh thoảng viết trong những kinh sách, Thầy cũng nói về nhân quả thế này thế khác chứ không phải không, nhưng nó là cái tri kiến của Thầy chứ không phải là tri kiến của các con. Các con đọc, rồi các con nhớ, rồi các con làm theo sự hiểu của mình qua những cái ý của Thầy mà thôi. Cũng như Thầy khéo nhắc là nhân quả, nhân là một cái hạt mà quả là cái trái, thì một cái hạt không phải cho một

trái, cho nhiều trái trong một trái có nhiều nhân chứ không phải trong một trái có một nhân nhưng có loại trái cây, một quả có một nhân mà thôi, còn có trái thì một quả có nhiều nhân. Nhất là quả ác có nhiều khi lại là ít hạt, có khi nó không hạt nhưng mà trái lại có nhiều quả ác lại hạt cũng rất nhiều, quả ngọt cũng vậy tại vì nó tùy theo cái quả đó nó đem đến cái sự ác độc nhiều. Như bây giờ thí dụ như cái hành động mà các con biết loài chúng sanh như loài cá thì các con sẽ cái hạt giống đó, cái nhân đó, cái quả đó nó có nhiều cái hạt của nó. Còn trái lại, những cái điều mà làm ác khác nó không phải là sự giết hại chúng sanh thì nó một cái quả của nó, nó có một cái nhân của nó, tức là nó có một cái hạt của nó. Còn cái thiện nó cũng vậy, nhiều khi nó có một cái như cái quả đu đủ nó ngọt nhưng nó cũng có những cái hạt, cái nhân đu đủ rất nhiều trong đó, cho nên như cái quả mít nó ngọt nhưng mà nó có nhiều hạt, cho nên thiện ác nó đều tùy theo cái nhân quả của nó mà nó có nhiều cái hạt sau này nó sinh ra.

Cho nên chúng ta không có cố định ác là sinh ra nhiều hạt mà thiện là sinh ra ít hạt không có điều đó, phải tùy theo, tùy

theo cái chỗ tu hành. **Nhưng mà dù cho thế nào, thiện hay ác đều là nằm trong hữu lậu, đều là còn tái sanh luân hồi**, dù là cái thiện nhiều, thật nhiều, nhiều cái nhân thiện sau này sinh ra nhiều người thiện, làm nhiều điều thiện tốt. Nếu mà đời con người chúng ta sống trong toàn thiện, thì đây là Thầy nói thiện hữu lậu, thì chúng ta sinh ra làm nhiều người thiện, nhiều con vật hiền lành. Còn nếu chúng ta làm ác thì sanh ra nhiều người ác và nhiều con vật ác. Cho nên trong khi đó thiện ác thì nó tùy theo ở cái hành động của hữu lậu nó mà nó sanh. Còn trái lại **thiện vô lậu thì chấm dứt tái sanh vì thiện vô lậu không còn cái nhân, cái hạt giống nữa, cho nên thiện vô lậu là một cái quả mà không còn cái hạt ở trong đó nữa, cho nên cái quả thiện này là cái quả thiện toàn diện**. Vì vậy, Tứ niệm xứ dạy chúng ta tâm thanh thân, an lạc, vô sự tức là toàn thiện, mà mục đích của đạo Phật dạy chúng ta thiện vô lậu cho nên không còn lậu hoặc. Vì vậy mà chấm dứt tái sanh luân hồi.

Cái quả hôm nay chúng ta có được cái quả thiện là vô lậu thì muôn đời không cái hạt để mà sanh, chấm dứt không còn sanh ra nữa. Cho nên mấy con ươm được cái trái

quả vô lậu thì tức là các con không còn cái hạt để mà gieo lên cái cây kế tiếp nó nữa, cái quả vô lậu là như vậy. Cho nên thiện vô lậu là điều cần thiết cho người tu tập, gieo cái hạt thiện vô lậu, vì vậy mà cái tâm chúng ta bất động là thiện vô lậu, người ta chửi không giận, người ta làm gì cũng không giận đó là thiện vô lậu, tâm hồn luôn luôn thanh thản, an lạc, vô sự, không vui, không buồn, không tức giận một ai, không oán trách hề hấn than phiền một điều gì cả vì người đó làm thiện vô lậu. Ngồi lại một mình nghe thanh thản, an lạc, vô sự mà không buồn, không thấy cô đơn, đó là thiện vô lậu. Còn chúng ta thấy buồn, thấy cô đơn, thấy nhớ nhà đó là thiện hữu lậu chưa phải là vô lậu.

Vì vậy mà tất cả những điều này sau khi mấy con nói đến nhân quả của con người thì các con nói nhiều lắm, bài mấy con rất nhiều, có thể mấy con viết cả tập giấy này bằng một cái luận về nhân quả của con người, nó phân tích.

Cho nên hôm nay nói về nhân quả thảo mộc là bắt đầu để chứng minh một sự thật, một sự thật của nhân quả. Bởi vì hạt và trái thì nó phải là một sự thật không còn ai nói

rằng nó là sai để sau này chúng ta nói đến nhân quả trù tượng hơn thì ai cũng nhận ra nó là đúng không còn sai nữa. Và **nhờ chúng ta hiểu đúng như thật cho nên chúng ta mới nỗ lực xả tâm, mới không còn để tâm dính mắc, bởi vì nó là như thật và chính mình hiểu như thật, do chính hiểu như thật giúp các con thoát ra mọi khổ đau của cuộc đời này.** Từ chỗ đó, *mấy con chúng quả A la hán, không cần phải ngồi thiền, nhập định. Nhưng khi tâm mấy con chúng quả A la hán, tâm bất động thì các con có Tứ thần túc, Tứ thần túc là thần lực hay là đạo lực nơi con, giúp cho con muốn nhập định nào thì sẽ nhập định đó, nghĩa là giúp cho con tự tại, muốn như thế nào thì thân tâm con sẽ làm như thế đấy.*

Sự muốn của con bây giờ không còn muốn trong thất tình lục dục mà muốn thoát ra khỏi đời này, cho nên muốn chết hồi nào chết, muốn sống hồi nào sống, muốn vào Niết bàn hồi nào vào, tức là mấy con sẽ vào trạng thái bất động, bất động tức là trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự, các con sẽ nhập vào đó một cách dễ dàng. Bỏ thân này không còn khó khăn, tất cả những nhân quả nghiệp báo từ vô lượng kiếp, từ vô lượng

kiếp của các con ngay từ phút này hoàn toàn con làm chủ, cho nên thân con bệnh đau, tâm con phiền não, không còn nữa, nó sẽ tác động diệt sạch những chướng ngại này ra khỏi tâm, trong vài phút, trong năm, ba phút thì tất cả những nghiệp chướng, những khổ đau của các con không còn tác động được trên thân tâm của con nữa. Đó là biết sự tu tập của đạo Phật.

Nhưng khi tâm mấy con được thanh thản, an lạc, vô sự thì Tứ thần túc này phải có, làm sao chúng ta cũng phải có những điều chúng ta cần thiết là chúng ta phải thấy được tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự của mình trước tiên. Còn vấn đề có đạo lực, có Tứ thần túc chỉ là một đạo lực, một sự tự nhiên của tâm thanh tịnh của chúng ta mà có cho nên chúng ta làm chủ sự sống chết. Lúc bấy giờ chúng ta đủ sức và chúng ta chứng minh rằng tôi đã làm chủ hoàn toàn, tôi biết rõ ràng là chỉ còn một kiếp này tôi không còn tái sinh luôn hồi ở trong nhân gian và đồng thời tất cả những sự cảm dỗ, dục lạc trong thế gian này không còn cảm dỗ chúng ta được những gì nữa.

Danh, lợi, tất cả chúng ta đều biết rất

rõ các pháp đều là vô thường, không có gì thường hằng dù là danh, chúng ta thấy rằng một vĩ nhân để lại, như đức Phật để lại giáo pháp cho chúng ta, cái danh vô cùng từ 2000 mấy trăm năm nay, mọi người đều nhắc đến đức Phật, nhưng đối với đức Phật chỉ là số không mấy con, không còn có. Người ta không còn ham cái danh nữa đâu nhưng vì người ta thương chúng sanh mà hi sinh cuộc đời mình để tu tập, để lại cái phương pháp, để lại cái chương trình giáo dục cho chúng ta được giải thoát mà thôi, chứ đức Phật không cầu nó.

Vì vậy mà mấy con đã từng trong khóa tu học này Thầy đã từng bảo cho mấy con. Nếu cái khóa tu học này mà các con tu không đạt được, không người nào tu tập được, không xả được tâm, không rốt ráo được thì chắc chắn Thầy sẽ ra đi, và đồng thời Thầy cũng không còn muốn ở lại trên thế gian này, Thầy sẽ nhập diệt và đồng thời tất cả kinh sách Thầy đều đốt hủy bỏ vì không có người thực hiện được. Thì như vậy các con biết rằng làm gì đâu khi mà cái lớp học của Thầy đào tạo mấy con được giải thoát vô lậu mà mấy con tu tập không được thì đó là Thầy phải ra đi mà thôi. Ở đây có lợi ích gì nữa,

ăn ngày một bữa làm cho hao tổn thêm của đàn na thí chủ, mồ hôi, Thầy có cầm cuốc, trồng khoai trồng củ nữa đâu thì ở đây để làm gì để tốn bao mồ hôi của người ta mà chẳng dạy ai được gì hết thì tốt hơn là đi vào Niết bàn, là con đường duy nhất, rất là cao đẹp. Ở lại không làm gì ích lợi cho đời thì ở lại làm gì để mang thân khổ đau này, càng ngày tuổi càng lớn thì lại càng yếu đuối hơn, lại càng khổ hơn thì cho nên ở lại có ích lợi thì nên ở lại, mà ở lại không ích lợi cho con người thì ở lại làm gì.

Cho nên khóa học này là một điều để xác định được con đường của Phật pháp, chán hưng được hay là không chán hưng được. Vì vậy mà mấy con siêng năng mà tu tập. Nếu mấy con còn tu tập được thì giáo pháp của Phật Thầy dựng lại được, mà nếu mấy con tu tập không được thì giáo pháp của Phật đành phải trôi mất đi để rồi muôn đời sau người ta không còn biết đường này nữa. Vì biết đường mà tu không được thì biết để làm gì, để làm cho chúng ta khổ mà thôi. Cho nên cần phải diệt những điều để lại cho người khác khổ đau. Cho nên mấy con nhớ kỹ phải ráng tu tập và từng, Thầy từng đem những tập vở, từng cây bút này gửi phát cho



mấy con để mấy con viết những cái bài luận làm cho tâm của mấy con thấm nhuần được sự tu tập, thấm nhuần được Định Vô Lậu để mấy con không còn lậu hoặc nữa, làm một bài, hai bài, năm bài, mười bài. Nếu đề tài nào mà làm xong được thì mấy con sẽ cho đề tài khác, mấy con tu tập, như vậy hiện giờ chúng ta chỉ có một lớp nhưng rồi chúng ta sẽ có nhiều lớp.

Và kế tiếp là thời khóa tu tập về Chánh niệm tỉnh giác, đi kinh hành. Mấy con có người thì đi 1 phút, có người đi được 15 phút, thì tùy ở khả năng của mấy con mà Thầy khuyên các con tu tập cho có chất lượng. Bởi vì sức tỉnh thức nó làm cho chúng ta phá được hôn trầm, thù miên, làm chúng ta không lười biếng, mỗi mệ, ngủ nghỉ đúng giờ giấc.

Cho nên chúng ta phải tu tập, tu tập Chánh niệm tỉnh giác, trong bốn pháp tu tập Chánh niệm tỉnh giác, tùy theo đặc tướng của mấy con như Thầy đã nhắc, hợp pháp nào thì tu theo pháp nấy. Thầy có đọc một số bài của mấy con xác định cho sự tu tập của mình, thì trong những bài tu tập của mấy con, bắt đầu bây giờ thì Thầy sẽ đọc

lại cái sự tu tập của mấy con. Còn cái bài luận mà về nhân quả thì Thầy sẽ trả lại cho mấy con sau đó mấy con đọc lại trong này vì bài luận Thầy đã ghi trong đó rất kĩ, để cho mấy con biết mà làm lại bài luận lại, làm lại những cái bài luận của các con lại, rồi kỳ sau, theo Thầy chọn lấy trong một cái tuần lễ có một ngày để mấy con gặp Thầy, mấy con trình lại cái bài, nộp lại cái bài cho Thầy, trong khoảng thời gian tu tập trong một tuần thì mấy con có gặp Thầy một ngày. Thì nếu mà chia làm nhiều lớp thì mỗi lớp đều mỗi tuần có gặp Thầy một ngày và như vậy, bữa nay thì các con làm lại cái bài luận vô lậu đó. Các con sẽ làm lại cái bài luận, rồi Thầy sẽ cho ngày.

Ngày thứ hai trong cái tuần sau, bây giờ bữa nay thứ mấy các con nhớ không? Không nhớ à? Thứ bảy hả con? Vậy thứ hai mấy con sẽ đến gặp Thầy, sẽ gặp Thầy trong ngày thứ hai, rồi các con nộp bài, rồi tuần tới nữa cũng thứ hai mấy con sẽ gặp Thầy. Vì vậy mà có thì giờ Thầy, nếu mà chia lớp nhiều thì cái lớp thứ hai rồi cái lớp thứ ba của mấy con, rồi từ thứ tư, thứ năm đó là bên nam, có thể chia lớp ra nữa, thì nhiều nữa thì Thầy lại phải chia đều trong một tuần lễ, mỗi lớp đều

có một ngày gặp Thầy để mà học hỏi, để mà hướng dẫn mấy con tu tập cho đúng cách. Đồng thời thì trong những cái bài, nhớ mấy con khi mà làm cái bài luận, thì mấy con để cái tên của mình ở trên cái đầu chỗ này mấy con, ở đầu trang mấy con để cái tên của mấy con ở trên này. Thì như vậy để dễ nhận, chứ mấy con để cái tên ở cuối cùng, chứ nhiều cái bài thì mấy con để cái tên nó quá nhỏ ở trong này như tu sinh Diệu Đức thì mấy con để nhỏ quá, mấy con để chỗ này chữ lớn hoặc là chữ đỏ, để khi mà Thầy nhận xét nó mới để mấy con chứ còn nếu mấy con để mà nó dưới này, nó khó cho Thầy nhìn thấy, để Thầy sẽ hướng dẫn mấy con kĩ.

Như cái bài luận của cô Diệu Đức, con sẽ về con làm lại nghe con, những cái bài này thì mấy con viết rất nhiều nhưng mà có những cái đoạn thì mấy con chưa được, thì mấy con ráng cố gắng viết lại để cho nó đạt được cái chất lượng đúng. Còn nhiều lần làm bài luận này lắm, rồi mấy con đọc lại cái bài này, cái nào đúng, cái nào sai, mấy con chỉnh lại. Như Thầy đã nói, nhân quả thì mấy con vào, mấy con vào đề trực tiếp, mấy con đừng có tìm cái nguyên nhân nào mà có cái hạt đó, khoan đã, mấy con đừng

có tìm cái nguyên nhân nhân quả mà sinh ra cái hạt.

Thí dụ như bây giờ có cái hạt mít mấy con truy tìm, mấy con muốn tìm cái nhân quả từ đâu mà cái hạt mít này có, mấy con đừng có tìm cái nguyên nhân đó, bởi vì ở cái nhân quả của thảo mộc á, là ngay từ cái nhân và cái quả của nó thôi, thôi thì mấy con ngay đó thì mấy con vào đề ngay liền, có nhiều bài rất là ngắn gọn nhưng mà vào đề được liền.

Vào đề được liền như thế nào? Thường người ta nói nhân quả, vậy nhân quả nghĩa là gì? Nhân là hạt, quả là trái, đó là mình giải thích ra chữ nhân quả để cho người ta dễ hiểu vì vậy từ đó mình mới đưa một cái ví dụ vào nhân là một cái hạt. Vậy thì ươm một cái hạt nó sẽ lên một cái cây, từ cái cây đó nó sẽ cho cái quả, từ cái quả đó nó sẽ cho chúng ta ngọt hay đắng cay để chúng ta biết nó là thiện, ác. Tức là đắng, cay, ngọt mà thôi, đó là để chúng ta nói tới đó, rồi chúng ta nói thêm là từ một cái hạt mà lên cái cây thì cái cây nó sẽ cho nhiều quả, một cái hạt cho nhiều quả. Các con thấy có rõ mà? Đó là các con xác định vô ngay liền để người ta

chứng minh rất là cụ thể và quan trọng.

Ví dụ như bây giờ có một hạt ốt, con gieo, con trồng lên một cây ốt, cây ốt nó cho con một quả đậu, mà nó cho một cây ốt mà, con hái cả tô, con biết là có thể nói là cây ốt lớn nó cho cả trăm, mà không những cây ốt đó nó cho một lần mà cho nhiều lần. Cũng như chúng ta, cái hành động thiện, ác của chúng ta không phải chúng ta làm một lần mà chúng ta nhiều lần. Mà trong một cái trái ốt các con thấy, một cái trái ốt nó có nhiều cái hạt ở trong đó chứ nó đâu có một hạt đậu, nó là cái giống cay mà nó còn nhiều như vậy thì các con thấy là nó nhân quả, mình nói cái đó nó có cụ thể, nó rõ ràng. Và vì vậy mà chúng ta nói tới đó rồi chúng ta kết luận, kết luận cho thấy rằng cái nhân quả nó trùng trùng, nó trùng trùng nhân quả, để kết luận nó như vậy đủ rồi. Rồi chừng đó, thì cái chừng mà mình học về nhân quả con người thì bắt đầu lấy cái bài nhân quả của thảo mộc mà ghép chứng minh cho nó thấy rằng nhân quả. Hành động tôi làm đây là nhân, hành động tôi làm đây là quả hoặc là một cái sự thọ chịu những cái gì đó là quả, thì bắt đầu tôi lấy qua cái bài nhân quả này tôi xác chứng, cho nên mình không có nói lòng

vòng, nói lòng vòng người ta không hiểu mà mình nói thẳng, nói thật, nói đúng, ngắn gọn nhân quả thì người ta sẽ hiểu, chứng minh được cái nhân quả của con người chúng ta.

Còn truy ra cái nguồn gốc thì chúng ta sẽ nói về nhân quả vũ trụ, các con hiểu không? Mà trình độ của chúng ta chưa có thể hiểu được nhân quả vũ trụ, nhưng chúng ta nói được nhân quả của con người rồi, rồi bắt đầu chúng ta mới nói cái vấn đề tái sinh luân hồi, rồi chúng ta mới quay lại mới nhìn cái nhân quả vũ trụ. Xác định được từ cái chỗ nào sinh ra những cái mầm mống này do cái nhân quả gì. Các con thấy phải đi học từ cái chỗ thấp đi đến cái chỗ cao chứ, từ cái chỗ người ta nhận ra cụ thể cho đến cái chỗ mà trừu tượng mà người ta nhận cũng rất là đúng. Đó là cái luận về nhân quả, và cũng đồng thời làm cho chúng ta thấm nhuần, thấy nhân quả như thật. Còn nhiều khi chúng ta nói nó mênh mông như vậy, chúng ta cũng nói nhân quả vậy nhưng mà chưa như thật. Cái lối nói của chúng ta nó làm cho chúng ta thấy chưa như thật, các con hiểu không? Mà ở đây chúng ta muốn làm sao chúng ta thấy cái nhân quả như thật, như thật nó không còn sai nữa.

Mục đích của đạo Phật phải thấy như thật, mà cái luận của chúng ta nó chưa như thật, nó cứ ghép bên đây một chút, bên kia để nói rồi mình để xả tâm thế này, thế khác. Kết quả nhưng mà sự thật mình nói xả, nhưng mình chưa thấy như thật thì chưa xả. Buộc lòng làm một cái bài luận để mà thẩm nhuần được cái tri kiến đó là phải như thật, đạo Phật là đạo như thật, con thấy chân lý của đạo Phật là một sự thật, thì nói về nhân quả cũng phải nói một sự thật, chứng minh sự thật chứ không thể nói một cách trừu tượng mơ hồ được. Cho nên chúng ta vừa nói, vừa những cái bài luận mấy con đọc, mà Thầy viết, mấy con viết Thầy đọc á, thì mấy con có nói, có nói ra nhưng mà nói có lúc đúng mà chứng minh chưa đúng. Cũng nói nhân quả, nghe thì đúng đó nhưng mà sự thật ra chưa chứng minh cụ thể như thật. Còn cái chỗ mà Thầy nói thì các con sẽ thấy nếu muốn đem chứng minh thế nào thì cứ lấy đạo đức, lấy nhân quả của thảo mộc mà đem xác định ra tất cả những cái nhân quả khác thì các con sẽ thấy đây là một bằng chứng cụ thể như thật không còn ai chối cãi.

Cũng như trước kia Thầy nói một người thì sinh ra nhiều người, nhiều con vật khác

thì mấy con mơ hồ, có phải không? Nhưng mà hôm nay Thầy nói về nhân quả thảo mộc, một hạt sinh ra một cây, cái cây ra nhiều quả và trong mỗi quả có nhiều hạt thì các con thấy còn nói Thầy sai nữa không? Bằng chứng cụ thể, bởi vì nhân quả này thì sẽ thấy nhân quả. Một cái cây là một sự sống, con người cũng là một sự sống mà sự sống của nhân quả này thì phải sự sống của nhân quả này, chứ làm sao khác được, các con hiểu không? Nhưng con người thì quá trừu tượng. Còn cái cây nó từ cái quả nó sanh ra thì những cái hạt của nó, cái nhân của nó sau này thì chúng ta thấy nó cụ thể hơn. Do lấy cái nhân quả thảo mộc mà chứng minh cho nhân quả của con người và từ đó chúng ta thấy cái sự mà sanh ra nhân quả thì cái cây nó cũng có cái sự giao hợp. Theo mấy con thấy, như một cái bông của nó thì nó có nhị đực, nhị cái, cho nên nó cũng có sự giao hợp đó chứ. Thì con người muốn sinh ra con người cũng phải có sự giao hợp chứ, chứ bộ khi không ở dưới đất nó chui lên con người được sao. Cho nên nó có theo cái quy luật, quy luật âm dương của nó, cái quy luật tái sanh luân hồi của nó, cho nên cái quy luật đó là quy luật của nhân quả. **Vì vậy mà đạo**



**Phật dạy chúng ta diệt dục không còn ái dục để chúng ta chấm dứt nhân quả chứ gì, các con thấy rõ chứ gì, đó là cái quy luật, cái đường để nó duyên hợp, để nó sanh sanh diệt diệt nó sanh ra, cho nên vì vậy chúng ta thấy từ cây cỏ nó giống như con người chúng ta, nó cũng phải phối hợp bằng những cái phấn hoa, bằng những cái hợp duyên của nó, nó mới tạo thành một cái hạt, cái trái của nó, chứ khi không mà làm sao có được, phải không các con thấy, đâu nó nhân quả, nó rất là cụ thể, rõ ràng, chứ không phải cái thảo mộc nó khác con người đâu, nó rất giống nhưng mà nó có cái sự duyên hợp của nó, mình xét ra thì mình thấy như là giống như con người.**

Đó một cái sự hiểu biết như thật mà không hiểu biết như thật mà cứ luận vòng vòng như thế này thì không như thật. Do đó từng đó các con sẽ thấy cái nhân quả của vũ trụ, lúc bấy giờ mấy con mới truy ra, tìm được cái như thật của cái nguyên nhân mà sanh ra những cái duyên hợp để tạo thành cái hạt giống đó. Các con thấy học đạo Phật là học như thật, làm chúng ta trở thành con người như thật, cho nên chúng ta mới sống đạo đức không làm khổ mình. Mà chính cái

phương pháp tu tập này là cái Định Vô Lậu nó sẽ đưa đi đến mấy con giải thoát hoàn toàn, mà cái bài học đầu tiên căn bản của đạo Phật là lớp Chánh kiến thì mấy con chánh kiến là phải đi đúng chứ, thấy như thật mà. Cho nên hôm nay đương nhiên là mấy con đang vào lớp học Chánh kiến, mà chánh kiến thì có bài học Định Vô Lậu chứ cái gì, giúp cho mấy con phá đi những cái buồn ngủ, hôn trầm để cho mấy con tỉnh táo, thì buộc lòng mấy con phải tập Chánh niệm tỉnh giác đi kinh hành chứ gì, có phải không mấy con? Các con thấy học rất thực tế, cụ thể, đào luyện mấy con có cái phương pháp để có chất lượng đang hoàng, có những cái phương pháp để đào luyện mình trở thành một bậc A la hán, trở thành con người giải thoát hoàn toàn chứ đâu phải là tự học rồi đọc sách Thầy, rồi tự nghe Thầy nói rồi tự về tu đâu. Nếu mà tự về tu, tự đọc sách Thầy mà tu thì hôm nay đã chứng quả A la hán hết rồi, đâu còn ở đây mà bây giờ chưa có người nào, chưa có đủ Tứ thần túc, phải không? Cho nên hôm nay cái lớp học này quyết định là chúng ta sẽ có đủ sức và chúng ta có đủ tri kiến giải thoát làm chủ sự sống chết của chúng ta một cách cụ thể, rõ ràng.

Bảo chứng cho lớp học này là quyết định cho một đời con người, làm chủ được đời của con người. Cho nên mấy con được tham dự học lớp này là quý lắm mấy con. Các con bỏ hết tất cả những sự giàu sang, danh lợi trong thế gian này để đổi lấy một ngày hôm nay không có, Thầy nói là không có. Tại vì nếu được thì mấy sẽ con sẽ hoàn toàn ra khỏi sự đau khổ của kiếp người, mà nếu không được thì đương nhiên là những điều kiện mà Thầy dạy mấy con coi như đó là sai, sẽ bỏ, không cần phải để cho con người khác phải tập tu khổ đau như thế này, để cho người hưởng dục lạc còn sướng hơn khi người ta chết người ta có khổ cách gì nhưng mà người ta cũng còn sống một cách không bị tư tưởng đầu đá ở trong tâm chúng ta, không bị phải, chúng ta phải bỏ công sức thức khuya, dậy sớm như thế này mà chẳng đạt được gì? Cho nên khi được là chúng ta dựng lại tất cả những cái điều chánh pháp của Phật, làm sống lại tất cả. Còn nếu không được bảo chứng rằng có một mình Thầy, thì Thầy ra đi còn mấy con. Thì coi như loài người không đủ phước được hưởng cái phước này. Chỉ duy nhất Phật và một số A la hán, kể đó có Thầy, còn đời này không có ai.

Chính Thầy là người trực tiếp dạy mấy con thực hiện được cái pháp này mà mấy con không thực hiện được.

Bằng chứng Thầy đang đào luyện mấy con, đào tạo mấy con bằng phương pháp thật là khoa học, dạy rồi hướng dẫn cách như thế này mà mấy con không giải thoát được là chắc chắn là con người đời nay không có đủ duyên với chánh pháp Phật thì chúng ta phải bỏ, đó là một cái sự quyết định và quyết định rất là cụ thể, rõ ràng, chứ không có để cho đời sau phải khổ chịu như thế này. Bây giờ chúng ta khổ, nhưng con cháu chúng ta sau này ... chắc giáo pháp này để lại nó còn khổ chứ không phải không. Vì giờ đời khổ quá nó gặp pháp này nó thấy hay quá nó ôm vào nhưng mà nó ôm vào nó lại khổ hơn nữa, nhưng mà nó đạt được những gì. Cho nên chúng ta phải diệt nó đi trước khi chúng ta thấy không kết quả.

Đó là cái lòng thương yêu của chính chúng ta hiện giờ, thương yêu con cháu chúng ta, thấy cái cái gì được để lại cho chúng, để cho chúng làm gia tài chúng thực hiện cuộc đời chúng. Thấy cái gì không được đốt, hủy bỏ đừng để cho truyền thừa một

cái sai lệch cho con cháu chúng ta đau khổ. Thí dụ như người xưa mà nếu có những cái ý, sáng suốt như vậy thì những cái điều sai mà người xưa đã viết thì hãy phá bỏ. Thí dụ như mê tín, cúng bái, cần khẩn những cái điều mà thần thánh quỷ ma, thế giới siêu hình đều là mình xét mình thấy không đúng, dẹp bỏ để con cháu mình sau này dựa vào chỗ đó mà tốn hao biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt của nó, đó là những sự mê tín, sai lệch mà tại sao ông bà chúng ta lại biến dần thành một cái truyền thống như vậy. Gọi là văn hóa truyền thống một cách rất là tốn hao của con cháu của người sau. Cho nên hiện giờ chúng ta là những người tu theo đạo Phật, phải sáng suốt, nhất là Thầy phải sáng suốt nhận định. Điều đúng chúng ta dựng lại cho con cháu chúng ta, điều sai chúng ta dẹp bỏ. Văn hóa sai mà cứ bắt buộc chúng ta phải sống trong cái văn hóa như vậy, thì thử hỏi làm sao con cháu chúng ta hạnh phúc được?

Đó thì hôm nay Thầy nói hết những cái ý để rồi một ngày mai Thầy ra đi, cái ý này để lập lại cho đời người sau này, có cái gì đúng là giữ gìn mà cái gì sai nên dẹp đừng để biến thành phong tục, tập quán, thành hủ

tục làm cho con người trở thành cái sai lệch của nó quá sai, cho nên ở đây cố gắng chúng ta khắc phục để làm tốt lại cho những con cháu chúng ta sau này. Và đồng thời hôm nay, mấy con chịu khổ tu tập thì mấy con để lại cái gia tài rất quý cho con cháu chúng ta: đạo đức không làm khổ mình, khổ người. Còn mấy con mà tu tập không nỗ lực, không ráng thì con cháu của mấy con sau này sẽ không còn có nền đạo đức, Thầy hứa với mấy con điều nào Thầy sẽ làm, Thầy không tiếc một cái gì hết, Thầy không để một cái danh hão của Thầy ở trên đời này, một cái gì đúng là đúng, cái gì sai là sai, không cần cái danh, không cần người ta nói Thầy như thế này thế khác, không cần đâu. Mà Thầy chỉ cần lợi ích cho con người, đem lại hạnh phúc cho loài người.



## **009-(LCK-004B)**

- \* Chánh Niệm Tĩnh Giác**
- \* Nhiếp Tâm An Trú**
- \* Định Vô Lậu**
- \* Nhận Xét Bài Nhân Quả Thảo Mộc**
- \* Tứ Niệm Xứ**



Cho nên trong những cái bài luận thì mấy con nên, dở mấy con viết lại, còn những gì mấy con nói dài dòng bỏ hết, đừng có đem vào mà trong này nó không chứng minh được cụ thể. Còn giờ giấc hầu như là, giờ giấc mà tu tập thời khóa mà tu tập thì theo Thầy thấy thì mấy con chọn lấy từ 7 giờ cho đến 10 giờ thì hầu như cái số này là nhiều. Tức là buổi tối mấy con tu tập từ 7 giờ tối cho đến 10 giờ và 2 giờ mấy con thức dậy cho đến 5 giờ, thì điều đó mấy con tu tập giờ giấc như vậy, chọn lấy như vậy rất phù hợp, nên cố gắng.

Còn những người nào mà quen với giờ giấc, thí dụ như Mỹ Châu đã chọn lấy cái giờ, bắt đầu khuya dậy từ 1 giờ cho đến 4 giờ, còn tối thì 7 giờ cho đến 9 giờ, nghĩa là đúng 9 giờ thì đi ngủ. Vậy đó là cái thời gian nó không có giống như cái thời gian của những người khác, thì riêng Mỹ Châu nên lấy cái giờ đó mà tu tập, giữ gìn cho đúng. Bởi vì đó là cái giờ giấc mà phù hợp với đặc tướng của mình thì Thầy cũng không khuyên là mình không phải là theo cái giờ giấc của mọi người mà mình theo giờ giấc đó mình tu tập.

Nhưng các con nên nhớ rằng giờ giấc không phải là sự cố định của pháp tu. Nghĩa là mình tỉnh thức tới đâu và mình thấy cái sức tỉnh thức, thấy cái sự xả tâm của mình do cái Định vô lậu nó không còn niệm thì các con sẽ lần các con tăng lên. Thí dụ như từ 7 giờ đến 10 giờ thì có thể các con sẽ lần các con tăng lên từ 7 giờ các con tu đến 11 giờ hoặc là các con sẽ tăng lên từ 7 giờ cho đến 12 giờ. Thì trong lúc đó các con tăng dần, cuối cùng thì suốt đêm 12 tiếng đồng hồ tức là Nhất Dạ Hiền mấy con sẽ tập tỉnh thức mà không thấy còn hôn trầm thù miên nữa, nghĩa là các con sẽ tu trong 4 oai nghi, đi, đứng, nằm, ngồi mà nằm cũng không thấy buồn ngủ, mà đứng cũng không thấy



buồn ngủ, đi cũng không thấy buồn ngủ mà ngồi cũng không thấy buồn ngủ, đó là mấy con đã Nhất Dạ Hiền, nghĩa là một đêm làm thánh hiền, đi được như vậy phá được si mà đi mà còn thấy buồn ngủ hay hoặc là đi thì không buồn ngủ mà nằm xuống thì lại ngủ như vậy mấy con chưa được Nhất dạ hiền. Vì vậy mà chưa đủ sức tỉnh thức suốt 12 tiếng đồng hồ.

Còn ban ngày tuy các con có người thì phụ nhà bếp cho nên tùy theo cái sự tu học, để phụ giúp trong nhà bếp mà mấy con tu tập thì điều đó rất tốt, **bởi vì tu trong công việc, mình vừa làm vừa nhắc tâm tu, “tâm như cục đất ly tham sân si hết đi”** rồi lo công việc làm, nhớ đừng có quên, quên là mình làm sai trong công việc mà mình quên tu thì đó là điều không lợi ích, mình vừa làm cái gì cũng được, vừa nấu cơm, vừa bổ củi nhưng thỉnh thoảng phải nhớ nhắc **“tâm như cục đất ly tham sân si, hoặc là tâm thanh thân- an lạc-vô sự”** rồi tiếp tục làm tiếp từng hành động làm hoặc là tâm phải nhớ kĩ từng hành động đang làm, lật rau phải biết lật rau, nấu cơm phải biết đang nấu cơm, hành động nào chúng ta làm, chúng ta đều hướng tới từng hành động, tức là tập tỉnh thức

**trong hành động.**

Cũng như chúng ta đi kinh hành, tập tỉnh thức trên bước đi, còn bây giờ chúng ta lao động làm công việc thì chúng ta cứ làm nhưng biết hành động chúng ta làm nhắc, *“tôi bỏ củi, hoặc tôi lật rau, tôi nấu cơm”* hoặc là tôi làm cái điều gì đó thì nhắc cái hành động đang làm đó để cho cái tâm chúng ta nhớ là đang làm việc đó. Cũng như mình đi kinh hành, mình nhắc: *“tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành”* rồi mình bước đi, rồi mình lại đứng lại mình nhắc *tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành*” thì cái người làm đó họ cũng như vậy. Cái hành động họ đang lật rau vậy, họ nhắc *“lật rau biết lật rau”* không được nhớ điều khác, không được nhớ điều khác, không được chú ý điều khác, thì họ cũng như chúng ta đi kinh hành.

Cho nên mấy con làm công việc nhà bếp phụ giúp cô Út mà mấy con vẫn tu được như thường, không thiếu. Còn mấy con đi mỗi chân, đi mà mỗi chân của mấy con thì mấy con ngồi lại, mấy con cũng tu được chứ đâu phải không được, hoặc là mấy con nằm mấy con cũng tu được chứ

đâu phải không được, nằm mấy con tu như thế nào? Mấy con sẽ đưa tay ra, đưa tay vô hoặc là đưa lên đưa xuống như thế này, nghĩa là làm sao cho thân các con có những cái hành động, có những hành động giống như các con bước đi, tay bên đây giở lên để xuống, tay bên đây giở lên để xuống là như vậy cũng từng bước đi các con. Tức là mấy con nằm mấy con tu cũng được chứ đâu cần phải tu tập.

Thí dụ như Mỹ Thiện, con vì cái chân của con có bệnh, con không có đi được như người khác bình thường, thì có lẽ mình ngồi mình cũng tu được, như Thầy ngồi như thế này, Thầy cũng đưa tay lên xuống như thế này, Thầy cũng tu được chứ đâu phải không được mấy con, thấy không mấy con thấy, cũng là cái hành động để chúng ta nhiếp tâm trong cái hành động đó để chúng ta cũng tu Thân hành niệm chứ gì, Chánh niệm tĩnh giác của chúng ta ở đó chứ đâu. Còn cái người mà làm công việc, người ta nhắc, à bây giờ mình đang lật rau thì mình nói “*tôi đang lật rau, tôi biết tôi đang lật rau*”; rồi mình một lát mình làm cái khác “*tôi đang lấy củi bưng vào bếp tôi biết tôi đang lấy củi bưng vào bếp*”, *tôi đang chú ý nồi cơm*

**tôi biết tôi đang chú ý nòi cơm”, tất cả mọi hành động đều mấy con làm mấy con đều tu được hết tất cả, không có gì, mà cái tu tập đó gọi là Chánh niệm tỉnh giác, tỉnh giác trên thân hành của chúng ta, mỗi hành động chúng ta đều tỉnh giác. Đó là cách thức tu để tập tỉnh giác mà thôi.**

Còn cái tu Định vô lậu thì buổi tối mấy con về thất của mình, mấy con không có lao động, mấy con về thất, mấy con châm đèn lên, bắt đầu ngồi tư duy suy nghĩ về nhân quả, rồi mấy con viết bài nhân quả. Rồi sự viết bài nó bắt mấy con suy nghĩ chín chắn, còn mấy con ngồi mấy con nghĩ ngợi về nhân quả, nhiều khi mấy con nghĩ một lúc cái nó hết mà không biết, rồi mình không biết mình có nghĩ đúng, nghĩ sai mình không biết, nhưng mà viết ra rồi mấy con đọc lại mấy con thấy có nhiều chỗ sai, chứ cũng tự mình tư duy suy nghĩ trong đầu óc. Từ lâu Thầy thấy mấy con tu Định vô lậu nói rất nhiều nhưng mà sâu sắc về vô lậu, thâm nhuần về vô lậu thì mấy con chưa có.

Nói về nhân quả, hôm nay cái bài viết của mấy con, Thầy thấy thiệt đúng là mấy con chưa hiểu nhân quả, hiểu một cách như là một cách tổng hợp, hiểu một cách tổng

hợp, hiểu bên đây hiểu bên kia, chấp vá bên đây, chấp vá bên kia chứ nó chưa phải là hiểu nhân quả như thật cụ thể như thật, hiểu một cách lơ mờ, hiểu một cách không rõ ràng. Cho nên nói luận thì nói rất hay nhiều khi mấy con đưa những cái điều kiện rất hay nhưng mà mộng lung, không đi vào thực tế, không đi vào cụ thể của nhân quả, không thấy nó như thật, không bằng chứng được như thật cho nên viết lại những bài đó.

Các con tu Chánh niệm tĩnh giác, ở đây Mỹ Châu tu tập có ghi cho Thầy về định Chánh niệm tĩnh giác. Con nhiếp tâm và an trú được 30 phút. Bởi vì, con được Thầy dạy con viết và hiểu cái quan trọng của Chánh niệm tĩnh giác để triển khai tri kiến và quán nhân quả. Định niệm hơi thở con nhiếp tâm và an trú được 30 phút nhưng có khi tốt có khi niệm xệt vô.

Đây là Chánh niệm tĩnh giác để đẩy lùi cái hôn trầm làm cho cái si nó không còn nữa, để trợ giúp cho chúng ta ngồi lại tu Định vô lậu, khai triển tri kiến giải thoát, như ý con nói thì rất đúng. Nhưng con tu tập 30 phút, theo Thầy nghĩ 30 phút chất lượng nó không đạt vì con nói có khi tốt và có khi không niệm, có khi có niệm, có niệm thì con

biết rằng, khi cái niệm xẹt đến mà như Thầy đã nói là biết được niệm, tỉnh giác được niệm là đó là mới nhiếp tâm chứ chưa được an trú. Cho nên vì vậy con khi mà có niệm xẹt là con biết rằng con sẽ, cái thời gian đó con vẫn chưa đủ làm chủ. Vì vậy mà con hãy lui cái thời gian đó lại thay vì 30 phút thì con tu 20 phút hoặc 10 phút cho đạt được chất lượng, nghĩa là an trú trong 10 phút hoàn toàn không có niệm nào xen ra xen vô, như vậy mới là đạt được chất lượng tu tập của con, đó là Mỹ Châu.

Còn về phần Tuệ Hạnh thì con làm cái bài luận lại, con nói nó cũng gần nhưng mà nó chưa có cụ thể lắm. Nói cho về cái bài luận của con thì nó cũng chưa cụ thể lắm, con phải nói cho nó rõ ràng lại nữa và đồng thời theo những cái sự gợi ý của Thầy thì con sẽ viết cho nó cụ thể, nó thực hơn. **Cho nên khi mà viết cái bài này khi mà kết luận thì cái bài con kết luận thì Thầy xin nhắc là phải kết luận nó một cái hạt nó sinh ra nhiều quả, một cái quả nó nhiều cái hạt, nó có nhiều cái hạt để mình kết luận được cái nhân quả của nó, để thấy cái sự luân hồi của những cái nhân quả cho nó cụ thể, đó là kết luận của cái bài thảo mộc. Chúng ta không có kết luận**

**theo cái kiếu là nhân. Thí dụ như được trái xoài ngọt thì ăn ngọt, được trái chanh chua ăn chua, đừng kết luận như vậy mà kết luận thấy một cái quả, một cái hạt nó cho nhiều quả và một cái quả nó cho nhiều hạt. Cho nên kết luận của nó là để cho người ta biết rằng nhân quả nó không phải là có một mà nó phải rất nhiều. Cho nên một cái hạt nó lên một cái cây, cái cây cho nhiều quả, mỗi quả nó có nhiều hạt ở trong đó hoặc là nó nhiều quả, mỗi quả nó có một hạt, tùy theo cái nhân quả, tức là tùy theo cái loại cây mà nó cho một hạt, hoặc là có loại cây nó cho nhiều hạt. Do cái sự chứng minh của các con ở trên để mà kết luận cho thấy cái nhân quả nó trùng trùng duyên khởi, trùng trùng duyên khởi nó không phải một mà, do cái bài của con, con hãy làm lại.**

Và đồng thời trong cái thời khóa tu tập thì nhiếp tâm 20 phút không có vọng tưởng xen vào nghĩa là con tu được 20 phút mà nhiếp tâm thì không vọng tưởng xen vào thì con hãy tăng nó lên, tăng lên 30 phút, nếu 30 phút mà con tu tập không có niệm nào xen vào thì con chuyển qua, con chuyển qua tu Tứ Niệm Xứ. Con phải xét khi thấy nó không còn niệm khởi trong khi mà con đi

kinh hành hoặc là con hít thở, mà con thấy không có một niệm nào xẹt vào ở trong tâm con 30 phút. Nghĩa là lúc bấy giờ ngồi rất an trú ở trong cái hơi thở hoặc là bước đi trong bước đi mà không có một niệm nào thì con chuyển ngay qua pháp Tứ Niệm Xứ và khi chuyển qua pháp Tứ Niệm Xứ thì lúc bấy giờ Thầy sẽ dạy cách thức con tu tập để cho đạt được, tức là chứng đạt được chân lý, chứng đạt được chân lý. Và đồng thời phải xem xét lại về cái Định vô lậu. Khi mà cái tri kiến của con là cái hàng rào bảo vệ cho cái chân lý mà cái tri kiến của con mà nó không đủ thì nó không đủ sức bảo vệ. Bởi vì, khi chúng ta nhiếp tâm và an trú tâm thì coi như là cái sức tỉnh thức nó bảo vệ chứ không phải là cái tri kiến bảo vệ, còn chúng ta sống bình thường, sống bình thường chúng ta có nhiếp tâm đâu, chúng ta sống như mọi người nhưng mà mọi pháp đều đưng vào chúng ta là cái sự hiểu biết trong đầu chúng ta tức là tri kiến, nó trở thành một cái hàng rào ngăn chặn, nó làm cho ác pháp không tác động vào chúng ta. Còn khi mà chúng ta nhiếp tâm, an trú trong tâm chúng ta chỉ một phần tỉnh thức đó, thì nó cái sự an trú đó nó sẽ bảo vệ chúng ta nhưng nó bảo vệ trong lúc chúng ta ngồi tu cái pháp đó, còn chúng ta



xả ra bình thường thì nó không bảo vệ được, chỉ có bảo vệ cho chúng ta được bình an đó bằng cái tri kiến của chúng ta, bằng cái sự hiểu biết của chúng ta. Cho nên chúng ta thấy rất rõ.

**Người có Định vô lậu là người đang sống bình thường như mọi người nhưng mà lậu hoặc không tác động vào, không làm cho người đó phiền não, đau khổ. Cho nên cái tri kiến làm cho bài luận về Định vô lậu là quan trọng nhất, là cuộc sống chúng ta. Cho nên chúng ta tu không có nghĩa là lúc nào chúng ta cũng phải ngồi thiền nhập định mà chúng ta tu làm sao chúng ta sống bình thường như mọi người, không hề có cái gì gọi là thiền định cả, nhưng ác pháp bên ngoài tác động vô thân chúng ta không được, vô tâm chúng ta không được, thì mấy con biết là Định vô lậu nó như vậy, nó là cái mục đích giải thoát hoàn toàn. Sống một người sống bình thường nhưng họ vẫn luôn luôn ở trong Niết bàn, ở trong trạng thái bất động, cho nên không có gì làm động họ, không có nhân quả ác pháp nào động vào được. Đó là cái điều cần thiết mà những cái bài luận hôm nay về đề tài nhân quả, về đề tài các pháp vô thường rất là quan trọng**

**đổi với người tu để tìm sự giải thoát. Cho nên mấy con cố gắng làm.**

Vậy thì Tuệ Hạnh, con sẽ làm lại cái bài luận vì cái luận này nó chưa đủ, con chỉ nói qua một cái giai đoạn nhân quả chuyển biến mà thôi. Như cái cây cỏ, rong rêu rồi phải nhờ mưa gió đất này kia, đó là cái sự, cái duyên để lên, cái hạt nó lên. Còn cái chuyển biến của nó là chọn lấy giống, rồi lai giống rồi làm cho nó trở thành một cái giống tốt thì đó là cái sự chuyển đổi nhân quả, chuyển đổi nhân quả làm cho từ trái chanh chua hoặc là trái cam chua nó trở thành cam ngọt, đó là chuyển đổi nhân quả. Cho nên ở đây chưa đi vào nói về nhân quả rõ ràng mà đã muốn chuyển đổi nhân quả, **minh phải hiểu nhân quả rồi mới chuyển đổi nhân quả.**

**Bắt đầu mấy con ghi lại những cái điều mà Thầy nói để nhớ mà ghi lại, để làm cho cái tri kiến chúng ta hiểu. Cho nên các con đừng từ chối, tôi chỉ biết tu ngồi nhiếp tâm định cho nó tốt thôi, an trú tốt thôi, nhưng mà sự tốt đó nó chỉ trong giờ phút chúng ta ở trong pháp để nhiếp tâm đó mà thôi. Nhưng mà khi chúng ta xả tâm bình thường thì chúng ta không chịu nổi những điều chướng**

**ngại, những điều ác pháp tác động, cho nên chúng ta buộc chúng ta phải tu Định vô lậu, khai triển tri kiến của mình càng rộng càng tốt.**

Bài của Diệu Hiền, con sẽ lấy, con sẽ trở về cố gắng làm lại, cái bài của con cố gắng làm thì nó, đây con bài con đó con, con sẽ đưa cho Tuệ Hạnh luôn giùm Thầy. Một lát nữa con sẽ đưa cho Diệu Đức giùm Thầy cái bài luận. Rồi mấy con,

Từ Đức con chọn lấy cái giờ giấc tu tập như thế này cố gắng giữ gìn, giờ nào ra giờ nấy, cố gắng mà giữ gìn đúng. Những điều con nói trong sự tu tập của con thì tốt, rắng mà cố gắng tu tập nhưng phải lưu ý, chỉ hôm nay là cái pháp, cái lớp mở học để tu tập đào tạo cho mình trở thành những bậc vô lậu, trở thành những người tâm bất động, trở thành những con người có đạo đức không làm khổ mình, khổ người. Thì cái đề tài mà luận về nhân quả, cố gắng con sẽ viết một lần nữa. Thầy thấy có nhiều đoạn con viết rất đúng nhưng có nhiều đoạn thì nó coi như là cũng nói về nhân quả, nhưng nó còn bị lầm lẫn qua nhân quả khác. Còn giờ giấc thì con sẽ tu tập làm sao cho sức tỉnh thức của mình, sức tỉnh thức của mình được kéo dài để cho

nó đẩy lui được cái hôn trầm, thù miên, đó là cái điều cần thiết. Và con nhớ kỹ để tu tập cho hiểu.

Thầy không bắt mấy con phải thức suốt đêm hoặc là mấy con phải tu nhiều giờ. Về cái sức tỉnh thức mấy con chỉ tu với cái khả năng của mình rồi nghỉ ngơi cho nó khỏe khoắn để nó phục hồi lại cái sức lực của mình để khi mà tiếp tục mình tu tỉnh thức, đi kinh hành hoặc là nhiếp tâm trong hơi thở đều hoàn toàn có chất lượng, nghĩa là không có một niệm nào nhiếp tâm và an trú tâm thật cụ thể, rõ ràng. Bởi vì hai cái trạng thái này nó phải thực. Nếu mà nhiếp tâm mà không an trú mặc dù là bây giờ tu một phút nhiếp tâm mà hiện có niệm xẹt nhau, tôi biết niệm đó nó xẹt vô rồi, tôi biết tôi nhiếp tâm được, nhưng mà chỉ một phút để phải cố gắng hơn để một phút đó không có niệm khởi. Và một phút mà nếu tôi chỉ tác ý một lần mà tôi thấy còn niệm thì trong một phút đó tôi có thể chia làm 5 lần tác ý hay là 10 lần tác ý. **Bởi vì chỉ có phương pháp tác ý nó mới ngăn chặn được cái niệm xen vô làm chúng ta tỉnh thức hoàn toàn.**

Thí dụ như bây giờ tôi đưa tay ra như thế này, tôi đưa tay vô như thế này. Nếu mà

tôi đưa 20 lần tôi bắt tác ý “*đưa tay ra tôi biết tôi đưa tay ra, đưa tay vô tôi biết tôi đưa tay vô*” rồi tôi đưa ra, đưa vô, rồi cứ đưa như thế này, mãi cho đến hai mươi lần, sau hai mươi lần mà vẫn thấy có niệm thì chúng tôi sẽ 10 lần chúng ta tác ý một lần, đưa ra đưa vô, rồi 10 lần tác ý một lần. Đó, còn nếu bây giờ nó lại còn có niệm thì chúng ta lại chia, cứ 5 lần đưa ra, đưa vô như vậy con tác ý một lần. Mà nếu mà nó còn niệm nữa thì cứ mỗi lần đưa tay ra là tôi tác ý, mỗi lần đưa tay vô tôi tác ý, tôi làm cho cái đầu của tôi, cái ý của tôi nó độc lập nó làm việc liên tục, cho nên nó không có niệm xẹt vô được, buộc lòng như vậy gọi là tập nhiếp tâm và an trú tâm. Cách thức tu tập như vậy để không có niệm và không có niệm rồi lần lượt mình phải tác ý như vậy, mình thấy nó thuần, nhu nhuyễn rồi thì mình lại lần lượt mình xả cái tác ý đó ra, xả tác ý đó ra.

Bây giờ, thí dụ như “*đưa tay ra tôi biết tôi đưa tay ra, đưa tay vô tôi biết tôi đưa tay vô*”, rồi lại đưa ra, rồi lại đưa vô, đó là một lần tôi tác ý nữa, rồi tôi lại đưa ra, đưa vô mà tôi thấy nó nhuần nhuyễn rồi không có niệm suốt nữa thì ba mươi phút hay là mười phút tôi tu tập tôi thấy nó không có niệm suốt 30 phút hay là 10 phút tôi tu tập

mà tôi thấy không có niệm thì tôi lại tăng lên, tôi tác ý một lần “đưa tay ra tôi biết tôi đưa tay ra, đưa tay vô tôi biết tôi đưa tay vô” rồi bắt đầu tôi đưa ra, đưa vô vậy là 1 lần; đưa ra, đưa vô là 2 lần thì tôi lại tác ý một lần nữa rồi lần lượt tôi sẽ tăng lên 3 lần, lần lượt tôi sẽ tăng lên 4 lần, 5 lần, 10 lần, 20 lần, tôi sẽ tác ý 1 lần thì như vậy chất lượng chúng ta sẽ đạt được. Cách thức tu tập phải bền chí, kiên nhẫn. Sau khi làm hoài mà nó vẫn còn có, đừng, mấy con đừng có thối chí mà hãy nỗ lực, kiên trì để chúng ta tu tập hoàn toàn chúng ta giữ gìn an trú được, và an trú được là chúng ta khi mà tâm chúng ta hoàn toàn chưa có đủ đạo lực mà chúng ta an trú được, khi mà thân chúng ta bị chướng ngại, bị bệnh thì chúng ta dùng sự an trú đó mà chúng ta đuổi tất cả những bệnh trong thân chúng ta ra thì nó là giúp cho chúng ta. Cho nên cái phương vừa là làm cho chúng ta không bị hôn trầm, mà cũng vừa để dựa lưng vào đó để mà đẩy lui bệnh khi chúng ta tu tập chưa sung mãn, chưa viên mãn được cái đạo lực thì chúng ta nhờ nó chúng ta đẩy lui chướng ngại pháp trong thân tâm.

Cho nên mấy con tu tập ít lại, tu tập đúng, đừng có tu tập nhiều, tu tập trong 1

phút hoặc là 2 phút, tu từ từ rồi lần chúng ta tập cho nó nhiếp tâm và an trú tâm được từ 1 phút, rồi tăng lên 2 phút, rồi 2 phút tăng lên 3 phút, lần lượt mấy con tập đừng vội vàng. **Vì tập có căn bản, tập từng bước đi, tập từng hơi thở, tập từng cánh tay đưa ra, mỗi lần không tu tập thôi mà đã tu tập coi như sống chết với hành động đó,** đó là mấy con sẽ đạt được chất lượng. Thầy nói sống chết tức là coi như mình sắp chết rồi thì mình phải nỗ lực thật tình với hành động đó, thì bảo đảm mấy con sẽ nhiếp tâm và an trú tâm được.

Đây là cái bài của Từ Đức con sẽ tu tập như vậy thì Thầy thấy rất tốt, và tác ý như vậy rất tốt. Nhưng mà có cái điều kiện là hiện giờ phải thấy đây là cái lớp chúng ta đang tu tập, đang tu tập cái lớp đặt nặng về vấn đề quán vô lậu, tức là Định vô lậu và tỉnh thức thì chẳng qua tập để mà đẩy lui những cái hôn trầm, thùy miên mà thôi, đó là hai cái phần pháp cần tu tập. Và cái phần Tứ Niệm Xứ mà mấy con đã tu tập từ lâu, điều đó là điều tốt, đâu có nghĩa là mấy con tu tập hai pháp này, xả ra mấy con nghĩ là ở trên Tứ Niệm Xứ mấy con, cái vấn đề Tứ Niệm Xứ rất quan trọng, hiện giờ chúng ta chưa tu nó thật sự, nhưng chúng ta vẫn tác ý

để giữ gìn trạng thái thanh thản để xả nghỉ, để hoàn toàn cho cơ thể chúng ta phục hồi hoàn toàn sức lực trên pháp Tứ Niệm Xứ. Bởi vì chúng ta không cho nó làm việc gì cả hết, mà không cho nó tu tập một pháp gì cả hết, nó chỉ thanh thản an lạc vô sự và có chướng ngại thì chúng ta đẩy lui chướng ngại trên đó mà thôi, đó là cách thức tu Tứ Niệm Xứ. Cho nên các con không tu Tứ Niệm Xứ, **bây giờ các con chưa tu Tứ Niệm Xứ nhưng vẫn tu Tứ Niệm Xứ vì nó là định thư giãn**, nhớ những cái điều mà các con tu tập như vậy mới có cái hiệu quả, mới có kết quả.

Bài của Từ Hạnh, mỗi buổi con tu ba thời, Tứ Niệm Xứ và Chánh niệm tỉnh giác. Về phần tu Chánh niệm tỉnh giác, giai đoạn 1 đi kinh hành thì con đạt chất lượng hoàn toàn 5 phút. Còn như đi kinh hành với tâm thanh thản, không quên bước đi có niệm nhá khởi nhưng tự động mất, không cần phải tác ý để đuổi, nghĩa là vừa thấy là mất ngay. Mỗi lần xả ra sau khi tu tập Tứ Niệm Xứ, đi giống như đi thư giãn, thời gian con đi gần 30 phút, 2 thời tu tập Tứ Niệm Xứ. Con nhiếp tâm an trú được 30 phút trong trạng thái thanh thản nhưng vẫn còn niệm xẹt vào, đầu giờ cho đến khoảng 10 phút. Về Tứ Niệm Xứ mà con thấy thỉnh thoảng nó còn



cái niệm nó xẹt vào nghĩa là luôn luôn lúc nào cũng Tứ Niệm Xứ, mà gọi là sung mãn, thì nó thanh thản, an lạc, vô sự, không có niệm mà thân ngồi nó an ổn, mà nó không mệt mỏi, đó là máy con đã tu Tứ Niệm Xứ đã là sung mãn mà sung mãn trong từng phút, sung mãn trong từng giây, sung mãn trong 5 phút, 10 phút hoặc 30 phút tùy theo cái khả năng sung mãn của nó là trong cái phút đó, trong những cái giờ mà mình tu Tứ Niệm Xứ nó không có một niệm gì động vào thì đó là mình đã an trú được trong Tứ Niệm Xứ.

**Từ Hạnh vấn đạo: Khoảng 10 phút đầu thì nó còn xẹt, nhưng sau đó thì hoàn toàn im lặng và tự nhiên, những niệm mà xẹt vào trong tâm con tu tập đều những câu đàm thoại, tiếng nói của người này hay hoặc người khác, như tiếng nói Thầy vừa giảng trên lớp học, Thất kiết sử, Tứ thần túc hay câu Vô tướng tâm định, hoặc con nghe ai đó nói chuyện thì nó ghi nhận và tự phát ra âm thanh, tiếng nói người đó trong đầu, khoảng chừng 2-3 chữ là mất. Vì vậy con thường phải tác ý câu “tâm yên lặng như thánh” nhưng vẫn chưa hết, đây là chướng ngại lớn nhất của tâm**

**con, con xin Thầy chỉ dạy thêm cho con để phá được chướng ngại này.**

**Đáp:** Khi tu tập Tứ Niệm Xứ mà có những độc thoại nghĩa là có những tiếng nói vọng của Thầy hoặc của những người khác hoặc nó có những tiếng nói nó nói: bây giờ mình tu mình tốt lắm, nó không có niệm nữa, nó cũng có khi nó tác ý để nó xác định được điều đó thì luôn luôn hoặc là đây bây giờ là ở trong cái trạng thái hỷ lạc hoặc là đây như thế nào, đều nó có sự xác định. Thì lúc bấy giờ, như đức Phật ngày xưa đã dạy ông Mục Kiền Liên, khi ông Mục Kiền Liên ông ngồi tu thì ông thấy: à như vậy bây giờ mình tu mình tu như vậy mà tốt quá, thì đức Phật mới nói trong tai ông “*Im lặng như Thánh*”, thì lúc bấy giờ ông im lặng và không tác ý nữa, không nói nữa. Và đồng thời những cái độc thoại khởi ra thì con tác ý bảo: “*im lặng như Thánh*” thì cứ bảo riết như vậy và lần lượt nó sẽ không còn nữa, nó sẽ hết. Chỉ có pháp Như lý tác ý mới phá đi những cái độc thoại vi tế này, nó sẽ làm cho con im lặng, thanh thản mà không còn niệm nào xẹt vào. Khi nó đến thì các con tác ý bảo “*Im lặng như Thánh*”, tức là mình nhắc nó yên lặng đừng tác ý điều

**đó nữa. Tất cả những cái độc thoại về pháp hành, rồi những cái độc thoại về tác ý, về cái nơi tu đúng, tu sai của mình thì điều đó thì bảo nó “Im lặng như Thánh” để nó trở về trạng thái bất động của nó mà thôi.**

**Thầy đọc câu hỏi của sinh Từ Hạnh:**

*Thưa Thầy khi tu tập Chánh niệm tỉnh giác, với sức tỉnh nhẹ nhàng, không ức chế thì con chỉ tu trong 5 phút thôi, con xả nghỉ. Còn như khi con muốn đạt hơn 5 phút thì con phải cố gắng tu tập hết sức mình, có phần hơi ức chế để nhiếp tâm trên bước đi từ đầu khoảng lần 10 phút, lúc bấy giờ tâm con trở lại nhẹ nhàng, con khá an trú được trên bước đi một cách tự nhiên không cần cố gắng tập trung nữa, có thể nó kéo dài hơn 30 phút không có niệm xen vào. Trạng thái này con đã thử nhiều lần đều giống nhau. Thưa Thầy trạng thái này đúng hay sai? Vì con nghĩ 5 phút đầu thì không sai, nhưng 5 phút sau thì con thấy mình phải dụng công bắt buộc nó nhiếp tâm hết sức và khi con tu được tự nó bắt đầu thư giãn và hồi phục thân trở lại nhẹ nhàng. Thưa Thầy vậy con có nên tỉnh giác theo cách này không thưa Thầy?*

**Trưởng lão đáp:** Theo Thầy thấy con nên tu tập tỉnh giác trong 5 phút đầu mà con đã làm chủ được còn những phút sau thì con đừng rảnh cố gắng, bởi vì rảnh cố gắng nó lại đuối sức thật nhiều và nó bị hôn trầm. Tốt hơn con nên tu thanh thân, thư giãn theo Tứ Niệm Xứ mà khi có những độc thoại, có những niệm thì con bảo: *“im lặng như Thánh. Đây là thanh thân, an lạc, vô sự, đây là Tứ Niệm Xứ bất động, không được xen vào những niệm này, niệm khác”*. Con tác ý như vậy lần lượt nó sẽ không còn nữa. Trong khi đó, con sẽ giữ Tứ Niệm Xứ mà tu tập và tiếp tục để phá những cái niệm, cái niệm mà xen vào trong Tứ Niệm Xứ, thì con sẽ tu mà con sẽ tu Định vô lậu, quán xét làm cho tri kiến mấy con trở thành cái hàng rào, một cái hàng rào kiên cố, chắc chắn, bảo vệ, do đó sẽ không còn có niệm nào xẹt vào trong tâm con được nữa.

**Thời khóa tu tập của Quảng Kính:** con lấy cái mốc thời gian buổi tối từ 7 giờ đến 9 giờ 30. (Nghĩa là 9 giờ 30 là xả thiền). Sau khi xả xong rồi, dọn dẹp rồi mới đi ngủ đúng 10 giờ. 2 giờ 30 dậy cho đến 5 giờ.

**Trưởng lão trả lời:** Con chọn lấy cái thời gian này tu tập rất tốt không có sao, đó

là cái thời gian tu tập.

**Trưởng lão đọc tiếp vấn đạo:** *Cũng như buổi sáng từ 7 giờ đến 9 giờ 30, buổi chiều 2 giờ, từ 2 giờ đến 5 giờ.*

**Trưởng lão đáp:** **Như vậy thì chọn lấy cái thời gian này thì con không được thay đổi nữa, và nhất định chết bỏ, vẫn giữ đúng thời gian. Khi nó bị buồn ngủ hoặc là hôn trầm, thùy miên thì con sẽ đi kinh hành tối đa, làm cho mình đừng có ăn ngủ phi thời, đó là cách thức con tu tập, giữ giờ giấc nghiêm chỉnh như vậy mới có kết quả.**

**Trưởng lão đọc tiếp vấn đạo:** *Thưa Sư Ông, hôm nay con kính trình cho Sư Ông về sự tu tập mà thưa Sư Ông, thời khóa tu của con buổi sáng và buổi chiều con tu tập nhiếp tâm trong 1 phút rồi xả nghỉ 5 phút cho đến 30 phút, buổi khuya và buổi tối con cứ tu liên tiếp trong 30 phút nhưng chỉ tập trung nhiếp tâm trong 1 phút, đi bình thường 10 phút, con tu như vậy có được không? Vì con cảm thấy con xả nghỉ hơi nhiều sanh ra buồn ngủ.*

**Trưởng lão trả lời:** **À, bây giờ con tu 1 phút mà con nhiếp tâm có chất lượng**

**thì con nên tu 1 phút, rồi con xả nghỉ nhiều, xả nghỉ thêm 5 phút chẳng hạn, cũng được không có sao hết nhưng mà có cái điều kiện là buồn ngủ con đừng có ngồi mà con nên đi, mặc dù lúc bấy giờ con đi kinh hành không phải nhiếp tâm mà đi để cho nó đừng ngủ thôi, chớ không phải là đi nhiếp tâm như 1 phút để hoàn toàn đạt được sự nhiếp tâm và an trú. Nhớ kĩ, ở đây chỗ này là phải quan trọng, là vì khi mình bị mỏi chân rồi mình đi mình cũng nhiếp tâm nữa thì con đi chất lượng nó không có. Cho nên, đi để mà phá buồn ngủ, con cứ đi, đi tới đi lui, đi tới lui nhưng mà đúng cái giờ mà con nhiếp tâm trong 1 phút là phải nhiếp rất kĩ, nhiếp tâm và an trú cho được trong 1 phút. Đó là cái chất lượng của 1 phút đó. Còn tất cả những cái đi, lúc buồn ngủ con đi vậy cho nó đừng buồn ngủ, hôn trầm, nhớ tu như vậy nó mới đúng .**

**Trưởng lão đọc tiếp vấn đạo:** *Thưa Sư Ông lúc buổi khuya và tối, giờ xả nghỉ con đọc sách không được vì cứ một hồi thì nó cứ mờ mờ như giấc chiêm bao, con không kiểm soát được tâm nên con cứ vọng tưởng thấy người này người kia hay là những sinh hoạt, thậm chí có những cảnh con con*

*chưa biết tới, đến khi con chợt tỉnh ra thì con đã qua một lúc. Xin Sư Ông dạy bảo cho con.*

**Trưởng lão trả lời: Khi mà con buổi khuya và buổi tối xả nghỉ thì con đừng có đọc sách, đọc sách con thấy mấy cụ già ngày xưa người ta muốn ngủ, người ta đem những cái sách, cuốn gì đó người ta đọc thôi, tờ báo người ta đọc mấy chữ là người ta ngủ, nó dễ tập trung ngủ lắm. Cho nên vì vậy mà cái giờ đó nếu nó buồn ngủ thì chỉ duy nhất có đi kinh hành, đi không phải tu mà đi cho nó đừng ngủ, các con hiểu điều đó. Còn tu mà tỉnh thức thì phải tu cho kỹ lưỡng chứ không phải chỉ có đi. Bởi vì cái đi kinh hành mình cũng đi, thí dụ như con đi 10 bước con tác ý nhưng mà không phải tập trung, không phải tu để mà đạt chất lượng mà đi để cho nó đừng ngủ, tức là cái đi kinh hành đó để phá buồn ngủ. Thì lúc bấy giờ, cái giờ buồn ngủ như vậy, thì muốn giữ gìn giờ giấc cho nghiêm chỉnh đúng như cái thời khóa con đã ghi, thì con chỉ còn có đi kinh hành mà thôi. Còn nếu không giờ đó thì con tập pháp Thân hành niệm, nghĩa là từng hành động, từng bước đi con tác ý ra để làm cho nó đừng ngủ chứ không**

**phải là con tập pháp thân hành niệm mà là con tập pháp thân hành niệm để phá cái buồn ngủ của con. Vì con tu tập nó một lúc thì nó tỉnh lại nó không buồn ngủ. Cái giờ đó con đã biết rồi thì đừng có đọc sách, đừng đọc kinh gì hết vì nó sẽ buồn ngủ, và nó buồn ngủ nó lại mộng mị nữa, chiêm bao, cho nên tránh cái điều đó tu tập nó mới tốt.**

**Trưởng lão đọc tiếp vấn đạo:** *Hàng ngày, con tu tập để tâm bình thường, có niệm gì thì con tác ý đui đi, lâu lâu con tác ý “Tâm như cục đất không được tham sân si, mạn nghi hãy lià ra khỏi tâm ta”. Con tu như vậy đã đúng cách chưa? Có gì còn thiếu sót mong Sư Ông dạy bảo thêm con.*

**Trưởng lão trả lời:** Con tu như vậy đúng không có sao hết, bởi vì tu như vậy để mà chuẩn bị cho mình xả tham sân si. Và đồng thời trong những giờ phút tu, con chọn lấy những cái, bởi vì lúc nào mà mình tu bình thường thì mình nên dùng câu tác ý: *“tâm như cục đất ly tham sân si hết, tham sân si là ác pháp phải xả”* thì đó là đúng, không sai. Nhưng mà mình nhiếp tâm, để mình nhiếp tâm an trú tâm trong 1 phút



bước đi hoặc là hơi thở phải tu tập kỹ trong giờ phút đó. Bởi vì đó là cái pháp đang tu tập, cho nên phải thật kỹ để từ lần lượt cái pháp đó sẽ tăng dần lên cho đến 30 phút. Còn những cái pháp khác đều là lúc con xả nghỉ thành thoi, hoặc là ngồi nghỉ chơi thì tất cả những điều đó con có thể tác ý được hết: *“tâm như cục đất ly tham sân si”* được hết, không có gì khó.

**Trưởng lão đọc tiếp vấn đạo:** *Còn mỗi lần con nghe Sư Ông giảng pháp, ... những phạm hạnh hay những cái vi diệu. Nếu lúc ấy có một người nào mà chưa từng nghe Sư Ông thuyết giảng, chỉ mới lần đầu thì tự nhiên thì đầu của con phía sau nó rần rần. Ý con nói là pháp Phật hay lắm, như vậy có phải là con khoe khoang không? Xin Sư Ông dạy bảo.*

**Trưởng lão đáp:** Không phải, cái sự cảm nhận, cái sự cảm nhận, cái đó báo động trên thân con có một cái dạng báo động, đó là cái dạng nó làm cho con xúc động, cái dạng làm cho con thấy rất là tuyệt vời, pháp Phật rất là hay. Khi mà nghe Thầy nói những cái điều mà chưa từng nghe, mà bắt đầu nghe nó rung động cả con người của mình, tức là mình cái duyên của đời trước mình có gieo

với chánh pháp, bây giờ tựưng được nghe nó sống lại một cách thành linh nó làm cho con giao động nơi thân con, nó có một cái cảm giác, nơi đầu con tự nhiên nó rần rần tức là cái cảm giác nó như là nó thấy hoan hỉ, vui mừng hoặc là nó thấy rất là tuyệt vời, pháp Phật quá hay. Đó là những điều mà Thầy nói ra, cho nên khi mà đọc sách Thầy cũng như nghe Thầy thuyết giảng, có những gì các con không ngờ mà được nghe Thầy nói thì nó thấy nó cảm nhận một cách rất là an ổn, rất là hoan hỉ, nó làm cho con thấy quá thích ở trong cái phương pháp đó. Cái cảm nhận của nó, mà cái cảm nhận đó nó từ đó nó báo động trên thân con. Tức là con đã có gieo cái nghiệp, cái duyên đó từ đời trước. Thầy tin rằng những điều mà Thầy nói ở pháp Phật, ở đây các con có nhiều, khi mà một điều mà Thầy nói mà chưa từng ai nghĩ đến, chưa từng nghĩ mà nghe nói đến là có cái sự cảm nhận, nghe nó hoan hỉ vô cùng. Đó là cái sự cảm nhận của con mà con ghi nhận ra ở đây. Thì đó là cái cảm nhận đúng không có sai, cái đó là cách thức tự nhiên của cái sự cảm nhận đó, chứ không có gì mà con phải sợ. Đó là nhờ cái sự cảm nhận đó mà nó mới có sự quyết tâm, quyết tâm nỗ lực tu tập để đạt được những cái hay của

Phật pháp, cái giải thoát của Phật pháp, cho nên đó là cái điều thiện sách tấn rất lớn trên bước đường tu tập của con. Vậy con phải cố gắng giữ gìn lời như lời Thầy đã khuyên, trong khi con ghi lại sự tu tập của con.

**Quảng Trí:** *Thời khóa con chọn, lấy giờ giấc tu tập*

**Trưởng lão:** Khi mà chọn lấy những giờ giấc tu tập như vậy, thì hãy giữ gìn giờ giấc cho nghiêm chỉnh, đừng để phi thời. Tức là mình chọn giờ giấc đó rồi mà mình làm sai giờ giấc, gọi là phi thời, không đúng cái thời khóa của chúng ta. Cho nên gọi là phi thời, vì vậy mà khi chọn thì các con phải tu tập cho đúng, đừng để nó sai giờ giấc, không được.

**Trưởng lão đọc văn đạo của tu sinh**

**Quảng Trí:** *Kính bạch Sư Ông! Cho phép con trình bày sự tu tập trong thời gian vừa qua. Thưa Sư Ông, thời gian vừa rồi con chỉ tu tập Chánh niệm tĩnh giác giai đoạn 1, con tu 10 phút rồi xả nghỉ 20 phút, cứ như thế cho đến khi hết thời gian tu, lúc đầu thì cứ 1 phút 20 bước, con tác ý 1 lần, con đếm bước chân, càng về sau thì sự tác ý của con càng nhiều hơn, để kéo dài thời gian tu và con thấy sự nhiếp tâm tốt được trong 1 phút*

*đầu mà thôi, còn những phút sau con phải tác ý nhiều lần mới nhiếp tâm được nhưng con cố gắng tu thêm nữa thì con thấy con vẫn nhiếp được trên bước chân đi và cũng thấy được những niệm khởi lên trong tâm con, con nghĩ mục đích của mình là xả tâm cho sạch để làm sao cho tâm không còn tham, sân, si, mạn, nghi và tâm bất động trước ác pháp và các cảm thọ, chứ niệm hay không niệm là không quan trọng, con nghĩ vậy có đúng không? Xin Sư Ông chỉ dạy cho con, nếu đúng vậy con kính mong Sư Ông chỉ cho con cách nào mà để làm được điều đó, để con có thể vừa kết hợp với tu tập Chánh niệm tĩnh giác để xả tâm, vì con thấy tâm con còn xấu lắm.*

Trưởng lão đáp: Sự thật ra con tu được 1 phút thì con tu 1 phút thôi rồi con xả nghĩ, con đừng có tu nhiều, mà tu nhiều nó có niệm tức là mặc dù cái niệm đó con có biết đi nữa, con có tỉnh thức con biết cái niệm đi nữa nhưng con chưa an trú được. Thà là con tu 1 phút rồi tu nhuần nhuyễn thế đó trong một tuần hoặc hai tuần, con sẽ tăng lên 2 phút. Cứ như vậy thì cái sự nhiếp tâm của con để an trú tâm của con nó càng lúc càng tốt. Tại sao vậy, tại vì mình nhiếp tâm được, an trú được tâm mình trên thân hành

là có một cái điểm tựa để cho mình đẩy lui những chướng ngại pháp ở trên thân của mình cũng như trên tâm. Thí dụ như bây giờ thân con đau, con nhiếp tâm được trong thân hành của con được 30 phút thì con thừa sức, cái cơn đau gì con đẩy lui cũng ra hết. Còn nếu mà con nhiếp tâm mới 1 phút thì cái sức của con mà an trú trên 1 phút thì cái lực đau nó lại nhiều hơn. Tức là cái lực đau nó đau 5 phút, 10 phút lận. Mà cái sức của 1 phút thì con không đủ chỗ tựa để mà con đẩy cái bệnh được, cho nên cái đau nó không hết. Còn trái lại, con nhiếp tâm, con tập mà nhiếp tâm, an trú được một cái thời gian dài như 30 phút thì cái sức mà cái cơn đau nó chống cự với con, đau lắm là 30 phút nó bị giảm đi, sẽ hết.

Thế cho nên vì vậy nó, vì cái thân của chúng ta nó vô thường, nay nó mạnh, mai nó đau chúng ta không biết. Trên con đường tu thì đức Phật nói, khi mà chúng ta có thân là bị bệnh là một chướng ngại, là một trong năm điều khó tu khi thân bị bệnh là khó tu, mà bây giờ chúng ta không an trú, không nhiếp tâm được như vậy thì gặp thân bệnh, thì coi như những cái giờ đó chúng ta chỉ còn biết bệnh chứ không tu tập được pháp gì đâu.

Cho nên ở đây trong cái vấn đề nhiếp tâm 1 phút rồi lên đến 30 phút nó rất cần thiết khi chúng ta chưa đủ đạo lực, chúng ta có cách thức để đẩy lui bệnh khổ trên thân.

### **ĐỊNH VÔ LẬU**

Còn về xả tâm để giúp cho cái tâm tỉnh thức của chúng ta hơn, nghĩa là con tu Định vô lậu mà con cái Định vô lậu nó giúp cho con nhiếp tâm và an trú tâm một cách rất dễ. Và Định vô lậu nó sẽ giúp cho con, cái Định vô lậu là cái định xả tâm, đó là nó sẽ giúp cho con bất động tâm, làm cho mình ở trong Tứ Niệm Xứ hoàn toàn, tức là mình chứng đạt được chân lý. Nhưng nếu mà không biết kết hợp với tỉnh thức thì con sẽ bị hôn trầm, thùy miên đánh, cho nên con cũng không làm sao xả được Tứ Niệm Xứ.

**Mặc dù là cái Định vô lậu, cái tri kiến của các con nó xả được cái tâm tham, nó xả được cái tâm sân, cái tri kiến của con nó xả được những cái tâm, cái hàng rào nó rất chắc nhưng mà cái tâm si của mấy con mà nếu mà không kết hợp được cái sức tỉnh thức thì cái tâm si đánh vô thì các con không có chỗ đỡ. Cho nên nó tham, sân, si. Mà cái tri kiến nó diệt được cái tâm tham, nó diệt được cái tâm sân. Còn**

**cái tâm si thì nó không diệt được.** Bây giờ con ngồi mà con quán gì đi nữa thì nó cũng vẫn bị buồn ngủ, chỉ có cái tỉnh thức nó mới không buồn ngủ, cho nên con nhiếp tâm và an trú vô cái thân hành niệm tức khắc thì ngay đó buồn ngủ nó sẽ mất đi. Mà nhiếp tâm an trú không được thì buồn ngủ không phá được, cho nên buộc lòng muốn phá tâm si thì chúng ta phải tỉnh thức, cho nên mình tỉnh giác. Vì vậy mà cái phương pháp đó nó trợ cho chúng ta lìa được cái tâm si, cho nên chúng ta phải cố gắng mà tập. Tuy rằng nó có khó nhưng mà vẫn tập được chứ không phải khó đâu, cho nên cố gắng tập. Cho nên con nghĩ rằng chỉ có xả tâm, Chánh niệm tỉnh giác với cái xả tâm thì hai pháp này nó đều phải trọn vẹn nó mới tốt được, còn nếu không, chỉ có một pháp không thì không trọn vẹn. Thí dụ như bây giờ mình tu Định vô lậu thì nói là hết lậu hoặc nhưng mà hết lậu hoặc của cái tâm, của cái tâm tham, sân. Mà cái tâm si của chúng ta nó xen vô thì nó cũng làm cho chúng ta mê mờ cho nên buộc lòng chúng ta phải tu tập tỉnh thức, đó là về cái phần của con.

**Còn đây là cái bài của Liễu Huệ:** giờ giấc con chọn 7 giờ đến 10 giờ, 14 giờ chiều đến 17 giờ và 19 giờ đến 22 giờ, tức là 7 giờ

đến 10 giờ đó, khuya 2 giờ đến 5 giờ

**Trưởng lão nhận xét:** thì là cái thời khóa đều đúng như bình thường. Như vậy ráng cố gắng khi đặt cái thời khóa này thì con cố gắng giữ gìn đúng giờ giấc, đừng phi thời trong giờ giấc đó, phải cố gắng đi kinh hành để phá sự hôn trầm, thù miên.

Kính bạch Thầy, lúc Thầy dạy xong trở về thất con bắt đầu đi kinh hành 20 bước đứng lại tác ý: “*đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành*”, con đi như vậy được 20 phút thì tâm con khởi niệm: Mới đây mà 20 phút rồi nhanh thật, đầu con tập rồi con tiếp tục đi tiếp được 15 phút không khởi niệm, đến 10 giờ 10 phút con xả nghỉ ăn cơm, 11 giờ xong dọn dẹp rửa bát chén, 11 giờ rưỡi đi lòng vòng trong thất đến 12 giờ đọc sách nằm, nghỉ. 13 giờ đánh răng, rửa mặt, sắp xếp lặt vặt đến 14 giờ tiếp tục tu Chánh niệm tĩnh giác. Đi 20 bước đứng lại hít thở 5 hơi thở,

20



## 010-(LCK-005A)

- \* **Triển Khai Tri Kiến Giải Toát**
- \* **Định Chánh Niệm Tĩnh Giác**
- \* **Đặc Tướng**
- \* **Nhận Xét Nhân Quả Thảo Mộc**



Chứ đâu phải kiến thức thế gian, mà đây là tri kiến giải thoát chứ đâu phải kiến thức thế gian. Hiểu như vậy mấy con mới nỗ lực mấy con tu. Mấy con hiểu một cách lơ mơ là mấy con mặc cảm, mấy con hồng tu đâu. Cho nên mấy con thấy phải hiểu rõ ràng như vậy.

Cho nên về cái phần mà tu nhiếp tâm thì mấy con thấy rằng cái sức của mấy con theo Thầy Chơn Thành thì không nổi rồi, thức như vậy thì chắc hồng ai nổi đâu phải không, hơi khó. Vậy thì mấy con phải theo đặc tướng của mình. Thầy bảo mấy con, ví dụ như mình tu tập từ 7 giờ tối thì cho đến

9 giờ, thì mình cứ tu tập từ 7 giờ tối đến 9 giờ, sau đó Thầy thấy được Thầy tăng lên, chứ mấy con tự tăng lên thì coi chừng, rồi mấy con ở trong thất rồi bật đèn đó mà cứ ngủ trong đó thì chết rồi. Thì cuối cùng cái vấn đề mà vô lậu.. ( không nghe rõ)...giữ, mà cái si nó vẫn còn tức là vô minh lậu mấy con không dẹp mà.

Các con thấy 3 lậu hoặc mà người ta đưa ra 2 cái pháp để người ta dẹp ba cái lậu hoặc, mà cuộc đời chúng ta vì 3 lậu hoặc này mà chúng ta khổ đau chứ gì: dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu. **Mà cái tri kiến của chúng ta thì nó gánh hết 2 cái lậu, còn chỉ có Chánh Niệm Tỉnh Giác nó gánh cái lậu hoặc là vô minh lậu mà thôi.** Các con hiểu không, vô minh nó mới có ngủ, có nghỉ, có ham, ngủ nó làm biếng, nó không chiến đấu lại được tức là vô minh lậu nó mờ mịt.

Còn cái dục lậu, cái hữu lậu do cái tham, sân của nó cho nên do vậy mà nhờ cái tri kiến nó quét. Các con thấy Phật pháp nó cụ thể lắm chứ, đưa ra những cái pháp là chúng ta dẹp tham, sân, si, chúng ta rất rõ ràng. Mà dẹp tham sân, si tức là dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu chứ cái gì, có gì đâu. Có 3 cái lậu hoặc đó, cho nên nó 3 cái tướng

đó là nó làm cho chúng ta không được bất động tâm. Các con thấy kinh điển Phật cứ nhắc nhở mấy cái đó thôi. Bây giờ chúng ta có những phương pháp, những cách thức để chúng ta đào tạo, rèn luyện, để chúng ta tiến tới cái chỗ mà chúng ta giải thoát hoàn toàn, thì như vậy chúng ta chứng quả Alahan chứ sao, đâu phải là khó khăn, đâu phải ngồi đó bằng cách này, bằng cách kia.

Cho nên các con thấy như, mình phải nói rằng như thiền Minh Sát Tuệ, nó phải quán xét phải tuệ này, tuệ kia, quán xét cái tuệ, mấy con ngồi đó quán cái kiểu của mấy con thì nó đi tới đâu, họ cho làm bài để mấy con viết vậy được không, hay là các con mình tuệ, Minh Sát Tuệ bằng cái tuệ này là cái sự tư duy, suy nghĩ vậy, người ta cứ lặp đi, lặp lại những cái tư tưởng mà các con kích tập lại, mà các con triển khai cho đúng cách làm sai. Cho nên cái tuệ đó như vậy là tuệ tích tập của người khác hơn là chính của mình triển khai.

Còn bây giờ các con đọc đi, cái bài của mấy con viết có giống cái bài của người khác không? Cũng là đề tài của nhân quả thảo mộc, nhưng mà các con đọc lại cái chỗ mà các con viết cái bài của các con, tư duy suy

nghĩ coi, các con viết 2 bài đó đều là các con viết không sai đề, viết đúng. Cái ý thì toàn bộ 2 người đều viết đúng, nhưng mà những điều tư duy mấy con không giống nhau, có đúng không mấy con thấy, cứ hai cái bài so sánh lại đi, chỉ có mấy con chép nhau đó thì thôi Thầy đầu hàng, phải không? Copy, chép nhau người này ra cái người kia, ở cái bài này hay quá rồi, phải mang ra chép thì coi như là mình tích tập cái hiểu biết của kẻ khác chứ không phải chính mình, chứ còn 2 người đều là một cái đề tài đó mà 2 người viết thì 2 cái bài này không giống nhau. Cái ý thì giống nhau nhưng cái bài viết không giống nhau. Thầy nói thật sự mấy con cứ đọc mấy bài luận, cái lối văn của ai có hành văn này, cái lối người ta mỹ từ, có người viết cái này trước, người viết cái kia trước chứ đâu có giống nhau được. Cho nên mấy con thấy đó là cái khai triển cái tri kiến của chúng ta, cái hiểu biết của chúng ta ở trong tầm vóc của chúng ta chứ không phải ở cái tri kiến của người khác. Đó là cái sự học của mấy con chứ, đó là Định Vô Lậu của mấy con cái chỗ đó chứ chỗ nào, nó thực tế như vậy đó thì mấy con biết đạo Phật nó như thật đó, nó không có mơ hồ đâu, và cái sự đào tạo sự huấn luyện của Thầy đào tạo mấy con

đến chỗ vô lậu hoàn toàn, tức là tri kiến của mấy con phải sáng suốt, soi đâu đúng đó chứ không phải soi trật. Còn bây giờ mấy con soi trật, người ta bảo xoay vào chỗ nhân quả thảo mộc thì mấy con xoay vào nhân quả vũ trụ, trời đất ơi soi gì dữ vậy chứ, soi ở đây bảo soi cho tới bên kia, có phải không? Người ta bảo mấy coi soi vào nhân quả thảo mộc thì mấy con soi vào duyên hợp, trời đất, ai bảo duyên hợp chỗ này, các con sai không. Các con thấy những cái điều đó là mấy con đang ở chỗ mông lung của mấy con. Cho nên vì vậy mà Thầy xoay vào cái chỗ đó để các ác pháp nó đến là mấy con đập ngay nó liền, nó không trật, nghĩa là đủ thứ, mình cũng trúng chứ không có sai, vì vậy là mình giải thoát chứ gì? Các con thấy không? Thực hành như Thầy là học thực, tu tập thực, giải thoát thực chứ đâu phải là nói cái kiểu sơ, cách thức của mấy con làm là thực đó.

Cho nên nếu mà **mấy con ráng, Thầy không có dạy mấy con ngồi thiền nhiều đâu, Thầy dạy mấy con đi nhiều, phải không, đi nhiều nó mới phá được cái vô minh lậu, còn mấy con ngồi nhiều là vô minh lậu nó chụp cổ mấy con nó đè xuống mà khum vầy mà ngủ, có không,**

Thầy nói thật ha. Đó là những cái nghiệp trải qua cuộc đời tu hành của Thầy mà Thầy nói hôm nay để cho con thấy rằng Thầy chịu vất vả với mấy con, mấy con tu không được là mấy phụ ơn Thầy.

Thôi bây giờ mấy con xả nghỉ để mà tiếp tục, bữa nay, ngày mai thì mấy con, thứ 2 này là Thầy sẽ dạy bên nữ, rồi thứ ba thì mấy con sẽ nộp Thầy...

### **ĐỊNH CHÁNH NIỆM TỈNH GIÁC**

Rất khó là vì nhiếp tâm và an trú tâm cho được trong từng phút, cho nên có nhiều khi chúng ta vội vàng thì chúng ta lại tu cái thời gian quá nhiều thì chúng ta nhiếp phục không được tâm.

Cái vấn đề tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác nó coi vậy chứ nó không phải dễ đâu, nó rất khó, là vì nhiếp tâm và an trú tâm cho được trong từng phút. *Cho nên có nhiều khi chúng ta vội vàng thì chúng ta lại tu cái thời gian quá nhiều thì chúng ta nhiếp phục không được tâm và đồng thời chúng ta cũng không an trú được.* Và do chỗ nhiếp tâm và an trú tâm không được, thì chúng ta rất là, tức là khó tiến bộ không có để đẩy lui được cái hôn trầm, thùy miên. *Nhiếp tâm, an trú*

tâm được tức là không còn hôn trầm, thùy miên. Còn nếu nhiếp tâm và an trú tâm không được thì thỉnh thoảng chúng ta lại bị hôn trầm, thùy miên. **Cho nên cái vấn đề tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác mục đích làm chúng ta hết hôn trầm, thùy miên. Hết hôn trầm, thùy miên tức là vô minh lậu nó không còn. Mà chính con người vì có tham, sân là do cái chỗ si mà có, mà si có tức là vô minh lậu. Cho nên đục lậu, hữu lậu không có sợ mà người ta rất sợ cái vô minh lậu. Vì con người khổ đau là do cái chỗ vô minh lậu mà có khổ đau. Mình không hiểu cho nên mình mới khổ, còn mình hiểu thì mình không có khổ.**

Vì vậy mà có cái Định Vô Lậu như chúng ta từng làm qua những cái bài luận về nhân quả. Thì như vậy trong cuộc sống tu hành của chúng ta quan trọng là ở chỗ chúng ta phá được cái tâm si của chúng ta, mà phá tâm si là chúng ta phải tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác. Cho nên thường Thầy nhắc quý Thầy là nên cố gắng đi kinh hành nhiều, mà ngồi ít. Ở đây chúng ta chưa có nói đến định được, là vì định thì nó phải trải qua lớp thứ tám chúng ta mới tu tập định. Còn bây giờ chúng ta đang tu từ lớp thứ 1 cho

đến lớp thứ 7, tức là Chánh niệm. Mà chánh niệm chúng ta chưa có hoàn chỉnh được thì Chánh định làm sao chúng ta làm được. Mà 7 cái lớp đầu tiên này đó là cái lớp giới. Khi mà giới thanh tịnh thì định mới được. Do đó chúng ta tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác tức là đi kinh hành để tỉnh thức chứ không phải định, chúng ta ngồi tu nhiếp trong hơi thở cũng để tỉnh thức thôi chứ không phải đó là định. Vì vậy mà định là phải khi nào chúng ta có Tứ Thần Túc mới có định được, vì có Định Như Ý Túc mới có thể tu, mới có thể nhập các định, mà Định Như Ý Túc có được là do cái chánh niệm nó sung mãn, do nó đầy đủ được cái chánh niệm.

Chúng ta tu sai thì chúng ta không có kết quả, chúng ta tu đúng thì chúng ta mới có được kết quả đúng. Mà *muốn tu đúng thì cái Chánh Niệm Tỉnh Giác phải tu từng bước đi, từng hơi thở. Mà Thầy thường nhắc đi, nhắc lại thà chúng ta không tu, nhưng mà khi chúng ta tu, chúng ta hít thở một hơi thở, rồi chúng ta rất là nhiệt tâm với hơi thở chúng ta. Rồi chúng ta đi, không bước đi thôi, mà đã bước đi thì chúng ta rất là cẩn thận, kĩ lưỡng từng bước đi để cảm nhận được từng bước đi của ta. Đó là cách*



**thức nhiếp tâm và an trú, an trú từng hơi thở mà an trú từng bước đi, an trú từng hành động bằng cánh tay chúng ta đưa ra, đưa vào. Đó là thân hành ngoại và thân hành nội.**

Cho nên chúng ta nghe danh từ trong kinh Phật nói Thân hành niệm, lấy cái thân hành mà làm cái niệm, đó là cách thức tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác, làm cho chúng ta tỉnh thức mà thôi, chứ không phải thiền định ở chỗ đó. Do như vậy chúng ta hiểu **được** **tỉnh thức tức là làm cho chúng ta không còn ham ngủ, không còn thù miên, hôn trầm. Đó là mục đích, là phương pháp tu như vậy, chứ không phải thiền định.** Cho nên hiểu một cách sai, cho nó là sự nhiếp tâm như vậy để mà thiền định, gọi là tu chỉ thì không phải, ở đây chúng ta chưa có chỉ gì được cả hết vì chúng ta chưa có thần lực thì chúng ta chưa có chỉ được gì trên thân chúng ta cả, có thần lực mới chỉ được.

Ví dụ như bây giờ mình diệt tâm tứ tức là mình chỉ tầm, chỉ tức là ngưng tầm tứ, mình chỉ hơi thở tức là ngưng hơi thở, mình chỉ tưởng tức là ngưng tưởng. Thầy muốn nói như vậy để thấy rằng chúng ta có đủ cái thần lực của thiền định thì chúng ta mới

chỉ được chứ không phải tu thiên định mà không có lực thì không thể tu được, không thể chỉ được. Cho nên nói diệt tầm tứ tức là chúng ta phải có sức lực gì chúng ta mới diệt được, cái sức lực đó gọi là Định Như Ý Túc, cái Định Như Ý Túc thì chúng ta mới diệt được, vì vậy mà lớp định chúng ta chưa nói tới đâu, chúng ta lo cái lớp chánh niệm của chúng ta, chúng ta phải tu tỉnh thức mà thôi, để trợ giúp cái Định Vô Lậu chúng ta quét sạch dục lậu và hữu lậu. Do cái cái chỗ tu tập phải cẩn thận bởi vì vô minh lậu rất khó. Thầy sợ các Thầy, các con mà tăng cái giờ lên nhiều quá thì lúc bây giờ cái hôn trầm, thùy miên nó sẽ đập mấy con tan nát và cuối cùng thì mấy con sẽ bị bỏ cuộc là vì cái thân của mấy con sẽ bị bệnh. Mà cảm thọ là một điều bệnh thân, ở trên thân, tức là cảm thọ trên thân có sự đau khổ là một điều khó tu, không phải dễ, rất là khó tu. Thân nó mạnh khỏe tu dễ, mà thân bệnh đau rất là khó. Chúng ta chưa đủ cái đạo lực thì chúng ta khó mà đẩy lui được những cái bệnh ngặt nghèo. Đủ đạo lực thì chúng ta không sợ.

Do đó, hôm nay những giờ giấc Thầy chỉ mong các con tu đúng theo giờ giấc với đặc tướng của mình, đừng có vội mà tu theo

giờ giấc quá cao, quá sức của mình. Mình tu mình biết cái sức hôn trầm, thù miên mình còn nhiều. **Ở đây mình mới bắt đầu vào lớp cho nên mình tu tập kĩ từng bước đi chắc chắn rồi mình tăng dần lên, từ sự tăng dần lên mà mình chiếm đoạt tất cả sự mê muội của mình, hôn trầm, thù miên sẽ vắng bóng. Còn mình tham nhiều cái thời gian mình cố gắng mình thức nhiều, nhiều khi mình không làm chủ nổi.** Cho nên các con phải khéo léo xem lại từng đặc tướng của mình, có nhiều khi mình đưa ra cái thời khóa thì Thầy sợ, Thầy sợ mấy con tu nó không có chất lượng, mà không chất lượng thì nó rất là khổ, rất là khổ là vì con đường tu của mình nó sẽ không đi tới nơi, tới chốn, và cái khóa tu của Thầy nó sẽ uổng cái công, vừa là công Thầy dạy bảo, vừa là công tu tập của mấy con nữa, trong khi đem hết sức lực của mình ra tu chứ không phải là mình không tu.

Vậy thì trong thời khóa này mấy con lượng lại cái sức của mình, nếu được thì mấy con sẽ ghi vào cái thời khóa và ghi cho Thầy một thời khóa của mỗi người, mỗi giờ để Thầy nắm thời khóa đó mà Thầy biết giờ giấc của mấy con tu tập, để Thầy kiểm tra

trong khi mấy con tu tập trong cái buổi tối, buổi khuya, buổi sáng. Đều mấy con nghĩ rằng Thầy hướng dẫn mấy con là Thầy có mặt trong từng phút, từng giây, để biết rằng cái giờ giấc của mấy con tu giờ nào cho chính xác, để mà Thầy theo dõi mà giúp đỡ mấy con tu tập. Khi giờ đó mà mấy con bị hôn trầm, thùy miên thì mấy con cũng sẽ biết rằng có Thầy ở bên mấy con để trợ giúp, vì vậy cho nên mấy con phải cố gắng khắc phục mình, nếu không thì coi như mấy con tưởng là Thầy không có ở bên mấy con, rồi mấy con muốn ngủ, nghỉ như thế nào phi thời thì không đúng. **Khi mình đặt ra thời khóa rồi, nhất định chết phải giữ gìn đúng giờ để mình chiến đấu với cái si của mình, Mà tham, sân, si, là cái si rất khó không phải dễ.**

Như mấy con đã từng biết cái hôn trầm, thùy miên nó không phải một ngày, một giờ mà nó hết. Các con cứ hỏi lại thầy Chơn Thành, hôm nay Thầy tu như vậy nhưng mà nếu mà Thầy hờ ra một chút không ôm pháp thì ngay nó đập Thầy liền chứ không phải dễ. Nghĩa là nó vô một cách rất là nhanh chóng và nó làm cho chúng ta mất đi một cái thời gian như 30 phút hoặc là một giờ

không chừng, nó đánh chúng ta khiếp liên tức khắc, mà may là cảnh giác có phương pháp hẳn hoi, thế mà nó còn đánh như vậy, thì mấy con lơ mơ là bị giặc đánh ngay liền chứ không. Mà cứ tu cứ có nó ra vô, ra vô hoài thì mấy con dậm chân tại chỗ, lúc thì gục cái, rồi tỉnh, rồi tu nữa, rồi ráng, rồi lừ đừ tu gục nữa, thì như vậy mấy con tu hoài nó cũng vậy thôi. Nghĩa là làm sao tu mà hoàn toàn mình thấy rằng suốt một buổi đó không bao giờ có một hôn trầm, thùy miên bèn mảng, tức là cái si của mình nó hoàn. Và giờ khác, tới buổi khác mình tu cũng thấy không có, rồi phải tu trong bốn oai nghi, không phải đi không, đi không thấy có nhưng ngồi lại có là chưa được, còn nữa thì chừng nào tu mà ngồi không có. Mà ngồi không có lại nằm, nằm không có nữa, tỉnh bơ như vậy. Như vậy chúng ta tu bốn oai nghi mà rất tỉnh táo thì không có bóng dáng của hôn trầm, thùy miên đánh vào, thì lúc bây giờ chúng ta mới thấy rằng vô minh lậu đã ra khỏi thân tâm chúng ta.

Và hợp lại với cái pháp vô lậu chúng ta từng đã quán, từng đã tư duy quán để chúng ta diệt trừ tất cả tham, sân của chúng ta thì lúc bấy giờ cả ba cái dục lậu, hữu lậu,

vô minh lậu không còn có nữa thì bây giờ chúng ta là người chứng đạo. Có như vậy thôi, không có gì, và chứng đạo thì chớ, các con thấy rằng chúng ta đã chứng đạt được chân lý tâm thanh thân, an lạc, vô sự, lúc nào cũng bình an không có hôn trầm, thù miên, không có chướng ngại pháp gì trên thân tâm của chúng ta được, tức là Tứ Niệm Xứ. Mà tâm chúng ta đạt được như vậy, đạt được như vậy rồi thì có đủ Tứ Thần Túc, hiện tại tâm thanh tịnh như vậy tự nó có Tứ Thần Túc. Và đồng thời chúng ta thử cái lực của chúng ta được, nhập được định hay chưa thì chúng ta bắt đầu thử một điều kiện cần thiết như chúng ta bảo thân chúng ta đi trên hư không thì thấy nhấc lên đi trên hư không thì đó là chúng ta có thần lực, còn nếu chưa có thì các con đừng có nhập định, phí công, vô ích. Vì Tứ Thần Túc nó sẽ có một lượt chứ không phải có cái này trước, có cái kia trước đâu. Dục Như Ý Túc có chúng ta muốn thân nhấc lên thì thân sẽ nhấc lên, chúng ta muốn như thế nào thân chúng ta làm như thế nấy thì Định Như Ý Túc chúng ta có. Mà Định Như Ý Túc ta có thì Tuệ Như Ý Túc chúng ta có, mà Tuệ Như Ý Túc chúng ta có thì chúng ta thực hiện Tam Minh một cách dễ dàng chứ không còn khó khăn nữa.

Ví dụ như các con cha mẹ đã mất đi quá lâu, bây giờ các con có được Tam Minh thì các con dùng Túc Mạng Minh, các con dùng Thiên Nhân Minh, các con sẽ quan sát coi cha mẹ mình sinh ở đâu, nơi nào, thì các con sẽ biết rất rõ ràng và cụ thể như các con nhìn thấy Thầy và các con.

Cho nên tu, mặc dù chúng ta không phải những người luyện thần thông nhưng chúng ta có những đạo lực khi tâm thanh tịnh, chúng ta trải nghiệm được chúng ta, chúng ta biết rất rõ là chúng ta có đạo lực nhưng không vì đó mà chúng ta tham đắm. Mà chúng ta biết rằng chúng ta sẽ giải thoát hoàn toàn, chấm dứt luân hồi, không còn tái sinh nữa. Đó là chúng ta nghiệm lại chúng ta thấy khả năng của mình để mình nhập định, vì vậy mình biết tâm mình thanh tịnh hoàn toàn, chỉ còn một kiếp này mà thôi, tức là tâm thanh thản, an lạc, vô sự. Đó là chân lý của các con đã thực hiện được. Khi thực hiện được mà sống được trong chân lý đó thì như Thầy đã nói, có Tứ Thần Túc hản hồi, hoàn toàn. Kẻ nào, người nào chưa thanh tịnh được là Tứ Niệm Xứ chưa xung mãn thì chưa bao giờ có Tứ Thần Túc. Nó còn trực trặc gì thì chúng ta tiếp tục giữ tâm

mình thanh tịnh.

Như vậy hôm nay chúng ta đang tu 2 cái pháp. **Một pháp là Chánh Niệm Tĩnh Giác, nhưng pháp này chúng ta phải tu theo đặc tướng, tu theo khả năng, không được tu nhiều, nhớ kĩ KHÔNG ĐƯỢC TU NHIỀU, các con tu nhiều là các con bị ức chế và đồng thời các con bị lọt trong tướng. Còn tu vừa với sức mình, với ý thức, với đặc tướng của mình thì mình không bị ức chế, do đó mình không lọt vào tướng.** Và vì vậy cơ thể của mình tu tập không bị rối loạn, không bị căng, không bị rối loạn thần kinh, do đó càng tu càng thấy thoải mái dễ chịu và sự tu tập càng ngày càng tiến bộ rõ rệt và hôn trầm, thù miên càng lúc càng thấy ly dần và biến mất, phải nhớ kĩ. Quan trọng rất lớn đối với tâm si thì nó là phương pháp đối trị rất là tuyệt vời nhưng phải khéo léo, phải tu tập đúng, sai là không được. Cho nên Thầy thường nhắc: cho nên tu từng hơi thở, tu từng bước đi, tu từng hành động, đó là điều cần thiết để mấy con tu tập.

Bây giờ về thời khóa, Thầy xin trả lại mấy con sẽ con nương theo cái thời khóa mà ghi lại cho đúng đặc tướng của mình. Ở



đây các con thường ghi cái thời khóa quá cái thời gian, Thầy biết sức của mấy con chưa làm được trên vấn đề thời gian đó. Thí dụ như 7h tới cho đến 10h, rồi buổi khuya mấy con tu tập từ 2 giờ đến 5 giờ, rồi ban ngày từ 7 giờ ngày đến 10h30. Tất cả những cái giờ giấc mấy con phân ra Thầy e mấy con không đủ sức, mấy con nên lui lại, đừng theo thầy Chân Thành mà hãy tập theo mình. Còn thầy Chân Thành thì Thầy sẽ theo sát để Thầy giúp cho Thầy, còn những gì khó khăn để cho Thầy vượt qua để cho Thầy đạt được. Càng sớm có người tu xong thì càng đỡ Thầy biết mấy. Cho nên Thầy mong rằng mấy con cố gắng và thực hiện. Bây giờ xin mấy con trả lại thời khóa giùm Thầy.

### **NHẬN XÉT BÀI NHÂN QUẢ THẢO MỘC**

Còn cái bài mấy con viết về Định Vô Lậu, thì mấy con viết lại, có nhiều bài các con viết rất là chính xác, rất là hay, Thầy chấp nhận những bài viết rồi, mấy con đã nhận ra được, và khi mấy con viết nó không còn có những cái lỗi, là nó đưa ra nhiều góc độ của nhân quả. Cho nên có những bài thì còn phạm phải, nhưng có những bài thì đã tốt. Các con hãy làm.

Bây giờ, ở đây là cái bài của Minh Trí. Thầy có khuyên Minh Trí, con hãy siêng năng tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác để phá sạch hôn trầm, thù miên, nhớ tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác. Còn cái bài của con viết có chỗ là nhân quả nhưng mà con đã làm con để một đoạn là chuyển đổi nhân quả, tức là cái đoạn đó để sau này làm một cái bài, cái bài nhân quả chuyển đổi, để sau này lấy những cái bài đó mà chúng ta chuyển đổi nhân quả thiện ác nơi thân hành của chúng ta.

Vì vậy mà con nên làm lại cái bài nhân quả thảo mộc, nghĩa là phải nói cho rõ ràng: hạt, trái, ngọt, bùi, cay, đắng, vốn là bài học đầu tiên này. Nghĩa là nói đặc tính của nhân quả thảo mộc là phải nói ngọt, bùi, cay, đắng chứ đừng có đi qua một cái nhân quả duyên hợp, mà cũng đừng có nói nhân quả duyên tan mà cũng đừng có nói nhân quả chuyển biến. Ở đây chúng ta chưa đến cái nhân quả chuyển biến cũng như chưa nói đến nhân quả duyên tan, duyên hợp. Bởi vì chúng ta sẽ thấy cuộc đời của chúng ta sống ở trong quy luật của nhân quả thì đầu tiên chúng ta phải hiểu nhân quả thiện ác, tức là đặc tính của nhân quả nó có cái thiện, cái

ác của nó. Rồi nhân quả mà duyên hợp nó có cái duyên nó tạo những cái duyên nó mới hợp lại, nó mới thành cái nhân, cái quả, còn không có duyên thì nó không có thành. Đó là nhân quả duyên hợp. Còn chúng ta phải làm một bài riêng của nhân quả duyên hợp, rồi chúng ta khi mà nó hợp rồi nó thành hình, nó thành vật, thành mọi vật rồi thì chúng ta phải viết một cái bài nói về nhân quả duyên tan. Có tan phải có hợp, tức là có thành phải có hoại. Mà mỗi một đề tài như vậy thì chúng ta phải xoáy sâu vào để làm cho mình hiểu mà người khác người ta đọc vào người ta hiểu nhân quả rất là khoa học cụ thể, nó rõ ràng, không có mơ hồ. Đó thì những cái bài mà mấy con sẽ kế tiếp mà làm thì Thầy sẽ cho đề mục, còn những người nào làm chưa ổn thì Thầy sẽ nhắc lại để cho mấy con biết để mà làm lại.

**Như bài này của Tịnh Quang**, bài này triển khai nhân quả thảo mộc đặc tính, nhân quả duyên hợp, nhân quả chuyển đổi, tức là cái bài của con nó làm thành 3 cái bài, 3 cái bài của nhân quả gồm lại trong một cái bài của con. Ở đây Thầy muốn nói nhân quả đặc tính của thảo mộc là nó, khi mà có hạt thì nó ra cái trái, nó lên cây nó thành cái trái.

Cái trái nhiều, trái ít, rồi trái ngọt, trái đắng, trái cay, à đó là đặc tính của nhân quả. Mình nói cho rõ cái đặc tính đó đã, mình không nói gì khác hơn hết. Rồi kể đó mình sẽ học tới một cái bài khác, mình sẽ học cái nhân quả duyên hợp, rồi nhân quả duyên hợp rồi thì mình sẽ học đến nhân quả duyên tan, rồi mình tư duy nó có hợp, nó có thành, có hoại, nó có tan trong nhân quả mà. **Nghĩa là mình có sanh thì phải có diệt, chứ không thể nào không. Thì vạn vật sinh ra, rồi diệt, diệt bằng mọi cách, diệt bằng những cái không phải ngẫu nhiên đâu mà nó có cái quy luật của nó, chết hàng loạt đều là có quy luật của nhân quả.** Cho nên chúng ta phải có cái sự tư duy cho kỹ lưỡng. Như chẳng hạn bây giờ chúng ta thấy một cơn sóng thần mà giết hàng loạt người, một sự khủng bố hàng trăm ngàn người chết lớp lớp, một trận động đất để lại biết bao sự chết chóc của sự sống trên hành tinh này trong đó có loài người. Cho nên như dịch cúm gia cầm nó cũng đem lại cho người ta chết hàng loạt. Vậy thì chúng ta thấy rằng đó là cái nhân quả duyên tan, nó tan một cách cũng ghê gớm, và nó hợp cũng trùng trùng nó hợp, và nó tan nó cũng trùng trùng nó tan. Do như vậy chúng ta phải có cái sự

quan sát kỹ để thấy được quy luật của nhân quả rất là kinh khủng. Vì vậy bài hôm nay nói về đặc tính của thảo mộc, chứ không phải nói về duyên hợp, duyên tan, hoặc là chuyển đổi nhân quả. Cho nên chúng ta khi viết thì chúng ta làm chúng ta đưa ra nhiều cái góc độ của nhân quả trong cái nhân quả của thảo mộc. Cho nên ở đây Thầy muốn các con xoáy lại một cái đề tài cho nó đúng làm cho chúng ta hiểu như thật, biết như thật, cụ thể như thật, qua cái sự diễn biến của nhân quả. Đây là bài của Tịnh Quang.

**Bài của Thiện Thảo:** Con hãy làm lại bài này một lần nữa, chỉ nói đặc tính của nhân quả thảo mộc mà thôi. Cái bài của con viết phải nói là nó có nhiều chỗ con nói chưa hết.

**Của Phước Tồn:** Bài này đã triển khai nhiều loại nhân quả thảo mộc, nhân quả tính chất, nhân quả duyên hợp, nhân quả chuyển đổi. Vậy con hãy làm lại nhân quả tính chất chỉ duy nhất đừng ghép nhân quả khác vào. Đó là cái lời phê của Thầy để con biết con làm lại. **Vì chúng ta làm cái bài này rồi, nếu đúng chúng ta còn nhắm đi, nhắm lại nhiều lần, nhiều lần để chúng ta thấm nhuần được lý nhân quả.** Với đôi

mắt của chúng ta, hiện giờ Chánh kiến là chúng ta thấy mọi sự, mọi việc, tất cả mọi hoàn cảnh xảy đến cho chúng ta trước mắt thì đều được gọi là chánh kiến thì phải thấy nó là nhân quả. Cho nên Thầy có viết một đoạn để nhắc nhở, khuyên lớn mọi người: *“đừng thấy mọi người đúng, sai, phải, trái mà hãy thấy nhân quả thiện ác”*. Cái lời nói ngắn gọn nhưng nó đầy đủ. **Nhưng muốn thấy nhân quả thiện ác thì chúng ta phải có sự tư duy, suy nghĩ về nhân quả để thấy nó như thật, nó không có còn che đây, ngăn che trong lòng chúng ta nữa, mà thấy như thật thì nó mới có giải quyết được tâm dục lậu, hữu lậu của chúng ta.** Còn nếu thấy mà không đúng thì tâm dục lậu, hữu lậu chúng ta sẽ bao giờ nó cũng sẽ còn mà không có diệt được.

**Minh Nhân** đề tài nhân quả thảo một triển khai như thế này tạm đủ, con hãy tiếp tục làm bài kế: nhân quả thảo một duyên hợp. Minh Nhân con hãy làm bài kế. Tức là bài này con có thể nhắm đi, nhắm lại và tiếp tục bài nhân quả thảo một duyên hợp, rồi Thầy sẽ cho bài kế nữa khi mà duyên hợp xong thì Thầy sẽ cho con bài kế nữa là duyên tan. Nhân quả thảo một, bài này

thì con hãy đọc lại cho thấm nhuần và nó còn thiếu một chút ít đặc tướng nào thì thêm vào. Khi đọc lại cho nó thấm nhuần, mình sẽ xét lại, nếu mà nó còn thiếu một cái đặc tướng nào trong cái bài nhân quả đặc tướng này thì con sẽ thêm vào cho nó được đầy đủ hơn.

**Đây là cái bài của thầy Chân Thành,** nó tạm là đủ rồi, nhưng đọc đi đọc lại chúng ta còn thấy những đặc tướng nào mà trong đầu chúng ta còn chưa thấy nó hoàn chỉnh thì chúng ta hãy thêm cho nó đầy đủ. Khi mấy con viết cái bài này thì mấy con chép lại, mấy con sẽ chép lại nhiều lần, chép lại cho nó hẵn hoi, đàng hoàng để con lưu lại, lưu lại để mỗi khi chúng ta đọc, chúng ta thấm nhuần, thấm nhuần cái lý nhân quả, coi nó còn thiếu cái chỗ nào. Trong cái thời gian, ví dụ bây giờ các con học, nhưng một tháng sau, hai tháng sau, các con đọc thì các con thấy nó còn thiếu, chưa phải các con hết và như vậy các con bổ sung thêm cái bài của mình để cho khi đó các con có cái nhìn của nhân quả, thấu suốt không còn một sự sơ sót, và sự thấu suốt không còn sơ sót các con thấy cái tri kiến các con ghê gớm lắm, nó soi vào một cái vật gì là không có,

cái vật đó không chạy ra khỏi con mắt nhân quả của nó đâu. Cho nên nó thấu rõ, mà nó thấu rõ thì không bao giờ những cái pháp đó tác động được vào được tâm hết, bởi vì nó thấy quá cụ thể nhân quả. Cho nên mấy con đừng có nghĩ rằng cái bài này mấy con viết thì mấy con sẽ ném bỏ.

Khi mấy con hoàn thành được cái bài mà luận về nhân quả rồi, nó là cái vật quý báu nhất của bài học và cũng là kỉ niệm của cái lớp này cho cuộc đời của mấy con. Để sau này nếu mà điều kiện có những người nào học hay hoặc là trong gia đình mình học thì họ sẽ nương vào cái bài đầu tiên của mình viết và họ dựa vào đó họ triển khai tri kiến nhân quả của họ nó dễ dàng hơn. Bởi vì các con biết rằng Thầy đưa ra trong hiện giờ để cho mấy con tự triển khai tri kiến của mình, chứ nếu mà có được cái bài mà đã viết sẵn về nhân quả thì Thầy sẽ cho mấy con đọc thì mấy con không có còn lăn dặt vào cái chỗ mà viết nhân quả nó lộn xộn. Đưa ra đề tài nó quá mông lung. Ví dụ như nhân quả thảo mộc thì không biết đưa nó vào cái chỗ nào. Cho nên Thầy quên cho đề tài mấy con là đặc tính của thảo mộc, nhân quả thảo mộc, nhân quả đặc tính thảo mộc, thì cái đặc tính



thì mấy con sẽ biết nó ở trong cái chỗ nào mà viết. Còn nói nhân quả thảo mộc thì nó là duyên hợp, duyên tan, rồi đặc tính, rồi chuyển biến nhân quả của nó nữa. Nó nhiều quá làm cho mấy con đưa ra một cái bài thì cái nào nó cũng có nói nhưng mà nó không sâu. Cho nên bây giờ biết rồi thì bây giờ mấy con làm lại nó sẽ tốt hơn, và đồng thời đưa cái đề tài nó không có mung lung quá. Thầy đưa cái đề tài nó quá mung lung. Nhưng mà Thầy nghĩ rằng nó là cái đặc tướng nhưng mà mấy con không hiểu, rồi mấy con đưa ra. Nhưng mà tại cái đề tài quá cô đọng, thành ra trong nhân quả thảo mộc nó có nhiều góc độ mà mình đưa như vậy thì người ta sẽ làm cái bài nó như vậy chứ không phải gì.

Cũng là cái lỗi của Thầy, vì đưa cái đề tài nó quá cô đọng, nó không có rõ ràng lắm. Vậy cho nên nếu mà đưa cái đề tài mà nó cụ thể hơn thì chắc mấy con không làm, vì vậy mà suy tư về cái vấn đề, đề tài đó. Đây là cái phần của Thầy Chân Thành.

Thiện Trí con hãy làm lại bài tiếp nhân quả thảo mộc tính chất, trạng thái của nó. Bài của con, con hãy làm lại một cái bài khác để nói về tính chất của nhân quả mà thôi.

Về cái bài của Phụng thì con hãy tiếp tục làm bài nhân quả duyên hợp, nhân quả thảo mộc duyên hợp. Nhân quả thảo mộc đặc tính của nó ngọt, bùi, cay, đắng thì con triển khai như cái bài này nó cũng tạm đủ. Rồi con lặp đi, lặp lại coi nó còn thiếu gì thì con thêm về cái đặc tính đó nữa, còn không thì cái bài này tạm đủ cho cái bài đặc tính của nó rồi. Thì con sẽ tiếp tục. Kì sau con sẽ tiếp tục, con viết cho Thầy cái bài nhân quả thảo mộc duyên hợp, đó là kì sau. Người nào chưa làm xong thì bắt đầu làm lại, còn người nào đã làm xong thì cho cái bài khác để mấy con tiếp tục trên cái Định Vô Lậu, tư duy quán xét về nhân quả.

Còn Thanh Quang thì con hãy triển khai rộng về nhân quả duyên hợp. Bài luận nhân quả thảo mộc đã triển khai được đặc tính, nghĩa là cái bài này con nộp cho Thầy cái đặc tính con đã triển khai được, duyên hợp và chuyển đổi nhân quả. Thì trong cái sự duyên hợp, chuyển đổi nhân quả trong bài này cũng có nhưng nó chưa đủ. Như vậy hiện giờ thì tiếp tục con sẽ nộp cho Thầy cái bài triển khai rộng nhân quả thảo mộc duyên hợp. Bây giờ làm cái bài mới là duyên hợp, rồi mai mốt Thầy sẽ cho cái bài duyên

tan.

Với đặc tính của con qua cái sự trình bày, trong cái tập của con Chân Tịnh, qua sự quan sát, quán xét thì với đặc tính của con, từ lâu đã có sự tu tập với Thầy. Cho nên hôm nay xét lại đặc tướng của con thì con nên tu tập Tứ Niệm Xứ. Nếu ác pháp nào tác động và thân, thọ, tâm và pháp thì con dùng pháp Như lý tác ý mà quét ra khỏi bốn chỗ: thân, thọ, tâm, pháp của con để thân, thọ, tâm, pháp con được bình an, thanh thản và vô sự. Hãy bảo vệ Tứ Niệm Xứ tức là hộ trì chân lý. Nếu có hôn trầm, thùy miên thì nên đi kinh hành nhưng vẫn giữ tâm bất động chứ không, chứ không tập trung ức chế tâm mình vào bước đi mà giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự. Con nhớ những điều mà Thầy dạy khi có hôn trầm, thùy miên thì nên đi kinh hành tập trong những buổi khuya nhưng vẫn giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự của mình. **Đó là điều giữ tâm. Có nghĩa là để tự nhiên tâm thanh thản, an lạc, vô sự chứ không khéo hiểu hai chữ giữ tâm thì lại là ức chế, cố gắng để giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự thì cũng lại bị ức chế vì nó không đúng pháp Tứ Niệm Xứ.**

*Nhớ kĩ, Tứ Niệm Xứ tu không khó*

**nhưng khó ở chỗ không biết thì chúng ta sẽ bị ức chế tâm, ức chế tâm.** Để tự nhiên tâm bất động, tâm bất động thì thanh thản, an lạc, vô sự chứ không phải là giữ tâm thanh thản, mà để chỗ tâm bất động là nó sẽ thanh thản, an lạc, vô sự. Nhớ như vậy thì con sẽ tu tập và đồng thời Định Vô Lậu thì con cũng phải cố gắng vì đó là triển khai tri kiến của mình về pháp môn Định Vô Lậu, để làm chúng ta có sự hiểu biết. Bởi vì trong đạo Phật lấy cái sự hiểu biết của chúng ta mà làm cái hàng rào kiên cố để bảo vệ thân, thọ, tâm của chúng ta. Cho nên tri kiến giải thoát là một sự hiểu biết rất cần thiết. Nó không phải là trí tuệ, bởi vì chúng ta chưa có định thì làm sao gọi là chúng ta trí tuệ được. Vì vậy đó gọi là tri kiến, nhờ tri kiến mà chúng ta sống đúng đời sống đức hạnh, giới luật không vi phạm. Có hiểu biết thì giới luật nó mới thanh tịnh, mà không hiểu biết thì giới luật không thanh tịnh. Nhưng giới luật làm cho tri kiến của chúng ta thanh tịnh, mà tri kiến làm cho giới luật thanh tịnh. Như lời đức Phật nói: **tri kiến ở đâu thì giới luật ở đó, giới luật ở đâu thì tri kiến ở đó, tri kiến làm thanh tịnh giới luật, giới luật làm thanh tịnh tri kiến.**

**Chúng ta tu tập mọi pháp môn không rời khỏi giới luật, mà không rời khỏi giới luật thì không rời khỏi tri kiến, nghĩa là không được diệt tri kiến, không được diệt tri kiến, tri kiến của chúng ta phải hoàn toàn triển khai hoạt động rất là tinh vi và sâu sắc chứ không được làm cho chúng ta vô phân biệt, điều đó là điều không đúng của đạo Phật. Cho nên đối với Thiên tông mà chẳng phân biệt, vô phân biệt thì điều Thiên tông nghĩ cho nên nó không đúng đường lối của đạo Phật. Chớ Đức Phật dạy chúng ta lấy tri kiến mà triển khai. Cho nên pháp như lý tác ý là đầu tiên của cơ sở, để chúng ta có những phương pháp mà diệt, ngăn các ác pháp là nhờ tri kiến của chúng ta hiểu biết cái thiện, cái ác và pháp Như lý tác ý kèm theo để mà ngăn diệt các ác pháp không cho chúng tác động vào thân, tâm chúng ta để đem lại sự bình an, sự giải thoát cho mọi người. Phải cố gắng tu tập Tứ Niệm Xứ và tu tập Định Vô Lậu tức là tri kiến giải thoát.**

Bài này của bác Phước con nên viết lại, viết một bài nhân quả thảo mộc duyên hợp, con nên viết cái bài nhân quả thảo mộc duyên hợp, tùy theo khả năng của con mà

con viết để con hiểu cái sự hiểu biết của con nói về duyên hợp của thảo mộc. Bài này tạm đủ để cho con hiểu về đặc tính của nhân quả, tạm đủ cái sức hiểu biết của con về đặc tính của nó. Cho nên con tiếp tục viết bài nhân quả thảo mộc duyên hợp.

Chân Thành, một bài nữa của Chân Thành, bài chuyển đổi nhân quả thảo mộc này phải đọc kỹ và viết lại để thấm nhuần. Nghĩa là con đã viết về nhân quả thảo mộc chuyển đổi. Hôm nay Thầy khuyên con hãy đọc kỹ lại cho thấm nhuần và có thể thiếu khuyết những gì mà chưa chuyển đổi được nhân quả của thảo mộc thì hãy thêm vào, như những cái gì cần thiết mà con thấy chưa có hết. Thí dụ như trong một cái củ, thì nó có cái nhân và cái quả của một cái củ. Cho nên từ cái củ có thể lên cái dây, rồi từ cái củ ở trong cái củ đó là cái quả. Cho nên có những cái nhân quả chuyển đổi một cách rất phi thường mà chúng ta cứ nghĩ rằng có nhân quả chỉ có thiện ác không, mà nhân quả còn có sự thay đổi, mà nhân quả còn có sự vi diệu. Như trong nhân có quả, trong quả có nhân. Như ngày từ cái củ mà đã có nhân, cũng một cái củ mà đã có nhân có quả ngay liền mà không có tách rời quả và

nhân ra. Nó hợp nhau thành nhân và quả, nó thành một cái khối, nó không thể tách rời ra.

Cũng như có cái loại cây, thí dụ như cây tre thì các con thấy cây măng nó với cái cây tre nó gắn liền nhau, nó không thấy cái quả và cái nhân của nó, nó không có thấy rời ra mà nó thấy chung nhau. Cho nên chúng ta thấy nhân quả rất là vi diệu, nó cấu tạo rất là tuyệt vời. **Cho nên có cái thì chúng ta thấy cái hạt khác mà cái quả nó khác, nhưng mà trong quả thì có hạt mà trong hạt thì có quả. Còn có cái thì nó kết hợp lại, ngay từ ở trong cái cây nó đã có cái quả ở trong đó rồi, cũng như ngay từ trong cái củ thì nó là cái quả, mà ngay trong đó là nó có cái nhân, mà cái nhân không tìm ra cái nhân mà chính nó nằm ở trong đó.** Chúng ta thấy nó cụ thể, nó rõ ràng. Cũng như ngay từ cái dây mà chúng ta thấy nó có cái hạt của nó rồi, mà từ cái dây đó nó lại ra những cái củ thì đó là cái quả. Cái sự duyên hợp của nhân quả rất là vi diệu, mọi cách, mọi sự sinh diệt của nó, mọi cái sự duyên hợp tạo sanh ra. Tức là cái duyên hợp để mà sinh khởi ra, nó nhiều cái hình thức của nhân quả. Vì vậy mà chúng ta phải nói hết

cái điều này để sau khi chúng ta nói đến con người nó còn vi diệu hơn nhiều cách nữa.

Cho nên đừng nghĩ là con người chỉ có một cái con đường sanh ra chỉ có thai sanh là sanh ra con người, không phải đâu, vì cái con người thai sanh là nó tiện nhất, dễ nhận ra nhất, còn tất cả những cái sự sanh khác chúng ta đừng thấy rằng nó không có, nhưng mà nó vẫn có. Thí dụ cái về thảo mộc, chúng ta thấy rõ ràng là từ một cái hạt nó lên một cái cây, rồi không có hạt mà nó vẫn lên cây được, thì các con thấy nó đâu phải là chỉ có một cái chỗ cái hạt, cái nhân đó mà nó ra được cái cây đâu, mà nó còn có những cách thức khác nữa. Cho nên cái sự sanh của nó nó có nhiều góc độ sanh, có nhiều góc độ sanh, duyên hợp nó có nhiều góc độ, nó đủ duyên nó hợp lại, mà ngay cái môi trường đó nó phải hợp như vậy, nó sanh ra cái loài đó, thì cái loài đó phải sanh như vậy. Cho nên nó không ngoài cái chỗ mà cái hạt và cái trái, mà cái hạt của nó không phải là cái hạt mà là cái sợi dây hoặc là cái củ, nó cũng là điều kiện cho chúng ta suy tư về nhân quả để chúng ta thông suốt được nhân quả. Do đó cái bài mà viết về nhân quả duyên hợp.



## 011-(LCK-05B)

- \* Nhận Xét Bài Làm
- \* Tư Duy Nhân Quả Thảo Mộc
- \* Sách Tấn



### NHẬN XÉT BÀI LÀM NHÂN QUẢ THẢO MỘC

Do đó cái bài mà viết về nhân quả duyên hợp thì chúng ta sẽ thấy rõ về vấn đề duyên hợp của nó để tạo thành sanh diệt của vạn vật. Cho nên bài này là bài chuyển đổi nhân quả, chuyển đổi nhân quả tức là chuyển đổi những cái tự chúng ta làm, tự nó nó làm nó sẽ chuyển đổi sự sanh diệt của nó, nó làm cho nó tốt hơn hoặc nó làm cho nó xấu hơn, tệ hơn đó là sự chuyển đổi của nhân quả. Cũng như mình đang sống trong một gia đình thiện mà mình tham lam, trộm cắp, từ đó cái thiện đó nó sẽ bị chuyển đổi đi, nó thành cái gia đình ác. Đó là những cái điều kiện mà chúng ta sẽ thấy được nhân

quả thiện ác của nó, từ xấu nó đến tốt, từ tốt nó đến xấu. Cho nên Đức Phật nói “*pháp trắng, pháp đen*”. Mình từ nhân quả mình sanh ra trong pháp đen tức là sống ở trong gia đình xấu, ác nhưng mà mình lại sống tốt, sống đúng giới luật, sống đúng đạo đức thì từ đó nó sẽ trở thành thánh. Thì đây là cái nhân quả chuyển đổi, thì cái bài nhân quả chuyển đổi này các con còn nhiều lắm, nói nhiều lắm nhưng ở đây nó cô đọng ở trong cái nhân quả thảo mộc mà thôi.

**Bài của Giác Điền:** Nhân quả thảo mộc con nên viết lại bài này một lần nữa để thẩm nhuần, nhớ đọc đi, đọc lại bài này cho thẩm nhuần nhân quả thảo mộc. Nghĩa là con tạm thời con viết bài này có những ý cũng rất đúng của nó, cho nên vì vậy phải đọc lại và thấy nó còn cái chỗ nào mà không đúng thì con sẽ bỏ cái chỗ đó để sau này có một cái bài, một cái bài nói về nhân quả rất đúng.

Nói về nhân quả đặc tính thảo mộc thì con sẽ nói ngay cái đề tài đó, rồi kể đó, sau đó thì con sẽ viết cái bài nhân quả duyên hợp, do đó con sẽ làm cái bài duyên hợp. Còn ở đây Thầy khuyên con nên viết lại cái bài này một lần nữa để thẩm nhuần, để

thấm nhuần cái lý của nhân quả, Bài này tuy rằng có đúng nhưng viết lại để chúng ta thấm nhuần và viết lại để có thêm những đặc tính của nó nhiều hơn, để nói rõ hơn thì nó lại càng giúp cho chúng ta thấm nhuần được lý nhân quả.

Vô đầu thì con Minh Thiên thì con lại vô đầu con lại, thường thường thì mình viết vô đầu thì mình giới thiệu cái đề tài của mình, giới thiệu và mình hay đặt một câu hỏi làm cho người ta chú ý vào đó để mình triển khai thân bài của cái bài của mình thì làm cho người ta càng theo dõi người ta càng hiểu rõ ràng. Cho nên ở đây vô đầu thì con lại giới thiệu bằng cái nhân quả duyên hợp thành ra nó mất đi cái đặc tính của nó. Cho nên con nên viết lại cái bài này, con nên làm lại cái bài nhân quả thảo mộc đặc tính của nó, nên xác định rõ cây nào cho quả nấy. Con cố gắng làm, tuy rằng mình làm theo sự hiểu biết của mình, nó gọn nhẹ nó cũng đủ, nghĩa nói được cái đặc tính của cái nhân quả của nó. Nhân quả tức là hạt, trái của nó là đủ rồi, không cần nói gì nhiều. Do vì vậy mà những chỗ nào Thầy gạch, Thầy để nhân quả duyên hợp thì nó để cho cái bài khác chứ không phải bài này. Vậy mà con

hãy cố gắng làm lại, càng làm lại thì mấy con lại thắm nhuần về nhân quả chứ không có gì. Đừng có mặc cảm, đừng có nghĩ rằng tôi làm không được. Bởi vì buộc lòng mình có sự hiểu biết, con người mình có sự hiểu biết, thì cái này nó không phải ở đây là văn chương, không phải cần các con viết hay mà chỉ cần các con viết đúng, viết đúng cái đặc tướng của nhân quả, để cho con nói đến nhân quả thì con biết đây là cái đặc tính của nó: nó thiện ác đây, cái này nó ngọt, béo, cay đắng đây thì mình biết liền cái đặc tính nó rồi, chứ còn mình nói mung lung thì không biết nhân quả nó nằm ở chỗ nào. Thấy cái đối tượng kia, thấy các pháp kia tác động vào mình mà không biết, nó cũng biết nhân quả mà chung chung, mà chung chung thì các con không hóa giải được nó, không có chuyển đổi được nó, thì nó làm cho tâm mấy con bị động đi, cho nên nó không giải quyết được.

Bài này của Nguyên Tịnh con viết nó lộn vào nhân quả con người. Nghĩa là bây giờ chúng ta chưa nói đến nhân quả con người nhưng mà con đã viết về nhân quả con người. Ở đây con chỉ nối tiếp để nhắc nhở vậy thôi, để nhận ra cho mình biết nhân

quả để mình tránh nhưng mà chưa tới cái bài đó. Tương tự như vậy theo nghĩa bóng thì hai chữ nhân quả còn có nghĩa là hành động thiện, ác, hành động nào sẽ chịu nhận hậu quả nấy. Tức là một cái câu ngắn nhưng mà cái câu nối tiếp từ cái nhân quả của thảo mộc đến nhân quả con người, nhưng mà ở đây chúng ta chưa phải mở cái dòng nối tiếp mà chúng ta chỉ xác định được nhân quả để cho thấy nhân nào quả nấy và đặc tính của nó là ngọt, bùi, cay, đắng. Để chúng ta biết rằng nhân quả là một sự thật chứ không phải nói một cách mơ hồ. Do như vậy cái sự học hỏi của chúng ta nó đi vào một cái sự thật để chúng ta hiểu biết như thật.

Như Đức Phật đã dạy: Phải thấy Khổ như thật, Tập như thật, phải thấy Đạo Đế như thật, đó là chúng ta thấy Đạo Đế như thật, tức là như thật bốn cái chân lý mà phải thấy như thật. Còn bây giờ chúng ta hiểu cái đó là nói đúng rồi, nó rõ rồi nhưng mà chưa như thật. Vì vậy mà đức Phật nói khi một người tu chứng người ta thấy Tứ Diệu Đế, tức là như thật. Nghĩa là thấy Khổ như thật, rồi thấy Tập như thật, rồi thấy Diệt như thật, rồi thấy Đạo như thật. Cho nên Đạo Đế mà như thật thì Thầy triển khai nó như thật, thì

bây giờ các con mới hiểu rằng đó là chương trình giáo dục, đào tạo nó mới như thật, chứ còn nếu mà chúng ta giải thích một cách chữ nghĩa của nó thì nó đâu có như thật được, nó thành một cái bài pháp để hiểu nghĩa chơi chứ nó không như thật. Còn ở đây mấy con thấy ngồi đây mà học với Thầy, từ cái bài luận như thế này đưa vào cái cái Định Vô Lậu để mấy con tư duy, suy nghĩ mà viết ra những cái bài này. Đây là chương trình giáo dục, đào tạo thật sự của Đạo Phật chứ không phải là cái bài học sơ sơ mà gọi là như thật. Đây là như thật, bởi vì Đạo Đế là như thật, là cái chân lý như thật, mà sao từ lâu tới giờ người ta không dạy mình như thật mà người ta cứ giảng cho mình bằng như vậy, bằng như khác thì làm sao mà như thật.

### **TƯ DUY NHÂN QUẢ THẢO MỘC**

Chơn Tịnh con viết, thì nhân quả con người con viết rất nhiều, rồi con lại đưa vào cái chuyển đổi nhân quả, xác định nhân quả thực vật và con người. Cho nên cuối cùng thì con kết luận của nó thì con xác định giữa nhân quả thực vật và nhân quả con người, cho nên cái bài con nên làm lại, làm lại để xoáy vào cái nhân quả đặc tính của thảo mộc

thì mới đúng. Con viết về cái nhân quả con người ở trong cái bài nhân quả thảo mộc thì nó lạc đề, mọi người lưu ý. Nghĩa là con kết luận, con làm sao con nhấn mạnh để cho người ta chú ý được cái nhân quả là như thật và làm cho mọi người, người ta lưu ý đến cái nhân quả. Để khi mà kết luận người ta thấy nhân quả như thật, như khoa học, không hề có sai sót một cái nào nữa. Ở đây kết luận của con thì nó lại lặp lại cái đặc tính của nó. Cho nên nó không đúng. Bây giờ con phải sửa lại cái câu kết luận của nhân quả là xác định cho người ta biết là tôi đã nói hạt nào thì trái nấy: đắng, cay, ngọt, bùi của nó tôi nói rất rõ ràng. Vì vậy đó là cái sự thật của nhân quả, nó rõ ràng.

Ở đây là chỉ cho nhân quả thảo mộc để cho mấy người thấy hạt, trái của nó. Một hạt có nhiều trái, một trái có nhiều hạt. Do đó mỗi cái có đặc tính của nó, đắng, cay, ngọt, bùi tôi chỉ nói vậy và kết luận cho mấy người biết rằng đây là nhân quả sự thật chứ không có mơ hồ, không có dối gạt ai hết.

Đó, là con xác định như vậy để con lưu ý đến nhân quả, để khi mà chuyển qua một cái bài khác thì nhờ những cái điều kiện mà

xác định, quyết định này làm cho người ta thấy từng phần của nhân quả, từng mảnh của nhân quả mà chúng ta diễn tả ra làm cho người khác người ta thấy rõ ràng không còn sai nữa, người ta chấp nhận rằng phải có nhân quả. Cho nên tới chừng mà con nói duyên sanh và duyên hợp thì người ta phải chấp nhận chứ người ta không cãi được. Bởi vì cái duyên sanh của nó con thấy một nhân mà có nhiều quả chứ không phải một hành động tôi làm ác mà tôi chỉ có một quả đau, mà một hành động đó coi chừng tôi phải trả nhiều quả.

Thí dụ, như một hành động ăn trộm, ăn cắp thì tôi phải trả biết bao nhiêu khi người ta đánh tôi? Người ta đâu có đánh tôi một cây đầu, mà người ta còn chửi mắng, còn đập tôi nữa, đó là cái quả tôi trả nhiều chứ. Cho nên một cây, một cái hành động tôi ăn trộm, ăn cắp, mà cái hành động có một, mà trái lại tôi phải trả những cái quả, đó là những cái quả. Trong những cái quả lại có những cái nhân để nó tiếp tục nó sanh ra nữa, nó sanh ra cái quả, quả xấu nữa chứ không phải quả tốt, đó là cái quả ác.

Cho nên vì vậy mà lấy cái nhân quả



thảo mộc mà chúng ta xác định được hành động trộm cắp thì chúng ta sẽ thọ lấy những cái quả. Nghĩa là tới chừng mà chúng ta thọ lấy cái quả đâu phải là công an nó bắt chúng ta nó đánh một cây đâu, nó đập, nó đá, nó hành hạ chúng ta, nó treo lên, nó đủ mọi cách, nó đổ nước làm cho chúng ta phải khai ra cho hết, coi mấy thằng ăn trộm, ăn cắp chứ đâu phải để chúng ta ngồi yên như chúng ta đâu. Đó là một cái hành động của chúng ta mà nó phải trả ra bao nhiêu quả đó không?

Chúng ta phải thấy được đó là một hạt, một cái nhân mà nó trả biết bao nhiêu quả không? Rồi từng những hành động mà bị đánh đòn, bị đập ở trong đó là cái quả gì? Nhưng mà cái đánh đòn, bị đập ở trong đó thì nó cái hạt ở trong đó nữa. Nghĩa là nó tiếp tục cái đặc tướng của nó, nó sẽ biết bao nhiêu, khi mà cái hành động đó nó sẽ sanh ra biết bao nhiêu con người nữa đó không? Con người nằm trong đó để thọ lấy cái quả khổ kế tiếp nó không.

Cho nên chúng ta chúng đừng nghĩ rằng một cái hành động của chúng ta nó chỉ bị có một cái quả đâu, mà trong những cái quả bị

đòn, (bọng) đó, cái quả thọt cái khổ đó, nó lại còn có cái hạt của nó ở trong đó nữa, chứ không phải khi không đến đó nó chấm dứt. Cho nên chúng ta phải biết được nỗi khổ đó thì chúng ta cần phải chấm dứt.

Cho nên khi nói đến duyên hợp thì chúng ta mới nói nó hợp trùng trùng, mà đến duyên tan thì nó chết hàng loạt, hàng loạt. Tại sao? Bây giờ sống thần mà chết hàng loạt, mà tại sao dịch gia cầm lại chết hàng loạt, hàng triệu người. Đó là rõ ràng duyên tan, duyên hợp của nhân quả chứ làm gì mà chúng ta tránh khỏi, đó là cái hành động do con người làm ác. Ăn thịt gà, vịt cho nhiều thì bây giờ phải nằm loạt xuống chết chứ sao. Đó là cái lẽ đương nhiên chứ làm sao chạy khỏi.

Thí dụ như chúng ta tạo ác thì chúng ta sao tránh khỏi những điều đó. Cho nên chúng ta làm những bài luận nhân quả này để chúng ta thấy hiện tượng của vũ trụ, hiện tượng sự sanh, diệt của nhân quả ở trên môi trường sống của hành tinh chúng ta, chúng ta thấy nó không sai một chút nào hết. Vì vậy mà làm cho chúng ta thấy như vậy, rõ như vậy, chúng ta mới biết rằng chúng ta là

những vật đang bị chi phối trong quy luật của nhân quả, chúng ta phải mau mau ra khỏi chứ không còn tha thiết gì ở trong này nữa.

Khi chúng ta học xong cái bài nhân quả, tư duy xong thì chúng ta chẳng còn ham muốn ở trong cuộc sống này để mà ham muốn cuộc sống nữa, chúng ta tìm mọi cách để chúng ta ra. Mà tìm mọi cách chúng ta ra thì chúng ta bằng con đường nào? Chỉ duy nhất có con đường Bát Chánh Đạo mà ra khỏi thôi chứ hoàn toàn ngoài Bát Chánh Đạo thì không có con đường nào chúng ta ra khỏi quy luật của nhân quả, đó là một xác định hùng hồn của đạo Phật.

Duy nhất chỉ có Bát Chánh Đạo mới có bốn hạng sa môn. Hạng sa môn không có nghĩa là Đức Phật muốn nói bốn hạng sa môn do Bát Chánh Đạo đó là: cư sĩ nam, cư sĩ nữ, tăng và ni. Đó là bốn hạng sa môn của đạo Phật, bốn giới đệ tử của Đạo Phật là bốn hạng sa môn. Chúng ta phải hiểu như vậy chúng ta mới thấy con đường của đạo Phật dẫn dắt chúng ta từ nam, nữ cho đến những người tu sĩ đều được đi vào con đường giải thoát hoàn toàn chỉ duy nhất có Bát Chánh

Đạo.

Cái bài của Pháp Châu, con làm cái bài của con về nhân quả thảo mộc duyên tan hợp, trong đó có tan, hợp. Con hãy làm lại cái bài của con. rồi nhân quả thiện, ác con có nhắc đến nhân quả thiện, ác, rồi nhân quả duyên hợp, rồi nhân quả duyên tan. Ở trong cái bài của con thì nó có rất nhiều, mỗi đoạn thì nó có nhắc đến duyên hợp, mỗi đoạn thì nó có nhắc đến duyên tan, rồi cái nhân quả thiện ác của con người thì con cũng nhắc đến. **Cho nên con hãy làm lại cái bài nhân quả đặc tính thảo mộc nghĩa là : ngọt, bùi, cay, đắng của nó thôi chứ đừng nói gì nhiều, chỉ vài ba chữ thì cũng đủ rồi. Con chỉ nói cái hạt nào thì ra trái này, và một hạt có nhiều trái và một trái có nhiều hạt và mỗi đặc tính của mỗi loại trái có trái ngọt, trái đắng, trái cay, trái bùi thì con chỉ viết như vậy là đủ rồi, không cần gì viết nhiều. Nghĩa là mình viết ngắn gọn là nói để người ta dễ hiểu như vậy đủ rồi, không cần viết nhiều.** Người nào có khả năng viết nhiều thì chúng ta luận để mà chúng ta càng thấu suốt, người nào không đủ khả năng thì chúng ta viết gọn, ngắn như Thầy vừa nói để chúng ta đọc đi, đọc

lại những cái điều đó chúng ta thấm nhuần được cái đặc tính của nhân quả thiện ác của nó cụ thể, rõ ràng.

Còn Tịnh Đức con viết cái bài này là quán nhân quả thảo mộc chuyển đổi, con hãy làm lại bài nhân quả duyên hợp, thường thường là trong những đoạn của con là nhân quả chuyển đổi hết mà không có nhân quả đặc tính của nó. Con làm lại cái bài này một lần nữa là sau này cái bài này để làm cho cái bài nhân quả chuyển đổi thì mới đúng. Và nhớ là làm cái bài nào mấy con cũng kết luận để nhắc nhở, kết luận của mình đây là nhắc nhở cái nhân quả để làm cho người ta chú ý về nhân quả. Nghĩa là cuối cùng kết luận thì chúng ta cứ nhắc nhở về nhân quả, nhắc nhở mình và cũng là nhắc nhở của mọi người.

Còn Pháp Ngộ con viết bài này nói lên được nhân quả duyên sanh, **tức là duyên hợp của nó, nó sanh ra thì con giới thiệu cái phần đầu vào cái nhân quả duyên sanh này thì con thiếu cái sự giới thiệu gây chú ý, tức là mình giới thiệu, mình nói một câu rồi mình đặt câu hỏi để rồi mình vào đề, câu hỏi đó làm cho người ta chú ý.**

**Nhờ mình câu hỏi đó, rồi mình mới trả lời câu hỏi đó. Thì mình gây cái câu hỏi, mình vào đề mình gây cho người ta một cái câu hỏi để người ta chú ý mà chính câu hỏi mà dựa vào câu hỏi đó mà mình mới vào đề để cho mình trả lời những cái điều kiện để cho người ta hiểu.**

Thường thường viết bài mà để làm cho người ta chú ý mình thì thường thường mình hay đặt câu hỏi, mình cho cái đề tài đó rồi mình đặt câu hỏi để cho mình chú ý. Vừa dựa vào câu hỏi đó mình trả lời, mà để cho người khác người ta đọc bài, người ta nghe câu hỏi đó thì làm cho người ta phải xoay cái sự hiểu biết của người ta vào cái đề tài đó. Và khi mình giải thích ra thì họ thấy ờ quá hay rồi, quá đúng sự thật, không còn sai nữa. Các con hiểu đó là cách thức mình gọi cái tâm lý của con người, còn nếu mình viết bài mà mình không gọi được tâm lý con người thì người ta thấy như mình suông suông người ta không cần chú ý lắm, người ta đọc tới đâu, hiểu tới đó thôi không cần chú ý. Nhưng mà khi mình đặt câu hỏi người ta giật mình, người ta phải chú ý ngay cái đề tài, cho nên ở đây cái bài này có thiếu sự giới thiệu vào đề của cái bài, thiếu sự giới

thiệt thôi. Còn cái bài của con viết là nhân quả duyên sanh, tức là các duyên nó hợp nó sanh ra thì cái bài này kết luận thiếu xác định nhân quả, ở cái bài này con thiếu kết luận của nó thôi chứ không có gì.

Còn Thanh Trí thì chắc là chưa vô, Thanh Trí thì chưa vô.

**Thiện Thảo vào đề con hãy làm lại bài này, bắt đầu giới thiệu nhân quả gây sự chú ý, tức là con phải vào đề bằng một câu hỏi, đặt một câu hỏi để làm cho người ta chú ý. Giải đề con nói nhiều loại nhân và quả và nhiều loại quả để so sánh. Tức là con nói các loại hạt: hạt xoài, hạt ớt, hạt mận, hạt bưởi, hạt cam, hạt quýt, con nói nhiều loại để so sánh chứ đừng nói một loại. Thí dụ con nói một hạt ớt chưa đủ, con phải đưa ra cây xoài ngọt, cây ớt cay rồi cây mướp đắng, rồi con đưa ra nhiều cái loại để con so sánh cái nhân quả nó trùng trùng như vậy, có nhiều cái hạt nó ra những cái quả như vậy rồi nó lên những cái cây như vậy, vậy, đó là cách giải đề của con, con nói cho nhiều loại. Kết luận để giúp cho mọi người thấy nhân quả là một sự thật chứ không phải nhân**

**quả là một sự trừu tượng. Đó cái bài của con viết con sửa lại cho nó đầy đủ để sau khi đó con phải nhắm đi, nhắm lại rất nhiều để thấm nhuần được lý nhân quả của mấy con.**

Đến đây là cái bài của nhân quả đã xong hết rồi, thì bắt đầu con Pháp Ngộ con sẽ gởi lại cho quý Thầy bài nhân quả, còn đây Thầy sẽ nhận cái bài mới.

Các con lần lượt rồi Thầy tin rằng về cái sự quán vô lậu các con sẽ biết cách và từ đó mấy con sẽ không còn quán sai nữa và như vậy càng lúc càng tư duy, suy nghĩ đúng theo đề tài của cái sự việc và đồng thời **trong khi có một niệm gì mà khởi ra trong đầu của mấy con thì mấy con biến nó thành một cái đề tài quán vô lậu. Do đó mình ngồi mình tư duy thì nó không sai, đã không sai thì tức là con đã hiểu được cái niệm đó, thì niệm đó nó không còn tới lui các con nữa.** Con vì chánh pháp pháp, vì sự hiểu biết của các con làm cho các con có một sự hiểu biết sâu sắc, cái sự hiểu biết đó giúp cho các con sống bình an vô cùng không có một ác pháp tác động vào thân tâm con được, mà chính chỗ đó mới gọi là Tứ Niệm Xứ,



mới gọi là tu Tứ Niệm Xứ, mới là hộ trì. Nhờ cái tri kiến, nhờ cái Định Vô Lậu, nhờ cái tri kiến giải thoát, cái Định Vô Lậu đó mà bảo vệ cho chân lý của các con, hộ trì được chân lý các con không bị chìm mất, không bị mất. **Do cái chân lý của chúng ta là một trạng thái tâm của chúng ta, là trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự. Mà nếu không có tri kiến mà bảo vệ thì chúng ta sẽ bị các ác pháp tác động làm cho thân tâm chúng ta không được bình an.**

Như vậy là các con đã học đúng, tu đúng, triển khai đúng, chứ không phải các con ngồi thiền định để các con ngồi im lặng, để rồi trí tuệ các con khởi ra rồi các con sẽ quán nào là quán này, quán kia để triển khai cái tuệ, Minh Sát Tuệ, nó không phải. Mà chính ở đây chúng ta triển khai tri kiến giải thoát chứ không phải triển khai Minh Sát Tuệ. Cho nên chúng ta không cần ngồi thiền, mà chúng ta biết rằng cái tri kiến này nó sẽ diệt cái dục lậu, hữu lậu của chúng ta. Và cái tập Chánh Niệm Tỉnh Giác đi kinh hành là chúng ta sẽ diệt được vô minh lậu. Trong cuộc đời của chúng ta đau khổ, bị quy luật của nhân quả là bị ba cái lậu hoặc này, nếu mà ba cái lậu hoặc này không có là

chúng ta đã giải thoát. Do đó chúng ta cần phải diệt nó, thì diệt nó có những phương pháp mà diệt chứ không phải không, mà phương pháp đó phải đi vào trong những cái bài học Chánh kiến, **chánh kiến mà không nhận được ra được nhân quả thì không thể nào gọi là chánh kiến, cho nên chánh kiến là phải có nhân quả, phải có sự hiểu biết nhân quả. Mà cái sự hiểu biết nhân quả phải thấu suốt, còn không thấu suốt thì không thể nào gọi là chánh kiến được.** Cho nên ở đây chúng ta bắt đầu vào học cái bài đầu tiên của Định Vô Lậu là học về nhân quả, rồi kế tiếp học nhiều bài khác nữa.

Nhớ các con sẽ làm lại, cố gắng làm lại cho nó hoàn chỉnh hơn, tức là mỗi lần mình làm là mỗi lần có sự tư duy về Định Vô Lậu. Bởi vì tri kiến triển khai là lậu hoặc chúng ta không có, trong đó tham không có, sân không có. Cho nên dục lậu, hữu lậu sẽ không còn có bén mảng trong tâm chúng ta được nữa, chúng ta quét bằng tri kiến của chúng ta, quét bằng sự hiểu biết chúng ta chứ không phải bằng trí tuệ, bằng tri kiến giải thoát. Nhớ kỹ những điều mà Thầy triển khai để dạy cho mấy con học tập, để con mới huấn luyện được tri kiến của mấy con,

bằng cái Định Vô Lậu mà đức Phật đã từng dạy chúng ta.

Cho nên hôm nay nó trở thành một môn học thật sự, một môn để triển khai được tri kiến của chúng ta thật sự. Một cái người mà không học cầm bút viết văn thì không thể nào cầm bút viết văn được, mà các trường đào tạo cho chúng ta để chúng ta trở thành những cái người viết văn. Cho nên hôm nay chúng ta viết được cái bài văn như vậy là do sự uốn nắn, đào tạo của những thầy, cô trong trường học. Thì hôm nay muốn chúng ta được vô lậu thì phải có sự uốn nắn chúng ta để triển khai sự hiểu biết đó. Các con thấy Phật pháp rất thật mà, như thật cho nên nói Đạo Đế là chân lý, là như thật, thì bây giờ đây là cái bài học như thật của Đạo Đế. Các con thấy không? Có mơ hồ không? đâu có mơ hồ, đó là chương trình giáo dục rõ ràng mà. Từ đó các con sẽ học từng cái bài rồi tập tu từng cái bài cụ thể, rõ ràng để giúp các con trở thành vô lậu. Thì trường học đào tạo những ông tiến sĩ, những ông bác sĩ, thì trường Đạo vẫn phải đào tạo những người, những ông Alahan rõ ràng chứ đâu phải không, đây là cái trường đào tạo mà. Thầy tin rằng Thầy đào tạo mấy con thì mấy con

cố gắng học hành thì chắc chắn mấy con sẽ trở thành những bậc Alahan, không còn sai đâu, mấy con cố gắng rồi mấy con sẽ thấy tâm bất động của mấy con, mấy con không cần thiết một cái gì khác hơn là mấy con sẽ được an ổn, thanh thản, an lạc, vô sự.

Đến đây thì Thầy đã trả lại bài lại cho mấy con, và đồng thời Thầy khuyên mấy con nên cố gắng, cố gắng sắp xếp lại cái thời khóa tu tập Chánh Niệm Tỉnh Thức của mấy con cho nó ổn định trong thời gian, cho nó thời gian của mấy con dù mấy con tu ít nhưng mà sức tỉnh và nhiếp tâm của mấy con được an trú một cách thức rõ ràng. Bởi vì Thầy nói bây giờ Thầy nói nhiếp tâm trong 1 phút mà nó còn một cái niệm khởi thì chúng ta không nên tăng 2 phút mà chúng ta ở đó chúng ta tập trong 1 phút đó để chúng ta an trú cho được trong 1 phút đó, tức là không còn niệm nữa. Thì trong 1 phút chúng ta chưa phải quá sức mà để ức chế, để trở thành những cái bệnh, trở thành những cái sai. Chờ khi nào mấy con an trú được với thời gian nhất định nào đó thì lúc bây giờ Thầy chấm dứt, mấy con tới đây đủ rồi, mấy con không cần phải tu tập cái pháp này nữa, thì các con sẽ tu tập những pháp khác để mấy con đi

tới nó không còn lạc, không còn sai nữa, để mấy con được giải thoát hoàn toàn, để mấy con thực hiện được Tứ Thần Túc, để mấy con làm chủ được sự sống chết của mình, muốn chết hồi nào chết, muốn sống hồi nào sống, bệnh đau mấy con sẽ đẩy lui toàn bộ không còn bệnh đau.

### **SÁCH TẮN**

Như các con đã biết Thầy từ hôm khai giảng đến nay thì Thầy đã sử dụng về thần khí của mình cũng rất nhiều, vì nói rất nhiều, suốt buổi Thầy nói liên tục, và ngày nào cũng vậy, và đồng thời khi về thất thì Thầy ngồi suy tư viết và chấm bài của mấy con, và đồng thời còn làm việc trên máy vi tính để soạn thảo những cái oai nghi, tế hạnh cho cái tập sách sắp tới ra đời về giới luật, đức hạnh của mấy con. Thì làm sao cái chương trình học, mà cái giáo trình nó không có lấy gì giảng, cho nên buộc lòng Thầy phải làm việc rất nhiều để cái tập sách oai nghi, tế hạnh của mấy con ra đời, đúng lúc. Để tới đó Thầy dạy mấy con về đức hạnh của một người tu sĩ, của một người đệ tử Phật thì phải có sách, có vở, có bài bản hẳn hoi, thì Thầy phải làm việc nhiều. Vì vậy sức khỏe

của Thầy phải kém hao, và kém hao thì bắt đầu, nếu mà Thầy không có đủ đạo lực mà để ổn định được cái cơ thể của mình thì chắc hôm nay Thầy phải nằm và đồng thời phải mệt mỏi rất nhiều. Nhưng hôm nay Thầy vẫn đến ngồi lớp, Thầy vẫn dạy mấy con, mà thỉnh thoảng mấy con nghe Thầy ho một vài tiếng, đó là triệu chứng cái cơ thể của Thầy hao thần khí quá nhiều, nói quá nhiều. Nhưng Thầy không tiếc đâu mấy con. Thầy có đủ khả năng để phục hồi.

Và nếu quả chẳng lớp này đào tạo mấy con tu xong mà Thầy thấy cơ thể mình quá suy yếu, Thầy ra đi nhưng vẫn có người thay Thầy làm công việc của Phật pháp thì Thầy đủ mừng rồi mấy con, mấy con đừng lo. Bởi vì đối với Thầy cái sự sống chết nó không quan trọng nhưng mà làm sao để cho Phật pháp phải được trường tồn, đạo đức của Phật giáo phải còn lại cho chúng sanh muôn đời không mất, đem lại hạnh phúc cho con người trên hành tinh này, đó là hạnh phúc của Thầy. Cho nên Thầy có ra đi thì các con nhớ rằng Thầy vẫn thương chúng sanh chứ không phải là Thầy không thương chúng sanh, cho nên mấy con phải ráng cố gắng mà tu tập. Đó là cái ước nguyện của Thầy,

cho nên con hãy ráng, đừng có lơ lỏng, đừng có tu chơi mà tu thật.

Cho nên tu thật, Thầy bảo mấy con viết cái thời khóa mà Thầy đã thấy mấy con viết sai đặc tướng, mấy con ham, muốn tu nhiều, muốn thức đêm nhiều. Do đó Thầy khuyên mấy con phải tu lại giờ giấc đúng của mình để cho mình đừng bị ức chế, mà ức chế là mấy con sẽ không tới. Và không tới thì mấy con không thể thay Thầy làm công việc, lỡ Thầy có ra đi ai gánh vác điều này cho Thầy, và đồng thời chúng sanh còn nhiều người đau khổ, nhiều người đau khổ lắm mấy con. Những kinh sách của Thầy hiện giờ được mấy người đọc và đọc có mấy người đã hiểu nó là chánh pháp của Phật đâu? Người ta đang còn bao nhiêu kiến chấp cho nên người ta chưa chắc đã chấp nhận đâu. Cho nên mấy con phải là người thấp sáng lại cái ngọn đèn này, mà cái chương trình giáo dục hôm nay của cái lớp này là Thầy mong các con tu cho được. Vì vậy mà Thầy vét hết cái sức khỏe của Thầy ra để làm công việc này, cho từ đó các con có những người tu xong thì các con sẽ làm công việc.

Cái chương trình mà xây dựng khu an

dưỡng, trung tâm an dưỡng từ thiện Chơn Lạc do các bàn tay của các con làm, các con sẽ nối tiếp làm cái điều này để đem lại hạnh phúc, có cái nơi làm từ thiện, an ủi cho thân phận của con người bất hạnh trong xã hội chúng ta rất nhiều. Người ta về an dưỡng người ta sẽ học được đạo đức, người ta về an dưỡng người ta sẽ học được những pháp để người ta ra khỏi sự đau khổ của kiếp làm người. Và đồng thời người ta có khu an dưỡng người ta có nơi để người ta trị những bệnh tật bằng phương pháp y khoa, khoa học hiện giờ để an ủi tinh thần của họ vì nỗi bất hạnh của con người nhiều lắm. Ước vọng của Thầy vừa là hướng dẫn về tinh thần, người ta làm chủ được sự đau khổ của họ, vừa là vật chất cũng có những điều kiện, phương tiện an ủi họ bằng từ thiện, không lấy tiền, lấy bạc của ai hết, giúp đỡ họ tận tình. Với sự từ thiện của mọi người đóng góp nhau để an ủi, chia sẻ cho mọi người trên hành tinh này đang có nhiều người đau khổ. Vì vậy Thầy ước mong điều đó.

Cho nên mấy con phải cố gắng học tập, tu tập kĩ từng bước đi, đừng vội vàng, đừng lật đật. Trong một vài năm Đạo Phật đã xác định rõ ràng cái thời gian chúng ta học tu



ba cấp: Giới, Định, Tuệ. Mà cái lớp học của chúng ta có tám lớp hẳn hoi, đàng hoàng và thời gian xác định cũng cụ thể: 7 ngày, 7 tháng, 7 năm. Đức Phật đâu có nói nhiều, đâu có nói thời gian dài, có phải không? Chúng ta có 7 năm mà chúng ta đã thành bậc Alahan thì đâu phải dài mấy con. Chúng ta học bao nhiêu năm tháng mà chúng ta mới có bằng Tiến sĩ, còn ở đây có 7 năm mà được giải thoát hoàn toàn, làm chủ sự sống chết thì không phải hạnh phúc lắm sao? Mà thời gian học tập mấy con thấy, hằng ngày mấy con đến đây mấy con ngồi học như thế này mà chỉ có 7 năm mà mấy con đã làm xong thì Thầy nói không có cái chương trình nào mà ngắn như Đạo Phật.

Ngày xưa tuổi của Thầy học tiểu học 7 năm, 7 năm mới tốt nghiệp Tiểu học, còn bây giờ thì chỉ còn 5 năm rồi mới lên Trung học. Còn ngày xưa học Tiểu học phải 7 năm, thì chỉ có bằng cái chương trình 7 năm. Chúng ta học tu giải thoát để chứng quả Alahan thì chỉ có 7 năm, chỉ có bằng chương trình của Tiểu học mà thôi, thì như vậy đâu phải là dài lắm đâu mấy con, đâu có dài lắm đâu. Cho nên chúng ta không còn, chúng ta phải nỗ lực. Thời gian chúng ta thấy, nếu mà chúng

ta tu sai thì không những 7 năm mà 70 năm chưa rồi, mà có thể nói 700 năm chưa xong nữa. Còn nếu đúng thì 7 năm theo sự xác định của Đức Phật, có thể nào trong 7 năm chúng ta cũng hoàn tất được con đường tu của chúng ta, không lâu đâu. Thì mấy con phải cố gắng, phải cố gắng mấy con, vì xung quanh chúng ta, vì mọi người còn đau khổ nhiều lắm và mọi người chưa thấy được Phật, chưa thấy được chương trình giáo dục.

Như hôm nay các con đã thấy, các con thấy rõ mà, Đức Phật đã nói Đạo Đế là chân lý nhưng mà từ lâu chúng ta thấy cái chân lý là sự thật như mà sự thật nó chưa thành hình. Hôm nay nó là sự thật thành hình, nó là cái chương trình giáo dục mà Thầy đang giáo dục mấy con, đây là sự thật chứ không còn chối cãi nữa. Thầy biến dần, Thầy đưa dần để đến khi, để khi biến nó trở thành một chương trình giáo dục thật sự, đó là như thật, đó là cái chân lý không còn sai. Và những cái bài học đầu tiên các con vào cái lớp này học, đây là sự thật rồi không còn sai nữa. Nếu mấy con không học, không chịu tu tập thì mấy con không giải thoát, còn mấy con chịu học, chịu tu tập, chịu khó.

Mấy con từ bữa làm bài đến nay có nhiều người làm ba, bốn bài rồi mấy con, nhưng mà còn có người làm đã trật tới, trật lui nhiều lần rồi mấy con, chứ chưa phải là hoàn tất được. Cho nên càng viết sai thì chúng ta lại càng có kinh nghiệm trên nhân quả nhiều, càng làm chúng ta thấu suốt nữa. Cho nên ta đừng có nản chí, đừng có nản chí nói : *“tui làm chắc không được, chắc tui không thể nào mà tu học theo cái lớp này đâu”*. Mấy con đừng nghĩ vậy, có Thầy hướng dẫn thì Thầy nhắc, bữa nay mấy con chưa làm được, ngày mai mấy con sẽ làm được; ngày mai mấy con chưa làm được, ngày mốt mấy con sẽ làm được, tin rằng con người sẽ làm được.

Con đường của Đạo Phật là con đường như thật, để giúp cho mọi người, không riêng gì người nào đâu mấy con, người dốt vẫn làm được, người chỉ cần có trí hiểu biết, có cố gắng là sẽ tu chứng quả Alahan, quả Alahan không khó. Cho nên mấy con ráng, phải ráng cố gắng.

Thầy thương mấy con là Thầy thương tất cả chúng sanh, Thầy dạy dỗ mấy con là Thầy thương chúng sanh, cho nên mấy con

ráng là mấy con không phụ Thầy, không phụ Phật và không phụ công ơn cha mẹ sanh mình ra trong một kiếp gặp được chánh pháp. Mình sẽ còn đền đáp công ơn cha mẹ khi các con có người cha mẹ đã mất rồi, bây giờ mấy con biết đền đáp làm sao đây, chỉ có tu hành để mà đền đáp người mà thôi chứ không khéo, và vì vậy mấy con phải cố gắng.

Đến đây mấy con còn hỏi Thầy gì không? Nếu không hỏi thì các con về, Thầy tiếp tục làm công việc nữa. Vì oai nghi tế hạnh của các con chưa đủ, có nhiều khi các con thấy, Thầy thấy mấy con đi khát thực mấy con đi ào ào, đi nhanh quá, cái oai nghi như vậy không đúng, đi đúng như chúng ta đi kinh hành thư giãn mấy con, đi một cách thư giãn tự tại. Thường thường chúng ta đi trên đường chúng ta nên nhìn xuống để tránh dậm đạp lên loài chúng sanh, đừng vội vàng, vội vàng là chúng ta đạp, nhưng chúng ta đừng có cúi cái đầu chúng ta mãi, chúng ta thỉnh thoảng cũng phải ngược lên, rồi chúng ta nhìn xuống, nó có động tác như vậy nó sẽ không làm mỗi cổ chúng ta. Còn chúng ta cứ nhìn xuống để tránh mãi thì chúng ta sẽ ảnh hưởng đến cái cổ chúng ta sẽ mỏi, và đồng thời được cái này thì nó lại mất cái kia.

Cho nên oai nghi tế hạnh chúng ta không đi chậm lắm, nhưng đừng nhanh quá, không được. Tất cả những cái này Thầy sẽ dạy lại cho mấy con. Nhưng hôm nay Thầy khuyên mấy con là tại vì mình chưa học nhưng mình cố gắng, cái oai nghi của mình được chút ít nào nó cũng hay chút ít ấy.

Khi mấy con đi khát thực mấy con cứ đi nhẹ nhàng, khoan thai, đừng chậm lắm, mà cũng đừng nhanh lắm. Cách thức ôm bát Thầy cũng chưa dạy, mấy con cũng nên nhìn lại, cái người nào mà cách thức ôm cái bát mình đi khát thực về, cái nào mà tốt đẹp nhất, thấy nó có cái hạnh đẹp nhất thì mấy con hãy bắt chước những người đó mấy con, bởi vì Thầy chưa dạy nhưng mình có thể bắt chước được mà, thấy cái nào tốt mình bắt chước, thấy cái tướng đi đó tốt mình bắt chước được mà. **Bởi vì mình sửa mình, cho nên đạo Phật là đạo sửa lỗi mình, thấy cái không hay thì mình sửa mình, mình sửa mình mình thành người tốt.** Cho nên những oai nghi tế, hạnh các con nhìn lại các bạn của mình, người nào đi đúng cách thì mình bắt chước, mình bắt chước cái tốt. Còn những người nào đi sai không đúng thì thôi mình đừng có bắt chước những cái sai đó.

Cho nên mình tập dần cái đúng để oai nghi, tế hạnh của mình từng đó nó cũng là những cái nhiếp tâm, cái tỉnh thức của chúng ta trong từng hành động đó. Bởi vì cái oai nghi đó nó sẽ giúp ta rất dễ tỉnh thức, còn sai thì nó sẽ khó tỉnh thức. Và đạo Phật là đạo tỉnh thức, giúp chúng ta tỉnh thức để mọi sự kiện xảy ra chúng ta đều hiểu biết, không sai lầm, nếu thiếu tỉnh thức thì chúng ta sẽ hiểu sai lầm.

### **NHÂN QUẢ THẢO MỘC DUYÊN HỢP, DUYÊN TAN**

Đó bây giờ các con còn hỏi gì nữa? Cố gắng. Con hỏi con. À cái bài của con con sẽ làm cái bài hồi nầy Thầy có ghi trong cái bài con rồi phải không? Thầy bảo con là duyên hợp chưa? Chưa ạ, Còn sẽ làm cái bài nhân quả thảo mộc duyên hợp. Ví dụ nó duyên hợp: bây giờ con có hạt giống rồi, con chọn cái chỗ đất rồi con ươm cái hạt giống, rồi con chăm sóc, con tưới nước cho có cái độ ẩm. Con nhổ cỏ, nhổ rác cho cái hạt giống đó nảy mầm lên, rồi con chăm sóc nó để cho nó đừng bị cây cỏ khác để chụp nó, nó mới lên được nó thành cây, nó mới ra trái, đó là cái duyên hợp tạo cho nó. Rồi con đừng có

đem cái cây đó con trồng dưới gốc cây khác hoặc là con đừng trồng nó cái nơi mà nắng quá nó cũng làm cho cái hạt nó bị thúi, bị khô đi. Đó tất cả những hành động mà làm như vậy gọi là duyên hợp. Mà có nhiều cái duyên hợp lắm, cho nên khi, ví dụ như bây giờ cái duyên hợp, tạo cái điều kiện duyên hợp lại cho thuận: bây giờ cái mùa này mùa nắng đem cái hạt này trồng thì nó không hợp mà phải thuận mùa của nó, mà nếu nghịch mùa thì phải chăm sóc như thế nào để cho nó lên. Con nói, tức là tạo cái duyên cho nó hợp để nó thành cái hạt đó, nó thành được cái cây, nó thành cái cây thì nó mới ra quả được. Thì cái sự chăm sóc, cái sự mà tạo cái duyên cho nó hợp để cho nó thành, nó trở thành có cái quả thì đó là cái công lao của mình rất nhiều. Và nếu mà cái duyên hợp của cái nhân quả của cái hạt đó, nếu một cái cây đó nó rớt cái hạt đó xuống, cái hạt đó may mắn, con sẽ nói nó may mắn nó nằm ở chỗ ẩm ướt, mà nó không may mắn nó nằm ở chỗ khô ráo, nó nằm ở trên gò mồi thì cái hạt đó bị hư, bị khô và nó không còn lên cây, đó là cái duyên hợp của nó.

Cho nên khi nói đến duyên tan thì có cái hình ảnh của nó là những cái hạt giống

bị hư, bị hư là nó rớt không đúng chỗ, không có người chăm sóc, không có người tạo cái duyên hợp, thời tiết không hợp, nắng mưa không hợp hoặc là lũ lụt thì tất cả những cái mầm mống của cái hạt này nó bị thối, bị úng thì đó là duyên tan. Còn cái duyên hợp của nó là do mình, sự chăm sóc của mình, đó là chăm sóc kỹ lưỡng thì đó, con nói bây nhiêu đó đủ. **Nếu mà cái nhân không được chăm sóc thì cái quả không bao giờ có, không có hợp đủ duyên thì cái quả không thành cây.** Cho nên cái đó là chúng ta sẽ nói duyên hợp, duyên tan của nó rồi. Bây giờ con chỉ nói cái duyên hợp thôi, mai một con sẽ làm cái bài duyên tan để thấy cái duyên tan của nó như thế nào, duyên hợp như thế nào. Đó thì Thầy đưa một cái ví dụ rồi tự con suy luận con sẽ viết ra một cái bài duyên hợp.

Được con, bón phân, chăm sóc, cho thuốc nào là phun thuốc rầy, tất cả mọi cái đó đều là tạo cái duyên cho nó phát triển. Cho nên tất cả những cái hành động của nông dân mà làm đều là tạo cái duyên hợp của cái loại giống đó. Thí dụ lúa thì họ phải làm cái gì, mà cái hạt xoài phải làm cái gì, tạo cái duyên hợp, chứ cái hạt xoài mà đem xuống ruộng nước không mà ngâm ở dưới



đó thì chắc nó không có lên nổi và nó bị thúì. Cho nên mỗi cái hột nó đều có phải đúng cái duyên, cái duyên của nó thì tạo cái duyên hợp đúng thì nó sẽ phát triển được, nó sẽ lên được, thì đây là nhân quả thảo mộc duyên hợp. Nó rõ ràng, nó cụ thể cho nên con nên làm cái bài đó. Và đồng thời các con cũng lắng nghe kỹ để chúng ta làm cái đề tài nó không bị lạc, và **đồng thời mỗi một đề tài nó làm cho chúng ta xoáy vào một cái gì để chúng ta sau này có những cái duyên hợp, duyên tan của nhân quả là chúng ta đều hiểu biết rất rành.**

Ví dụ như một cơn mưa, một cơn bão đều là có cái duyên hợp hoặc duyên tan của nó, mà có thể, ở đây nó hợp thì ở kia nó bị tan. Một cơn bão là nó hợp nhưng mà cái nhân của nó hợp thì nó phá hoại biết bao nhiêu sự sống khác cho nên nó là cái duyên tan của vật khác mà cái duyên hợp của vật này, nó hợp tan, hợp tan. Do như vậy mà chúng ta ở đây chúng ta nói về thảo mộc cụ thể, rõ ràng để xác định được những cái trừu tượng hơn mà chúng ta cũng vẫn thấy nó.

Làm bài như vậy còn hỏi Thầy thêm

gì nữa không con? Duyên sinh đó hả con? Nếu mà con đọc lại con thấy còn thiếu thì con thêm. Thật sự ra còn thiếu, chưa đủ con thêm đi. Nên viết lại một lần nữa, viết kĩ lại. Nếu mà con bỏ cái phần chuyển đổi của nó thì nó tạm đủ, tạm được.

Cái thời khóa của mấy con á, bây giờ mấy con phải viết trở lại cho nó đúng đặc tướng của mấy con, chứ mấy con đừng có ráng quá. Bởi vì cái phần chế ngự tâm chứ không phải ức chế tâm. Mấy con viết thời gian dài quá là mấy con bị ức chế rồi. Cho nên Thầy thấy khi mà cái thời khóa mấy con viết như vậy là mấy con phải sửa lại. **Mình tu ít mà chất lượng cao, mình tu ít với sức của mình thì mình chế ngự tâm của mình, mình nhiếp tâm tức là có phần chế ngự nhưng mà cái phần chế ngự mà nó không phải bị ức chế tức là không quá sức, mà không quá sức thì nó bị rối loạn, rối loạn cơ thể, cho nên tu tập đúng thì nó đem đến kết quả.** Cho nên vì vậy mà cái thời khóa mấy con ghi Thầy thấy nó quá sức mấy con nhiều lắm, chưa đủ đâu.

Cho nên vì vậy mấy con ghi lại, chừng nào mà Thầy thấy đúng Thầy sẽ cho mấy

con lấy thời khóa này mấy con tu, còn bây giờ Thầy thấy nó quá sức mấy con tu. Mà mấy con đừng viết cái thời gian quá ngắn. Ví dụ như 7 giờ tu tới 8 giờ đi ngủ thì mấy con tu như vậy thì mấy con phí thời gian mấy con nhiều lắm, mà mấy con nằm đó mấy con cũng không ngủ đâu, các con hiểu chưa? Do đó khi mà Thầy chấp nhận thời khóa mấy con rồi thì khi mà cái thời gian con tu tập về Chánh Niệm Tỉnh Giác nó ở trong cái khoảng thời gian nào? Và tu cái Định Vô Lậu nó ở trong thời gian nào? Và thư giãn nó ở trong thời gian nào, thư giãn chính là Tứ Niệm Xứ đó mấy con, định thư giãn đó là Tứ Niệm Xứ. Cho nên đương nhiên là mấy con tu có hai pháp nhưng sự thật là ba pháp, thư giãn cũng là một pháp đấy, vì vậy Thầy sẽ hướng dẫn.

Cái pháp thư giãn đó mà Thầy nhắc nhở thầy Chân Tịnh là Thầy xoáy về cái thư giãn nhiều, tại vì có những pháp Thầy tu tại bị ức chế tâm rồi, cho nên vì vậy cho thầy thư giãn nhiều để xả, để xả ra, thì từng đó thầy đi vào Tứ Niệm Xứ, thầy hoàn toàn thầy quét sạch tất cả những cái ác pháp thì Thầy cũng đạt được cái chân lý chứ không có gì khó khăn. Nhưng mà Thầy có dặn khi bị

hôn trầm, thùy miên thì nên đi kinh hành thư giãn mà thôi, cũng giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự của mình mà đi kinh hành cho nó đừng ngủ để phá vô minh lậu. Đó, cách thức như vậy thì các con cũng lưu ý chung, mặc dù là Thầy dạy riêng cho thầy Chân Tịnh nhưng ở đây Thầy cũng là dạy chung cho mấy con nghe hết để cho mấy con biết cách tu tập

**[Tu sinh]:** Thưa Thầy .....( không nghe được).

**[Trưởng lão]:** Đúng rồi con, đúng rồi, thí dụ một cái bài nào mà Thầy nói được thì con nên chép cái bài đó vào rồi chỉnh lại cho nó kết lại. Còn mấy bài kia mà nó không được, bỏ, vô cái tập luôn.

Được con, được, Thầy thấy con nói về Thọ bát quan trai đó thì được, không có sai, để rồi Thầy ở gần thì Thầy sẽ còn kiểm tra lại tất cả những cái điều này. Bây giờ con cứ giữ đó mà tu, Thầy sẽ còn kiểm tra để giúp đỡ, hợp với đặc tướng, hợp với khả năng của mình. Lần lượt rồi Thầy sẽ giúp đỡ cho mấy con, dẫn dắt cho mấy con hợp với cái thời gian, hợp với cái sức khỏe, hợp với cái đặc tướng tu tập để cho con tu đạt được. Nhất

là cái Chánh Niệm Tỉnh Giác nó không đơn giản. Còn Định Vô Lậu mấy con cố gắng mà tư duy, quán xét rồi viết bài cho Thầy. Thầy cũng chịu khó để đọc bài mấy con, để giúp cho mấy con triển khai được cái tri kiến.

Rồi, mấy con còn hỏi Thầy gì thêm không? Các con cố gắng đi con, đũa nào Thầy thấy làm bài cũng được hết rồi, nhưng mà phải cố gắng, nhưng mà bài mấy con nói nhiều quá, nói lộn xộn quá nhiều. Cái đặc tướng là cái hình sắc của nó con, còn cái đặc tính cũng như nó ngọt, bùi là cái đặc tính, Mà đặc tính, màu da nó vàng, xanh, đỏ. Đặc tướng, cái tướng của nó mà, phải không, con hiểu không, cái đặc tướng. Cũng như bây giờ Thầy nói đặc tướng của con thì con biết là có người cao, người thấp, người lùn, người ốm, người mập, đó là đặc tướng, cái tướng mà.

Còn cái đặc tính thì cái người giận dữ, cái người ít giận, cái người tham nhiều, người tham ít đó là đặc tính, con hiểu không đó là cái đặc tính. Còn cái đặc tướng là hình sắc của người ta. Hai cái danh từ đó thì nó xác định được rõ ràng. Cho nên nói về đặc tướng và đặc tính của nó thì tức là cái nhân quả nó có. Cũng như trái xoài cái tướng của nó

vậy, còn cái trái điều cái tướng nó khác, mà trái dưa hấu nó khác mấy con, nó không có giống nhau đâu, cái đặc tướng của nó con. Rồi cái màu da nó cũng vậy, có trái thì nó chín vàng, có trái thì chín đỏ, có trái thì chín đen, nhiều cái loại. Cho nên nó là những cái đặc tướng của nó, màu sắc của nó, cái tướng màu sắc của nó, mấy con hiểu.

Còn cái đặc tính nó ngằm ở trong đó nó đắng, cay, ngọt, bùi trong đó. Thấy nó đen vậy chứ có thứ ngọt lắm đó, mà thấy có thứ trắng coi chừng khi dô nó đắng, có phải không? Đó là đặc tính của nó, còn kia đặc tướng. Cho nên mấy con nói cái đặc tướng mà mấy con làm, mấy con tướng là đặc tính nó không phải, coi chừng làm mấy con. Phải phân biệt rõ, tướng là cái hình sắc, tướng, tá mà. Còn tính là tính tình. Tại vì con có nói nó là trái dưa dài, trái dưa ngắn rồi đó, đó là đặc tướng. Còn con nói ngọt, bùi, cay, đắng nó là đặc tính, các con hiểu không? Thì bắt đầu bây giờ con phải viết lại cái bài đó để cho nó phân biệt cho rõ ràng được nó nằm ở chỗ nào là đặc tướng, nằm ở chỗ nào là đặc tính.

Có nhiều người bài viết, nếu đọc mà

không phân nó ra được thì coi như mình không xoay cái nhân quả. Còn mình biết ông này nói cái này là đặc tướng, còn cái chỗ này nói là đặc tính của nó, đó là mình đang đi vào trong cái nhân quả thảo mộc mà nói về đặc tướng và đặc tính, phải không? Nó rõ ràng mấy con. Thầy hướng dẫn mấy con, mấy con sẽ thông suốt được nhân quả và từng cái nhân quả của thảo mộc thì nó cụ thể lắm. Cho đến khi dẫn dắt mấy con đến cái nhân quả trừu tượng, nó biến qua cái hành động của con người rồi thì nó là trừu tượng rồi, rồi tới nhân quả của vũ trụ nó còn trừu tượng nữa, mà nó còn mênh mông hơn nữa. Nhờ cái chỗ này mà mấy con nương vào chỗ đó mấy con hiểu, chứ mấy con có Tam Minh đâu con hiểu được cái điều này. Cho nên Thầy dẫn dắt từ cái cụ thể đi đến cái trừu tượng mà mấy con vẫn xác định được nhân quả cụ thể, rõ ràng. Buộc lòng nó phải có chỗ dựa để mà chúng ta nói về nhân quả chứ không khéo, cho nên con biết không khéo có người họ nói đâu có nhân quả, ngẫu nhiên chứ làm sao có nhân quả. Sự thật ra họ chưa biết, tại vì họ chưa có luận chứng cứ một cách cụ thể, rõ ràng nhân quả,<sup>8</sup> cho nên họ cứ cho là không có nhân quả và họ

cũng không biết duyên hợp nữa. Họ cứ ngỡ đâu con người ở đâu, loài vật này sinh ra được một cái ông bà cổ nào đó, cái ông lớn đâu ở trên cõi nào đâu đó, họ sẽ đẻ, sẽ sanh chúng ta ra, họ sẽ rải cỏ cho chúng ta.

Thầy có nghe nói câu chuyện như thế này này: ngày xưa đất của chúng ta lên toàn là lúa, không có cỏ, nhưng mà vì làm biếng cho nên vì vậy ông trời ông ghét, cho nên ông cho rải cỏ. Thầy nghe câu chuyện người ta đặt huyền thoại như vậy. Nhưng mà sự thật có ông trời nào mà rải cỏ, nếu không có duyên hợp thì cỏ lên được không?

